AMANDA STEVENS

Prinsă în capcană

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOAN DRĂGHICI

ALCRIS

Capitolul 1

Kate știa acum de ce nu veneau deloc turiști pe Insula Drake. I se spusese că nu exista nici un motiv precis care să explice această situație. Se îndrepta cu greutate spre clădirea joasă a aeroportului și se întreba dacă scopul venirii ei avea șanse să rămână mult timp secret.

Era o dimineață frumoasă de noiembrie. În principiu, începea vara; cu toate acestea, Kate găsea că vremea era rece, asemănătoare timpului de iarnă din Anglia. Sufla un vânt rece care îi ciufulea părul lung, castaniu; aceste vânturi glaciale străbătuseră sute de kilometri deasupra apelor perfide ale Atlanticului de Sud. Capul Horn, Țara de Foc și în sfârșit Antarctica... erau tot atâtea nume foarte importante, în special la Londra, în birourile confortabile ale Companiei Internaționale a Petrolului. Dar toți colegii ei de la INPET se aflau la peste opt mii de kilometri distanță. Avea misiunea de a realiza un reportaj fotografic; de aceea, era preferabil să uite de ei. Din momentul acesta, Kate era complet singură.

- Ați călătorit bine, domnișoară Lawrence? o întrebă șefa personalului, venită în întâmpinarea pasagerilor.

Nu fusese foarte greu să-i spună pe nume, deoarece Kate era singura femeie la bordul acestui avion provenind din Chile. Se opriră ca să lase să treacă prin fața lor un mic aparat particular și Kate se gândi că tânăra femeie ar fi putut numi cu tot atâta ușurință pe ceilalți pasageri. Doi dintre ei veneau să-i schimbe pe colegii lor de la stațiunea meteorologică; al treilea era un cioban tânăr care semnase un contract de patru ani să lucreze la o moșie îndepărtată; iar al patrulea se afla în serviciul Companiei INPET, ca și Kate. Era un inginer venit să pună la punct o problemă de pe o platformă de foraj, zăcămintele marine fiind întotdeauna mai delicate. Bărbatul acesta, desigur, nu cunoștea identitatea reală a lui Kate. Pe Insula Drake, o singură persoană o cunoștea, dar aceasta va păstra secretul.

După trecerea micului avion roșu cu un singur motor, care se dusese să se oprească în fața clădirii aeroportului, grupul acela bizar își reluă mersul ca să ajungă la adăpost. Funcționara se adresă copilotului lor, care îi însoțise în traversarea aerodromului, și o înștiințase că micul avion îi adusese pe ultimii trei pasageri care urmau să se întoarcă pe continent cu el. Toți călătorii reușiseră să vină la timp și evenimentul acesta părea demn de subliniat. Kate nu vedea nimic extraordinar în asta, dar considera mai curând că vântul era prea puternic pentru un aparat atât de mic. De aceea, se simți ușurată să ajungă în sfârșit în aerogara încălzită.

Kate se simțea în pielea spionului care trebuia să simuleze nepăsarea, dar, stânjenită, își schimbă punctul de vedere: nu, nu o spioană, cuvântul era prea tare. Poate Mata Hari? Da, așa suna

mai bine și, spre marea ei surpriză, făcându-și datoria, ofițerul de vamă îi dădu permisiunea lui Kate Lawrence, alias Mata Hari, să pătrundă în colonia Maiestății Sale, Insula Drake.

Formalitățile pentru cinci persoane n-aveau cum să dureze mult. Când le sosiră bagajele, sacoșa cu aparatele ei de filmat lipsea; Kate își aminti că o lăsase în avion.

Nimeni nu părea să se fi supărat pe ea. Primul pilot trebuia să se întoarcă la avion și se arătă încântat s-o însoțească pe Kate. Într-un minut, ea își recuperase lucrurile, dar pilotul continua să-și facă de lucru în cabina lui.

- Mă întorc singură! îi strigă ea.

De pe scaunul lui, el încuviință cu un zâmbet; evident, era preocupat de calculele lui complicate.

O călătorie de genul acesta pe zi îi era prea de-ajuns, se gândi Kate. Vântul îi biciuia din nou fața și îi ciufulea părul. Avionul era „garat", dacă se putea spune așa, într-un loc potrivit pentru descărcare. Într-adevăr, cinci pasageri nu necesitau tratamentul unor personalități importante. Își reluă mersul dificil, înfruntând vântul, spre clădirea vămii.

Kate nu era foarte atentă la drumul ei, dar aeroportul acesta nu semăna deloc cu Heathrow, marea aerogară a Londrei: terenul nu era plin de avioane. Pe neașteptate, pilotul porni motoarele avionului din spatele ei și urletul lor o împiedică probabil pe Kate să audă avionul care se îndrepta spre ea. Sesiză zgomotul abia în ultima clipă și se întoarse, îngrozită. Micul avion se opri din nou, pilotul părând obișnuit cu astfel de întâmplări; el o privi îndelung și cu severitate, cel puțin așa bănui Kate deoarece, cu casca și ochelarii lui negri, era dificil să-i citească

expresia feței. Câteva minute după aceea, nu-i mai păsa deja și trecea prin vamă, împreună cu toate bagajele ei, într-un hol aproape pustiu.

Ușa unui birou învecinat se dechise cu brutalitate. Kate nu se îndoi nici o clipă că bărbatul acesta cu mâna atât de grea trebuia să fie pilotul. El trânti ușa în spatele lui și numai printr-un noroc geamul nu se sparse. Înaintând spre ea el începu să-și descheie bluza groasă de piele. Kate înfrunta adeseori adversari, dar acesta o măsura cu ochii lui negri și pătrunzători și ea simți că i se taie respirația. Avea înfățișarea robustă și plină de forță a unui bărbat obișnuit să lupte cu elementele potrivnice... și să câștige.

- Ia spuneți, la ce vă gândeați, afară? Puteați fi ucisă! răcni el.

Își aruncă blocnotesul pe birou, alături de valize. Avea o voce frumoasă, gravă, care inspira respect. Kate era tulburată, dar nu în asemenea măsură încât să-și piardă cumpătul. Nu este cazul să creadă că încerc să atrag atenția, își spuse ea iritată.

- Cine v-a lăsat să ieșiți din clădire? Ce făceați acolo? Aici nu este o grădină publică, să știți!

Ofițerul de vamă ridică din umeri. Kate își luă o atitudine mândră; ar fi vrut să-l privească pe noul sosit drept în ochi, dar n-avea un scaun la îndemână: bărbatul era un uriaș de cel puțin un metru optzeci. Ce putea face cu înălțimea ei de un metru cincizeci? Părul lui des, castaniu închis, era ciufulit tot și îi dădea un aer aproape sălbatic; ochii lui o priveau în continuare cu ostilitate și Kate regretă ochelarii negri pe care îi avusese înainte.

- Nu înțeleg de ce sunteți supărat, rosti ea cu un aer sfidător. Ați fi putut claxona sau avertiza într-un fel oarecare, adăugă ea prostește.

Furia pilotului se transformă repede într-o expresie de evidentă uimire, ca și cum nu-i venea să-și creadă urechilor.

- Eu conduc avioane, cucoană, și nu niște mașinuțe ridicole.

Remarca era insultătoare. El făcu în sfârșit un semn din cap pentru a-l saluta pe vameș, își luă blocnotesul și plecă pe unde intrase, trântind la fel de tare ușa în urma lui. N-ar trebui să piloteze avioane, se gândi Kate, ofensată că i se adresase cu „cucoană". Era făcut să trăiască în epoca elisabetană și să conducă galioane: un pirat, care naviga pe Atlanticul de Sud în căutarea unor pământuri noi.

- Nu este cea mai călduroasă primire de care am avut parte, zise Kate pe un ton glacial.

Își luă bagajele.

- Domnul Henderson se înfurie cumplit uneori, recunoscu vameșul, dar nu vă neliniștiți, domnișoară, ieșirile acestea nu durează mult.

O ajută pe Kate să-și ducă bagajele în sala de sosire.

- Ați spus domnul Henderson? întrebă Kate cu promptitudine.

- Exact, Greg Henderson. Este proprietarul domeniului Sealbank și conduce Compania de aviație Drake-Inter. Este o personalitate, aici, adăugă el.

Văzută din acest unghi, ultima remarcă nu era pe de-a-ntregul exactă. Notorietatea lui Greg Henderson trecea cu mult dincolo de Insula Drake. Numele lui era menționat adeseori la Londra. Pentru Kate, el constituia un întreg dosar și, de fapt, din cauza lui străbătuse acești opt mii de kilometri ca să ajungă în locul acesta îndepărtat din emisfera sudică.

„În lipsă de ceva mai bun, am făcut contactul", murmură ea pentru sine, rămasă singură. Poate că nu era genul de luare de

contact dorit de patronul ei când îi vorbise despre noua misiune. Erau instalați confortabil într-un birou încălzit de la etajul al cincisprezecelea, cu vedere spre Hyde Park.

- De acord, admisese în cele din urmă Kate. Dacă înțeleg bine, considerați că mi-am îndeplinit cu succes misiunea de relații publice în Scoția. Dar de ce credeți că sunt capabilă să-l conving pe individul acesta?

Bătea cu degetele dosarul pus pe genunchii ei.

- Nu mi se pare foarte indulgent.

Directorul, „Marele John", cum era poreclit, o privise pe deasupra ochelarilor cu lentile în formă de semilună.

- Katherine...

Își dresese vocea. Era semn rău. O numea rareori astfel, exceptând cazurile când era obligat. Prin urmare, cazul ei era disperat.

- Katherine, repetase el, nu tu erai aceea care credea că țăranii aceia din munții Scoției sunt persoane cu care greu se poate înțelege cineva? Și asta este cel mai mic lucru ce se poate spune despre ei. Cu toate acestea, ești de-a dreptul Sfântul Ioan Gură de Aur, când vrei... și dacă vei reuși să-l convingi de beneficiile pe care le poate obține din exploatarea petrolului, atunci, acest domn Henderson va fi câștigat cu ușurință pentru cauza noastră!

- Și Dougal McInnes?

Kate nu abandona partida fără să se lupte.

- Dacă el conduce o platformă de foraj sumbarin, este mult mai indicat să-l convingă, deoarece se află la fața locului.

Marele John își plecase ochii spre mapa de piele de pe birou, pe care își sprijinea mâinile.

- Ah, dar... există o mică problemă cu Dougal al nostru, zisese el imitându-l pe scoțian.

- Care? Nici Dougal nu se înțelege cu el?

- Lasă-mă să fiu sincer cu tine.

O privise cu un aer grav.

- Am încercat toate metodele posibile ca să obținem de la Greg Henderson permisiunea de a fora pe teritoriile lui. I-am scris de nenumărate ori; cu excepția unei singure ocazii, nu răspunde. Dougal s-a dus să-l vadă, dar a fost practic dat afară. Ne întrebăm de ce nu vrea Henderson să discute cu noi? N-avem nici un răspuns la această întrebare.

- Și dacă nu putem fora pe domeniul Sealbank, asta înseamnă o altă platformă marină?

Kate voia să știe cu exactitate la ce să se aștepte.

- Întocmai! Și până acum nu știu dacă probele vor fi concludente. Dar îți imaginezi cum sunt apele acolo, Kate. Este deja de ajuns că avem puțuri în larg, de o parte a insulei. Acest ultim raport, zise el arătând dosarul de pe genunchii tinerei, ne lasă să sperăm la un zăcământ important, dar în plin sud, departe de alte platforme marine, în ape și mai periculoase. Dacă am putea să ne instalăm pe acest promontoriu situat în sudul extrem, ar fi o treabă bună.

- Și considerați că eu sunt capabilă să-l conving.

Kate deschisese dosarul și parcursese prima pagină.

- Are treizeci și cinci de ani, citi ea. Este celibatar... Și vă închipuiți că un bărbat ca el, trăind acolo, va acorda o cât de mică atenție cuvintelor mele? Are zece ani buni mai mult decât mine. Mă va lua drept o fetișcană...

Se oprise. Marele John o privea cu un aer gânditor.

- Cu siguranță, n-o să te considere o copilă, zisese el pe un ton malițios.

Își trecuse privirea peste silueta ei frumoasă.

- Este poate cam izolat, acolo, puțin agresiv chiar... Dacă este un bărbat cu sânge cald în vine, Kate, și singur, poate că ești exact ce îi trebuie.

Amintindu-și cuvintele Marelui John, Kate râse în sinea ei. Traversă sala de sosire și ajunse din nou afară, în plin vânt. Ea putea însemna destule lucruri pentru destui oameni, dar Greg Henderson trebuia să aibă nevoie de ea ca de o durere violentă de dinți.

Cu excepția unui mic grup de călători care așteptau cursa săptămânală, aeroportul părea lipsit de viață. Kate avu parte de câteva zâmbete, dar nimeni nu-i propuse să-i ajute la bagaje. Era inconvenientul de a ține să pară independentă. Chiar Marele John o considera capabilă să încheie contracte în orice colț al lumii. Nimeni nu încerca vreodată să-i netezească drumul. Poate că i-ar folosi dacă și-ar lua o înfățișare de fetiță rătăcită... Kate bombăni nemulțumită în sinea ei. Să-și imagineze un început atât de defavorabil pentru o asemenea misiune! Chiar dacă Greg Henderson era arogant și egoist, ea ar trebui să-și joace rolul cu mai multă diplomație.

Ajunsă afară, Kate privi cu interes în jurul ei. De la hubloul avionului, avusese doar o scurtă vedere de ansamblu a peisajului, înainte de aterizare: un țărm sălbatic și cu scobituri, un lanț de munți în depărtare, un ținut pustiu, aparent lipsit de locuințe. Avionul virase apoi pe o aripă înainte de a survola pista. Apăruse după aceea Francistown, micul oraș al insulei, cu casele lui colorate cocoțate pe colinele din jurul portului natural.

Câteva secunde mai târziu, atingeau solul. Dar se găseau probabil la kilometri distanță de orice urmă de civilizație, deoarece nu se vedea nici un taxi. De fapt, nu exista nimic în spatele celor câteva poteci care se pierdeau printre ferigi și pietre. Nu creștea nici un copac. Fără soare, totul ar fi părut foarte sumbru. Chiar și aerul avea un miros diferit, dacă acest cuvânt „miros", nu era o contradicție de termeni, deoarece nu adusese nici un indiciu despre locul acela. Kate respiră adânc și își dădu seama cât de aproape era Antarctica, pe care vântul trebuie s-o fi traversat. I se părea aproape că emană prospețime și puritate. Se simți reînsuflețită, ceea ce era cât se poate de bine, deoarece va trebui poate să-și ducă bagajele până la hotel.

Puțin mai departe, se trânti o ușă. Instinctiv, Kate se întoarse, sperând că va putea cere ajutor. Dar nu fu departe să-și schimbe părerea când zări silueta impozantă a lui Greg Henderson. Neștiind prea bine ce simțea la vederea lui, se întoarse rapid, prefăcându-se că așteaptă pe cineva. N-avea nicidecum intenția să-i ceară ceva. El sări într-un Land Rover, demară cu zgomot și veni să se oprească la câțiva pași de ea.

N-am să-i cer să mă ia cu el, se gândi Kate hotărâtă. Nu-mi pasă dacă va trebui să merg zece kilometri pe jos.

Fără să-i lase timp să înțeleagă ce se întâmpla, Greg Henderson luase deja cele două valize și le aruncase în partea din spate a mașinii.

- Ce v-a găsit? întrebă Kate. Eu... aștept să vină cineva să mă ia.

- Vă duc eu, îi comunică el cu răceală.

El se străduia să-și păstreze calmul.

- Nu este convenabil să...

Kate trebui să se întrerupă. Bărbatul acesta își relua deja locul la volan.

- Dacă veniți, vă sfătuiesc să urcați! îi strigă el pe fereastra pasagerului.

Ar fi fost cu siguranță capabil să plece fără ea; de aceea, se cocoță lângă el.

- Puteam să aștept un taxi, zise ea pe un ton nu prea amabil.

Era iritată și își impuse cu hotărâre să nu-l privească.

- Ați fi așteptat mult timp.

Făcu mai multe manevre printre lăzi și cutii, apoi continuă:

- Pe Insula Drake, nu avem taxiuri. Locuitorii n-au nevoie de ele.

- Și vizitatorii?

- Nu avem mulți vizitatori și, de obicei, sunt așteptați de prieteni sau de colegi.

Ea nu avea nici din unii, nici din ceilalți... lacună gravă, probabil.

- Și oamenii ca mine? întrebă Kate. Doar nu vreți să spuneți că aici nu vine nimeni. Vă credeam mai mândru de insula dumneavoastră, domnule Henderson.

- Majoritatea celor care vin sunt fotografi... care se întorc din Antarctica, o dată cu echipa lor.

Tonul vocii lui exprima un anume scepticism.

- De unde știți că sunt fotograf?

- Despre străinii care sosesc pe insulă se știe totul.

Kate nu înțelegea cum era posibil așa ceva, atât de repede după sosirea ei. Rămase tăcută și se gândi la poziția pe care trebuia s-o adopte. Îi aruncă pe furiș câteva priviri cu coada

ochiului. Prezenta un amestec curios: avea o înfățișare aspră, ceea ce se potrivea foarte bine cu Land Rover-ul. Și totuși, mâinile lui mari, pe volan, erau bine îngrijite; pantalonii săi impecabili și pulovărul albastru din lână pură îi dădeau o aparență elegantă care corespundea cu calitatea lui de pilot. Dar unde să-l situeze pe regele petrolului? se întreba Kate. Dacă într-adevăr Compania INPET va descoperi efectiv un zăcământ de petrol rentabil la Sealbank, Greg Henderson va deveni un bărbat bogat. Dar se pare că el nu-și dădea seama de asta, se gândi Kate cu neliniște. Atunci, de ce nu-i lăsa să-l exploateze? Aruncă o altă privire spre figura energică și hotărâtă a bărbatului puternic de lângă ea. Era preferabil să-l aibă de partea ei, într-un dezacord... nu ținea cu siguranță să aibă în fața ei un adversar de talia lui.

Pe drumul spre Francistown nu întâlniră nici o mașină. Kate găsea atmosfera apăsătoare, iar Land Rover-ul puțin confortabil. Se hotărî să-și îndrepte atenția asupra peisajului. Acesta era înspăimântător și totodată magnific: un teren pustiu, accidentat, crestat pe alocuri de extracțiile de turbă. Cu toate acestea, o ceață mov în depărtare, pe munți, îmblânzea peisajul. Între stânci și ferigile mari existau câteva pete verzi, presărate cu mănunchiuri de flori mici, strălucitoare. Erau flori de turbă, îi spuse Greg când ea le semnală prezența... Nu erau atât de frumoase, la urma urmei.

Încetul cu încetul, șesul întins lăsa loc unor coline mici. Apele oceanului sclipeau în dreapta, iar mașina își încetini mersul ca să urce drumul întortocheat care ducea la Francistown.

Greg opri mașina pe creasta unei coline. Privind în jos, se vedeau case mici zugrăvite în culori vii și portul bine delimitat pe care îl văzuse din avion. De fapt, casele erau construite din lemn

și în cea mai mare parte albe, dar acoperișurile lor căpătau sub soare nuanțe de roșu, verde și albastru. Oceanul însuși părea să aibă o culoare deosebită: era verde, dar un verde intens; iar în largul acestui promontoriu se încrețeau valurile.

- Nu îmi imaginam un asemenea spectacol, murmură Kate.

Se aștepta la austeritatea unei stațiuni lunare dintr-un film de science-fiction. Greg Henderson părea satisfăcut, poate chiar mândru. Porni mașina și coborî încet drumul. Renunțase pentru o secundă la privirea lui tăioasă și bănuitoare, dar acum perdelele erau trase din nou... Kate fixă mâinile mari care manevrau volanul în virajele acelea bruște. Înainte de ultima coborâre abruptă spre port, el părăsi drumul și coti spre un promontoriu pe care se afla cocoțat un hotel. Se opri lângă un zid de piatră. Când el scoase toate bagajele, Kate își aminti că nu-i menționase numele hotelului.

- Nu există decât unul, răspunse el pe un ton degajat.

Vântul sufla destul de tare în locul acela ridicat și le ciufulea părul. Nu era momentul să-l pună la punct pe Greg Henderson, dar asta nu va întârzia să se întâmple... Kate îl urmă și se îndreptă spre intrarea clădirii cu două etaje.

Hotelul era surprinzător, la fel cum fusese priveliștea pitorească a orașului. Era o afacere de familie și Kate nu se aștepta să găsească aici tot acest lux modern: covoare groase, roșii și draperii grele, ferestre mari, duble, încălzire centrală și o muzică agreabilă care se auzea din salon.

Uimirea trebuie să-i fi fost vizibilă, deoarece Greg Henderson binevoi să-și coboare privirea spre ea, pregătit să-i spulbere iluziile.

- Nu vă lăsați înșelată de această opulență. Ea este destinată turiștilor, la fel ca pinguinii din plastic.

Își coborî vocea într-un fel amenințător și continuă:

- Va trebui să pătrundeți mai adânc în regiune ca să vă îndepliniți misiunea!

Ce voia să spună? Știa oare adevărul sau vorbea despre fotografii? Kate n-avea timp să se gândească la asta: semnă în registrul de intrare și apoi fu condusă la camera ei.

Își desfăcu bagajele ca un automat; nervoasă, își puse părul în ordine: își dădea încetul cu încetul seama de situația bizară în care se găsea. Nu avusese intenția să inventeze o poveste oarecare pentru Greg Henderson, dar nu se aștepta să dea de el atât de rapid. Știa, din rapoartele sosite la Londra, că Insula Drake era o comunitate foarte mică. Să se prezinte drept fotograf era un mijloc de a se face acceptată dar, în câteva zile, s-ar fi aranjat să-l vadă pe Henderson și să-i explice cu calm și pricepere scopul adevărat al vizitei sale. Dar totul părea să se desfășoare ca și cum el o aștepta. Când o provocase, Kate îi răspunsese impulsiv. Se învinuia că nu avusese mai multă stăpânire de sine. Acum îi va fi greu să se dezică de ceea ce spusese. După rochii, veni rândul pantalonilor să ajungă în șifonier... Încerca să-și imagineze reacția acestui bărbat atât de sălbatic când va afla în cele din urmă adevărul.

Nu o deranja să cineze singură, în seara asta, după o zi atât de obositoare. Încetul cu încetul, se destinse. Cerul era brăzdat de fâșii de nori care mergeau de la roz până la movul cel mai intens; noaptea învăluia apele oceanului. În jurul portului, în partea de jos a orașului, sclipeau luminile. Totuși, sentimentul acesta de stare plăcută era iluzoriu. Numai ferestrele duble o

apărau de furtuna exterioară. Dacă Greg Henderson luase din nou avionul ca să se întoarcă acasă la el, în seara asta, va avea un zbor dificil.

Când se servi cafeaua în salon, Kate își alungă neliniștile referitoare la acest crescător de oi autoritar, ca să participe la conversația celorlalți doi sau trei clienți instalați în fața focului.

Fusese o zi lungă. Puțin după zece și jumătate își luă rămas bun și ieși din salon ca să se îndrepte spre scară. Ușa de la intrare era mereu închisă din cauza vântului, cum remarcase înainte. Acum, însă, se deschise și intră cineva. Kate urcase numai câteva trepte. Un curent de aer rece îi aduse cu el o neliniște inexplicabilă; liniștea serii se risipise.

Niște pași traversară pardoseala cu dale a hotelului; erau pași grei, rari, ca ai unui om înalt.

Kate se înfioră, ca și cum era observată. Trebui să facă un efort ca să reziste tentației de a întoarce capul. Pașii ajunseră la scară și începură s-o urce cu ușurința unui atlet, probabil câte două trepte deodată. Fără să vrea, Kate acceleră ritmul. Coti la stânga, pe palier... În spatele ei, el făcu la fel. Pentru că era un bărbat și se apropia. O cuprinse o panică absurdă. Întoarce-te, își zise ea. Poate fi oricine... Dar știa bine că nu era adevărat, iar să se întoarcă ar fi demonstrat ceva. Ce anume exact, nu era sigură.

Se aștepta dintr-o clipă în alta ca mâna lui să se așeze pe ea. Se apropia mereu și inima tinerei femei bătea cu putere. Încerc ă să-și caute cheia. Încă două uși... una... în sfârșit a ei; tremurând ca o frunză, scoase cheia din poșetă, dar era prea târziu. Greg Henderson se oprise exact în spatele ei. O privire îi fu de-ajuns lui Kate ca s-o știe. O ușoară ironie se citea pe buzele

lui. Ar fi putut s-o ajungă pe scară, sau să-i vorbească... Dar el n-o făcuse și era pe deplin conștient că se jucase cu ea de-a pisica cu șoarecele... Bruta!

El se sprijinea acum de tocul ușii, cu o mână deasupra capetelor lor, barându-i cu corpul trecerea. Purta o cămașă gri deschis, o cravată din țesătură de lână și o haină de tweed de culoarea ferigii. Pantalonii asortați îi acopereau picioarele lungi și puternice, iar în față întinsese un picior încălțat într-un pantof elegant.

- V-ați instalat? o întrebă el cu dezinvoltură.

Gropița din bărbie i se adânci.

- De câteva ore, răspunse Kate, sfidător.

Se întreba cum să ajungă în camera ei fără să-i permită intrarea.

- Dar vă mulțumesc că vă interesați, adăugă ea cu fermitate.

Voia să-i dea de înțeles că era cazul să plece, dar în zadar. El rămânea acolo și o privea cu insistență.

- Sunteți sigură?

O măsura din cap până-n picioare, iar genele lui lungi și arcuite clipiră. Nu era însă decât o mișcare automată, privirea lui rămânând tăioasă și rece. Făcea pe interesantul și își finisă personajul pe care-l juca adăugând:

- Nu mă inviți înăuntru?

Ce impertinență!

- Nu știu cu ce gen de femei sunteți obișnuit aici, replică ea fără să-i pese de propria vulnerabilitate, dar eu vin dintr-o lume civilizată și, acolo, suntem mult mai atenți la regulile de bună-purtare!

Ochii lui Greg aruncară scântei, dar el își păstră masca. Se mulțumi să ridice din umeri.

- Asta-i problema dumitale, drăguța mea. Dar acum ești pe Insula Drake și cunoști proverbul: „La Roma trebuie să trăiești ca la Roma".

- Nu și în cazul acesta, îl întrerupse ea prompt.

- În fine, dacă îți schimbi părerea, eu sunt în camera vecină.

Îi aruncă o privire sugestivă.

- Ești într-adevăr sigură?

- Bineînțeles! Acum, dacă îmi permiteți, domnule Henderson...

Îi rostea pentru a doua oară numele, dar el păru uimit și ridică o sprânceană.

- Vameșul v-a spus numele. Părea obișnuit să vă scuze atitudinea, continuă ea cu aroganță. Dar presupun că nu mă pot aștepta la altceva din partea...

- Unor oameni ca noi?

Greg termină fraza în locul ei și își încreți fruntea cu un aer nemulțumit.

- N-ai fost pusă în gardă, înainte de plecarea de la Londra?

Își ridică privirea spre el. Nu avu timp să înțeleagă ce i se întâmpla: Greg o prinsese de încheieturile mâinilor și o trăgea cu putere spre el.

Micul ei țipăt fu înăbușit de pieptul lui Greg.

- Dați-mi drumul! ripostă ea zbătându-se în zadar.

Mâinile care îi țineau încheieturile își sporiră strânsoarea; îi duse brațele la spate cu o singură mână, îi luă cheia, deschise ușa și o târî fără menajamente în camera întunecată. El căută pe dibuite un întrerupător; atinse din întâmplare unul care aprinse o lumină slabă aflată deasupra patului.

- N-ar fi trebuit să vii, Kate. Nu aici... printre noi... niște sălbatici... Nu se știe niciodată ce se poate întâmpla.

- Eu n-am spus... Exagerați... Ieșiți din camera mea, imediat!

Ochii lui Kate străluceau de furie, dar el nu se arătă impresionat.

- Nimic de făcut, scumpeteo!

O strânse mai tare lângă el și Kate își pierdu respirația la contactul atât de apropiat cu acest corp mare și musculos.

- Vezi ce impresie faci asupra mea!

O sorbea din ochi.

- Și încă ești puțin prea tânără pentru gustul meu, dar sper că ceea ce îți lipsește ca experiență vei compensa prin entuziasm. Recunosc că am văzut venind aici cazuri mai rele!

Kate încercă să-și controleze respirația, deoarece își va bate și mai mult joc de ea.

- Doar nu insinuezi...

- Eu nu insinuez niciodată, eu te informez. Dar poate că așteptarea va spori plăcerea.

Pe buze îi apăru un zâmbet sarcastic și Kate îi văzu în ochi o licărire diabolică.

- Dar până una-alta putem încerca asta, ca aperitiv.

Ea nici nu se gândi măcar să se împotrivească: gura dură și senzuală a lui Greg o acoperea pe a ei, mâini neînduplecate o asaltau, fără nici un respect pentru sentimentele ei. Kate se zbătea, protesta, dar sărutul era curată dinamită.

- Ce altceva așteptai de la un bărbat, aici? mârâi în cele din urmă Greg.

El urmărea efectul asaltului său.

- Cum ți-am spus, frumoasa mea, noi nu suntem oameni civilizați... Așteaptă-te la orice!

Kate rămase secunde lungi țintuită locului. Stăteau față în față și se priveau cu furie. În cele din urmă, el ieși din cameră, ea trânti ușa, răsuci cheia în broască și se îndreptă spre pat.

Marele John n-o pusese în gardă împotriva acestui Greg Henderson... agresiv, sălbatic, suferind de refulare sexuală? Ce îi spusese? Se chinui să-și amintească... Patru bărbați pentru fiecare femeie de pe insulă. Din patru sute de femei, sau cam așa ceva, numai douăzeci și cinci la sută au o vârstă interesantă, incluzând și femeile căsătorite. Astfel de statistici restrângeau câmpul de acțiune pentru bărbați ca Greg Henderson. Se potrivea bine cu descrierea explicită a Marelui John în legătură cu viața de pe insulă. Kate aruncă poșeta pe pat și începu să măsoare camera în lung și-n lat. Greg Henderson nu era decât o brută lipsită de scrupule... el nu trebuia să se aștepte că va obține de la ea câteva clipe de plăcere. Degeaba se afla în Atlanticul de Sud, deasupra insulei fâlfâia drapelul britanic. Convenienețele erau încă valabile. Cu toate acestea, mai târziu, când Kate stinse veioza de pe noptieră și se ghemui ca să adoarmă, se întrebă dacă Greg Henderson auzise vreodată vorbindu-se despre convenienețe... Trebuie să le fi încălcat de nenumărate ori pe cele pe care le cunoștea.

Capitolul 2

În seara aceea, lui Kate i-a fost greu să-și găsească somnul. Inima continua să-i bată cu putere. Se întorcea în patul ei și se răsucea în toate sensurile, complet trează și foarte agitată.

Totul era din vina lui. Întinse brațul spre peretele care despărțea camerele lor. Se afla oare într-adevăr acolo, culcat poate la câțiva centimetri de ea? Își trase mâna, ca și cum peretele era din sticlă și îi permitea lui Greg să-i pândească toate mișcările. Bărbatul acesta era o amenințare! Kate se chinuia în patul ei și încerca să alunge din minte imaginea lui, dar nu reușea cu nici un chip: figura lui dansa în fața ei și părea să-i arunce o provocare.

Și acesta era bărbatul cu care Marele John socotea s-o vadă negociind? Acest uriaș bronzat, cu expresia pătrunzătoare și cu gropița diabolică din bărbie. Genele lui lungi și frazele lui mieroase erau înșelătoare. Kate descoperise deja că era o mască menținută pentru a-i înșela pe imprudenți. Cu câtă ușurință se deschideau ochii lui, cu strălucirea lor periculoasă! Cât de

repede se înăsprea figura lui în acord perfect cu acest corp capabil de represalii! Ea nu-i considerase pe toți bărbații de pe insulă drept sălbatici, dar el reacționase imediat cu violență.

Kate îi simțea încă mâinile puternice care o strânseseră lângă el, care îi mângâiaseră corpul fără cea mai mică reținere... Regăsea gura neînduplecată care o prinsese pe a ei în capcană și delicioasa suferință a propriei plăceri.

„Erai obosită", își spuse ea cu severitate; „ai fost luată pe nepregătite, nu te așteptai la un asemenea atac, chiar din partea lui Greg Henderson". Mai rău decât orice, se întreba dacă el sesizase răspunsul ei. Va alege oare, ca s-o pedepsească, s-o ia de la capăt? Sau, dimpotrivă, să se abțină?

Pentru Kate, dimineața nu era niciodată cea mai bună parte a zilei. După o noapte nedormită, se simțea mai posomorâtă ca oricând. Întinse o mână nervoasă spre cafetiera aflată pe masa pentru micul dejun.

Era marți și trebuia să-i facă o bună impresie lui Greg Henderson. Poate că nu era atât de îngrozitor... Era un necioplit, puțin obișnuit cu femeile... Atitudinea lui agresivă trebuia să ascundă în fond o anume nesiguranță. Kate începea să se lase prinsă de teoria ei. „Dacă voi fi amabilă cu el, poate că n-ar fi atât de greu să-i câștig încrederea. În câteva zile, aș reuși cu siguranță să aduc în discuție chestiunea petrolului..." Își opri șirul gândurilor și adăugă frișcă în cafeaua ei. Poate că ar fi mai bine să-i vorbească imediat? Să se ducă să-l caute la aeroport? Sau, și mai bine, să se ducă la Sealbank. Să-i prezinte faptele, să-i expună avantajele. Dar n-ar fi însemnat să-și asume un risc? Să se arunce în gura lupului? În genul acesta de misiuni, trebuia să știi să riști,

să joci mai curând din instinct decât conform unor reguli prestabilite. Cu toate acestea, în fața lui Greg Henderson, instinctul lui Kate o trăda. Exact în clipa aceea, el intră în sala restaurantului și Kate deveni nervoasă la apropierea lui.

Ducea un teanc de cărți. Ea încercă să nu remarce ușurința cu care trecea printre mesele goale; aducea cu el, în locul acesta liniștit și sigur, agitația lumii exterioare.

„N-are nici o importanță faptul că ai vrea să-l amâni până la calendele grecești, își zise Kate. Ești aici ca să îndeplinești o treabă, fata mea, și cu cât o vei realiza mai curând, cu atât mai repede îl vei putea lăsa în urma ta pe dragul acesta de bărbat."

- Cum se simte neobositul nostru fotograf, dimineața asta? întrebă el.

Se opri la masa ei și își plecă spre ea ochii negri și enigmatici. Când te găsești în fața unui inamic, ți se face îndată mai puțină teamă. Cu o ușoară înțepătură de inimă, Kate îl salută cu un zâmbet fermecător. Îi arătă un scaun, el îl trase și își puse cărțile pe podea, lângă picioare. Se găsi dintr-o dată așezat în fața ei, cu un zâmbet călduros pe buze. Ea avu impresia că-l făcuse să apară ca într-o vrajă. Sau apăruse printr-o magie făcută de el însuși? Kate se înfioră.

- Pot să-mi iau micul dejun cu dumneata?

Ridicase deja cafetiera și îi evalua conținutul. Cum Kate încuviință, el își turnă și aruncă o privire rapidă tinerei femei în timp ce se umplea ceașca.

- Frișcă? Zahăr? propuse ea.

Situația era ridicolă, de-a dreptul incredibilă după cearta violentă din seara precedentă. Cu toate acestea, așa stăteau

lucrurile, și Kate îl privi cum dizolvă frișca albă în cafeaua lui neagră. Îl surprinse privind-o din nou. Când ochii lor se întâlniră, el îi susținu privirea, dar surâsul care plutea pe buzele lui nu se lărgi.

- Îmi iau rareori micul dejun într-o companie atât de fermecătoare, zise el politicos.

Kate luă cu prudență ramura de măslin și declară la rândul ei:

- Eu... cred că trebuie să-mi cer scuze pentru unele din cuvintele mele, de aseară.

- Dinspre partea mea, nu sunt obișnuit să întâlnesc tinere femei din lumea civilizată, atât de sensibile.

Linia gurii lui schimba mai mult sau mai puțin remarca în ironie, dar tonul vocii lui nu trăda nimic.

- Era târziu, eram amândoi obosiți... răspunse ea cu promptitudine. Locuiți de obicei la hotel, domnule Henderson? Aveți o fermă, cred...

- O moșie, o corectă el calm. Da, locuiesc aici când timpul nu-mi permite să mă întorc acasă, ceea ce se întâmplă destul de frecvent. Am în permanență o cameră la dispoziția mea. Este cea mai bună soluție.

- Compania de aviație Drake-Inter trebuie să vă ia mult timp, continuă Kate cu vocea ei de femeie de afaceri. Cred că ați întemeiat de mulți ani compania. Trebuie să aveți un bun administrator ca să vă conducă afacerile când lipsiți.

- Într-adevăr, linia aeriană îmi răpește mult timp. Am înființat-o acum cinci ani. Și am un administrator foarte bun, este adevărat.

Își împinse cu zgomot ceașca și o privi pe tânăra femeie, cu un aer sarcastic.

- Nu crezi că este puțin cam devreme pentru un interviu? Ai un reportofon pe genunchi? Sau ai o memorie infailibilă?

Kate avu nevoie de câteva secunde ca să-și revină în fire. Ridică din umeri.

- Chestiune de obișnuință... Dar sunt deosebit de interesată și aș vrea să știu mai multe despre Sealbank.

Dacă el considera că știa deja prea mult, atribuia fără îndoială cunoștințele ei flecărelilor celor din hotel, la care asistase seara trecută.

În momentul acela, apăru o chelneriță care îi luă comanda pentru un mic dejun pantagruelic. După plecarea ei, se lăsă pe spătarul scaunului și o cercetă pe Kate fără nici o discreție. Avea aerul unui bărbat care făcuse tot... și care căuta în ce categorie s-o claseze.

Kate se simțea stânjenită; își dădea seama că trebuie să rupă această tăcere. Avea obiceiul să se arate îndrăzneață. Se întreba dacă nu venise momentul să acționeze. Începu cu prudență:

- După cum vă puteți imagina, după un asemenea drum cu un timp limitat, aș vrea să văd cât mai mult posibil din insulă.

- Bineînțeles! răspunse el, caustic.

Dar Kate nu se lăsă descumpănită.

- Economia insulei, după câte știu, se bazează pe creșterea oilor. Aș fi mulțumită să vizitez o moșie, să văd cum se desfășoară lucrurile. Aceasta mi-ar oferi material pentru un articol bun...

Spera ca prin cuvintele ei să sugereze cel puțin prima pagină a ziarului Time.

- Ți-ai ales prost momentul, obiectă fără îndurare Greg.

El atacă farfuria cu cotlete care tocmai i se adusese. Kate își întoarse privirea și își imagină că suvura pâine prăjită și dulceață de portocale. Încercă să-i atragă din nou atenția.

- De ce momentul este prost ales?

- Ne pregătim pentru tunsul oilor. Toate fermele își vor aduna turmele și orice bărbat disponibil va fi ocupat șapte zile pe săptămână până la terminarea operației. Nu este cea mai bună perioadă pentru a veni aici ca turist, domnișoară Lawrence.

- Kate, îi reaminti ea. Bineînțeles, am priceput cum stau lucrurile.

În sinea ei, se întreba de ce nu făcuse carieră în corpul diplomatic.

- Cu oricine altcineva, nici nu s-ar putea pune problema...

Furculița lui se opri la jumătatea drumului spre gură și Kate simți asupra ei privirea scrutătoare a ochilor lui negri. Îi fu aproape imposibil să continue pe un ton liniștit:

- În fine... iată la ce mă gândeam... Sunteți firește bine organizat pentru a petrece un anumit timp departe de casă... Poate că ați putea să-mi rezervați puțin din el ca să-mi arătați Sealbank. Nu v-aș răpi mult timp... Ajunsă acolo, aș merge la întâmplare, aș face fotografii... voi căuta să trec neobservată...

Era inutil să continue, simțea că își pierde respirația. Mai bine se oprea.

Greg își puse furculița în farfurie, își șterse buzele, și o privi din nou cu insistență. De data aceasta, ochii lui zăboviră pe părul ei castaniu care îi cădea drept până la umeri, pe arcul delicat al sprâncenelor, pe ochii mari, luminoși, de culoarea chihlimbarului. Își cobrî după aceea privirea spre pieptul ei, care se ghicea sub pulovărul albastru-verzui.

- Ești foarte... directă, rosti el în sfârșit.

Își ridică ochii și îi întâlni pe cei ai lui Kate. Dar în privirea lui pătrunzătoare apăruse ceva nou. O licărire de interes? Kate

regăsea puțin din ceea ce văzuse în ochii lui în ajun, când o sărutase. Atunci, însă, interesul fusese spontan, pe când acum era calculat.

Era cât pe ce să se sufoce în fața acestei insolențe. Crede că mă ofer să merg acolo pentru... plăcerea lui! „Mă duci acolo, și eu voi accepta." Oare așa ceva credea într-adevăr? Femeile erau oare atât de rare aici? Kate era gata să-i ceară să-și pună frâu imaginației, dar reuși să-și stăpânească reacția. Marele John ar roși dacă și-ar exprima un asemenea gând. Și doar n-o să-l trădeze... după o astfel de călătorie... Kate se jucă un timp cu câteva rămășițe din farfuria ei, ca să-și recapete respirația. Dacă Greg Henderson era atât de lipsit de scrupule, va fi și ea la fel. Ar putea, eventual să-i sugereze că ar avea un câștig din compania ei. Interpretarea pe care o va face îl privea. Nu întâlnise încă niciodată un bărbat care să-i fi rezistat în momentul critic.

- Cred că este preferabil să te arăți întotdeauna direct, răspunse ea fără să se mai sinchisească de consecințe. În felul acesta se câștigă timp...

El reflecta la răspunsul ei, fără să-i arate un entuziasm debordant.

- Nu avem mulți vizitatori la Sealbank, spuse el în cele din urmă. Noi locuim în partea cealaltă a munților; dacă se schimbă timpul, riști să rămâi blocată acolo.

- Pentru câteva zile, situația aceasta nu va avea mare importanță, murmură Kate.

Greg păru amuzat de observația ei. Ea cotinuă:

- Nu poți fi obligat să lucrezi în permanență. S-ar putea ca acolo să existe...

Se întrerupse, își înghiți nodul din gât și adăugă:

- ...compensații.

În sfârșit, o spusese. Răspunsul nu se lăsă așteptat.

- Voi, celelalte, femeile civilizate, aveți o comportare deosebită. Misiunea dumitale trebuie să fie foarte importantă... sau amesteci întotdeauna afacerile cu plăcerea?

- Numai în cazuri foarte speciale, ripostă ea cu promptitudine.

Ea își ascundea furia sub o privire poznașă.

- În ce fel sunt eu special?

Kate remarcă o schimbare imperceptibilă de ton.

- Există moșii mai apropiate de Francistown. De fapt, ai putea vizita mai multe în Land Rover, în această perioadă a anului, continuă el.

- Dar eu pe dumneata te cunosc, zise Kate.

Venise rândul ei să-l cerceteze cu ochi scrutători! Își luă o expresie încântată și își lăsă privirea să rătăcească peste părul lui ciufulit, de un castaniu închis, peste fața bronzată cu pometi mari, peste bărbia despicată... O sprânceană era mai oblică decât cealaltă, observă ea, iar ochii lui negri căpătaseră o nuanță maronie-roșcată. Dar, dacă spera să-l descumpănească, se înșela amarnic.

- Nici nu se pune problema, domnișoară Lawrence, sfârși el prin a spune.

După o asemenea propunere, o trimitea la plimbare? Kate era cât pe ce să izbucnească, dar el continuă.

- Ai avea o influență foarte proastă asupra tinerilor mei angajați. Și, în ceea ce mă privește, n-am nici o simpatie pentru cei care lucrează în presă. Sentimentele mele sunt bine cunoscute aici.

„Ai întru totul dreptate, și nu numai pentru cei din presă n-ai nici o simpatie“, se gândi Kate. Reuși să zâmbească și să răspundă:

- Mi-ar plăcea să vă fac să vă schimbați părerea.

- Mi-ar plăcea să văd că încerci.

O fulgeră cu privirea, linia ironică a buzelor lui se șterse, dar numai pentru o clipă, după care reveni.

- Dar eu nu-mi schimb părerea niciodată, domnișoară; prima mea impresie este cea bună.

Kate își aminti de prima lor întâlnire, de care se putea plânge.

- Un bărbat galant lasă cel puțin o șansă unei doamne.

Fără să-i lase timp să spună că el nu era un bărbat galant, ea continuă:

- Nu v-am mulțumit că m-ați adus de la aeroport. În mod obișnuit, hotelul trimite pe cineva la sosirea avionului, mi s-a spus de la recepție...

Se întrerupse ca să pândească cea mai mică urmă de suspiciune la reacția ei. Bănuia că informația aceasta îl iritase.

Greg Henderson nu părea însă în pană de explicații. Dacă l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi putut jura că se amuza.

- Nu ești de destul de mult timp aici, domnișoară... în fine, Kate, ca să poți înțelege: o femeie tânără care călătorește singură face senzație aici. Aș fi fost idiot să nu profit de poziția mea.

Vorbea încet, își cumpănea cu grijă cuvintele.

- Am văzut lista pasagerilor... Am telefonat la hotel. Restul a fost ușor...

Kate fu ca trăsnită. Seara trecută, în camera ei, o măsurase cu privirea și spusese că văzuse sosind aici cazuri mai rele. De-a ce se juca oare? Ce avantaj credea că poate obține din aceste liste

de pasageri? Își mușcă în sinea ei degetele și își răsuci șervetul de pe genunchi, cum i-ar fi plăcut să sucească gâtul lui Greg Henderson. Sub această tensiune insuportabilă, va sfârși prin a ieși urlând din încăpere.

- Atunci, n-ar fi înțelept să mă lași să vin cu dumneata la Sealbank? murmură ea cu blândețe. În sfârșit... dacă aici îți lipsesc atât de mult femeile, risc să te pierd.

El nu păru peste măsură de îngrijorat de această eventualitate.

- Mă întorc la sfârșitul săptămânii. S-ar putea să te sun.

- Poate va fi prea târziu, sugeră Kate.

Simți din nou asupra ei privirea tăioasă a ochilor lui negri.

- Mă îndoiesc, murmură el gânditor, ca și cum știa foarte precis tot ce va face ea.

Apoi, cu un sânge-rece de necrezut, el adăugă:

- Păcat că astăzi sunt ocupat. Dacă te interesează atât de mult, am fi putut...

Se întrerupse, ca și cum continuarea era inutilă. Kate încercă să surâdă cu un aer decepționat, dar, de fapt, se simțea ușurată. Greg Henderson nu era genul de bărbat cu care să glumești: în aceste ultime zece minute, se jucase cu focul.

Prin urmare, nu avea nici un rost să mai întârzie. Se ridică să plece, dar Greg o urmă, cu teancul de cărți sub braț. În holul de la intrare, își puse povara pe o măsuță și zise cu nepăsare:

- Sunt așteptat la stația de radio, dar nu înainte de orele unsprezece... adică peste o oră și jumătate.

Se întoarse spre Kate cu niște ochi strălucitori și ea simți că abia o mai țin picioarele când el continuă cu voce scăzută:

- Am avea timp să ne cunoaștem mai bine. Ce părere ai, Kate?

Se îndreptă spre scară și luă mâna tinerei femei.

- Suntem amândoi adulți. Acordă-mi măcar zece minute și o să-mi mănânci din palmă... Douăzeci de minute și te voi lua cu mine la Sealbank și îți voi cere să stai acolo o lună. Dar potrivit regulilor stabilite de mine, bineînțeles.

Îi atinse obrazul cu dosul mâinii.

- Dar, draga mea, aceste reguli or să-ți placă...

- Nu te entuziasma.

Îl privi cu calm, în timp ce mâna lui Greg cobora și începea să-i mângâie gâtul. Ea reuși totuși să-i susțină privirea, ca și cum era obișnuită cu astfel de propuneri din partea unor monștri tulburători. În realitate, în ea fierbea o mânie demențială. Acest individ detestabil o înfuria îngrozitor! Sfârși prin a-i respinge cu răceală mâna, iar el nu se împotrivi.

- Așa ceva nu se face niciodată în țara ta? întrebă el ironic.

Kate urcă două trepte, ca să mărească distanța dintre ei, înainte de a îndrăzni să răspundă.

- Nu fără intrare în joc. Noi facem mai întâi cunoștință, stabilim legături.

El se sprijini de balustradă și îi aruncă o privire batjocoritoare.

- Nu se poate! Acum câteva clipe, această chestiune nu părea să te preocupe. Și aș fi putut jura că încă n-ai făcut cunoștință cu nimeni, judecând după cum reacționezi de fiecare dată când te ating.

Lui Kate îi venea să urle. Dar să nege una sau alta dintre sugestiile lui ar fi pus-o într-o situație delicată.

- Ca la rișcă, presupun: cap-câștig, pajură-pierd, îi aruncă ea, furioasă.

- Exact, drăguțo. La fiecare aruncare. Simplu, nu uita. Și nu te lansa în acțiuni de care nu ești sigură că le poți duce la bun sfârșit. N-am să-ți las o a doua șansă.

Ea îi aruncă în gând o ploaie de insulte și urcă repede scara. Greg se îndreptă spre telefon, cu un mers de mare senior.

- Palatul guvernatorului, ceru el telefonistei.

Kate se strâmbă și repetă cuvintele lui cu un aer important. Poate că Greg Henderson încerca să obțină expulzarea ei de pe insulă. Poate că ar fi fost, totuși, cea mai bună soluție.

Vântul era din nou prezent, în ziua aceea. Kate intră în camera ei și privi pe fereastră, pentru a încerca să se liniștească; soarele dispăruse și dinspre vest se apropia o masă de nori amenințători. Verdele profund al apelor oceanului se schimbase într-o hulă întunecată, de culoarea plumbului, care se potrivea bine cu dispoziția ei. Fără soare, până și casele din Francistown își pierduseră strălucirea și păreau să se confunde cu colinele întunecate din vecinătate.

Totul părea să se supună elementelor naturii, în afară de Kate. O să-și îmbrace impermeabilul de un roșu aprins și va adăuga o pată de culoare acestui tablou sumbru. Voia dintr-o dată să-și probeze cu orice preț imunitatea.

Din fericire, ajunsă la baza scării, nu-l mai găsi acolo pe Greg; îi văzu totuși Land Rover-ul hurducându-se pe drum când o luă pe o scurtătură ca să coboare în oraș. Era o potecă îngustă pe faleza înaltă, dar la recepția hotelului i se explicase că era sigură, în această perioadă a anului, și o va duce direct în port, fără să fie nevoie să ajungă din nou la drum și să traverseze tot orașul.

Pe faleză, vântul era încărcat de stropi de apă sărată. Kate le simțea gustul, iar mirosul pătrunzător de ozon îi biciuia simțurile, ca la coborârea din tren când, copilă fiind, sosea la țărmul mării.

În întâmpinarea ei veneau pescărușii. Sau, mai exact, voiau să cerceteze persoana care mergea atât de aproape de domeniul lor. Dar, după mai multe coborâri în picaj, urcară din nou pe stâncile lor de unde o urmăriră cu ochii lor mici, bănuitori... până când ea își pierdu atracția noutății.

Francistown avea un port mare, care putea primi vapoare de mare tonaj. Astăzi, însă, era pustiu. Depozitele și clădirile docurilor păreau părăsite. Kate ajunse să se întrebe dacă nu prindeau viață numai la sosirea vapoarelor.

Se plimbă fără un țel precis, păși peste lanțuri, ocolea stive de lăzi vechi legate atent cu frânghii, ca și cum era vorba de o încărcătură prețioasă. Kate dădea puțin răgaz gândurilor, lăsându-și privirea să rătăcească peste toate aceste amănunte neobișnuite; fu surprinsă brusc să vadă falnicul nume „Compania Internațională a Petrolului" pe o construcție joasă, cu acoperiș din tablă ondulată.

Cu o mișcare de umăr, își săltă mai confortabil sacoșa cu aparatele ei de fotografiat și privi din partea cealaltă a străzii înguste. Nu vedea nimic pe fereastră, deoarece jaluzeaua era lăsată, dar nu era greu să câștige pariul: era biroul lui Dougal McInnes. Kate simți o tentație teribilă să se ducă să stea de vorbă cu el. Poate că va fi în măsură s-o ajute într-un fel sau altul. Ar putea de asemenea să-l pună la curent cu faptul că-l întâlnise pe Greg Henderson, iar el l-ar anunța pe Marele John, la Londra. Dar nu era vorba doar de informare. Simțea nevoia să stea de vorbă cu cineva din mediul ei. Coleg sau confident, n-avea importanță, cineva care să-i permită să se simtă mai puțin singură.

Capitolul 3

- Prin urmare, ați avea interesul să-l convingeți să vă ia cu el la Sealbank. Veniți de departe, frumoasă doamnă, și timpul trece.

Dougal McInnes era așezat la un birou încărcat cu tot felul de documente; sprâncenele lui groase erau încruntate, exprimând nemulțumirea. Kate sfârșise prin a ceda tentației: traversase micuța stradă, împinsese o ușă de sticlă și, de un sfert de oră, îi explica lui Douglas situația ei. În fine... mai mult sau mai puțin. Nu făcuse nici o referire la propunerea lui Greg. De fapt, cu cât se gândea mai mult la această propunere, cu atât se îndoia mai mult de seriozitatea ei. Vrusese s-o sperie, nimic altceva. Acum, îl privea pe inginerul acesta bătrân, un tip tare, care nu se dădea bătut cu una cu două, în speranța de a găsi la el un pic de înțelegere, dar în zadar.

- Doar nu sperați, totuși, să aveți o sarcină ușoară?

Ochii lui neîndurători străluceau pe fața cu obrajii căzuți. Aruncă o privire ceasului de la mână ca să pună capăt întrevederii fără s-o spună explicit.

- Dacă cel puțin n-aș fi limitată de timp! Dacă aș avea un mijloc de transport, fără să fiu nevoită să mă bazez pe avionul domnului Henderson! El mi-a vorbit despre Land Rover. Aș putea găsi o hartă...

- Imposibil, o întrerupse McInnes. Nu există drumuri pe insulă, în afară de cele din oraș și de cel care duce la aeroport.

Lui Kate îi venea greu să-l creadă. Credea oare că ea spera să circule pe autostradă? Dar era inutil să discute acum acest aspect al problemei; se va informa singură mai târziu.

- Trebuie prin urmare să recurgem la zborurile Companiei Drake-Inter, continuă el. La trăsuricile lui Greg Henderson, adăugă el în bătaie de joc.

- Nu există nici un alt mijloc de transport? insistă Kate.

McInnes oftă, răscoli în dezordinea hârtiilor îngrămădite pe biroul lui și descoperi în cele din urmă o filă dactilografiată.

- Există vaporul care asigură aprovizionarea fermelor.

Parcurse pagina cu privirea.

- Dar următorul nu pleacă până săptămâna viitoare; oricum...

Se încruntă și aruncă o foaie de hârtie.

- Cu siguranță, nu sunteți într-o călătorie organizată de Compania Cook.

Arătă sacoșa lui Kate și blocnotesul ei.

- Aveți o acoperire destul de bună... dacă nu cumva există suspiciuni privind sosirea dumneavoastră, adăugă el într-un fel neliniștitor. Dar nu vă aflați aici ca să faceți fotografii frumoase, domnișoară Lawrence. Avem nevoie de concesiunea terenurilor de la Sealbank și, nu știu de ce, Londra vă consideră drept persoana capabilă s-o obțină.

Se opri. Un zâmbet feroce plutea pe buzele lui când contiuă:

- Nu abandonați încă. Nu se știe niciodată ce se poate obține de la un bărbat... dacă i se oferă ce-i trebuie!

De furie, Kate scrâșni din dinți: avea atâta dreptate!

Mai târziu, urcând poteca spre hotel, continua să fiarbă de furie. Probabil că insula aceasta, izolarea ei, lipsa de companie feminină, purtau vina că făcuseră din bărbați niște creaturi cu mintea deformată. Asta îl afectase cu siguranță și pe Dougal McInnes, care nici măcar nu-și dăduse osteneala să-și ascundă disprețul grosolan. Care să fi fost oare motivul? Era de presupus că se aflau amândoi de aceeași parte a baricadei. Sau era supărat pe Londra că îi trimisese ajutor? Și, mai cu seamă, o femeie?

În sfârșit, într-un fel sau altul, voi obține concesiunea, hotărî ea cu fermitate. Grăbi pasul, deoarece se apropia ora mesei de prânz. Și mă voi lipsi de serviciie dumneavoastră, domnule Dougal McInnes!

Hotelul, cel puțin, constituia o insuliță de consolare, în toată afacerea aceasta. Kate fu mulțumită să se afle la adăpost de vânt. Stabilimentul era mic, fără pretenții, dar confortabil. Proprietarii păreau pregătiți să joace toate rolurile; doamna Bryant se afla în momentul acela la recepție, preocupată de documentele ei.

- Sunt mulțumită că vă văd, îi spuse ea lui Kate, întinzându-i cheia. S-a telefonat de la stația de radio. Cei de acolo vor să vă vadă pentru un interviu radiodifuzat. Veți avea ceva deosebit de transmis revistei dumneavoastră.

Kate simți că se sufocă.

- Să mă duc la radio?... Glumiți.

- Nu vă neliniștiți, zise doamna Bryant, care ghicise fără dificultate gândurile tinerei femei. Ei fac întotdeauna interviuri cu vizitatori, deoarece vor să afle de ce sunt aici, ce cred despre insula noastră...

Totul mergea din rău în mai rău. Doamna Bryant vorbise despre radio, deoarece insula nu avea televiziune. Totuși, asta însemna cel puțin două mii de ascultători, printre care Greg Henderson. Acoperirea lui Kate nu va rezista mult timp unei verificări atât de minuțioase. Existau cu siguranță acolo numeroși fotografi experimentați, fără să-i mai numere pe naturaliști. La ideea de a vorbi la radio, lui Kate îi îngheță sângele în vine.

- Va fi foarte simplu și vă vor face o bună primire, continuă gazda ei, consultându-și ceasul. Veți merge acolo după masa de prânz. Vor fi pregătiți să vă înregistreze și mi-au spus că vor transmite interviul seara. Este mai bine decât să vorbiți în direct.

Se plecă peste birou ca să bată ușor brațul lui Kate.

- Vă veți întoarce aici și vă veți asculta în programul de la ora opt.

Kate încercă să refuze, dar doamna Bryant începea s-o privească într-un fel straniu; atunci, Kate cedă și spuse că se va duce. Dacă nu făcea ca toată lumea, va atrage și mai mult atenția asupra ei... Cu puțină sporovăială, se va descurca probabil foarte bine.

Puțin mai târziu, totuși, în timp ce savura un prânz excelent, își aminti cuvintele lui Greg: îi spusese că în cursul dimineții se va duce la stația de radio. Kate simți brusc că nu-și mai poate continua masa. Interviul era oare o idee a lui? Îi întindea o cursă?

„Stația de radio" era un cuvânt destul de pretențios pentru o clădire mică, având un singur eraj, care adăpostea în același timp și biblioteca.

- Deocamdată se înregistrează o emisiune școlară, îi spuse o tânără femeie, al cărei accent de spicheriță ar fi părut demodat,

chiar pentru radioul englez. Dar n-ar trebui să mai dureze mult, continuă ea nelămurit, și nu le vor trebui mai mult de câteva minute ca să vă intervieveze.

Remarca aceasta o neliniști pe Kate. La drept vorbind, n-avea nimic de spus... Cum de știa această femeie?

Așteptară doar câteva clipe pe culoar. Apoi becul roșu de deasupra ușii studioului se stinse și, aproape imediat, ușa se deschise larg.

- Ia te uită! Dar este Kate a noastră!

Greg Henderson, înalt și tulburător, bara trecerea spre intrarea în mica încăpere.

- Ai venit pentru interviul vizitatorului?

Se prefăcea că nu știe. Când ea încuviință, expresia lui de falsă surpriză se transformă în maliție zitate șireată.

- Țin să văd asta, murmură el.

Și reintră în studio. Kate se aștepta ca cealaltă femeie să-l oprească. Ea nu părea însă deloc dispusă să-l rețină și fu cât pe ce să uite de Kate, care continua să aștepte pe culoar.

- Când sperați să vă vedeți publicate articolele?

Întrebarea era clară, și Kate, încolțită, rămase cu privirea fixată asupra microfonului. Până în momentul acesta, lucrurile nu se desfășuraseră prea rău; Greg și cu ea stăteau fiecare la o extremitate a mesei, iar ziarista între ei doi. Un perete al minusculei încăperi era din sticlă și Kate îi vedea prin el pe tehnicienii care manevrau butoane.

- Mă tem că nu pot să vă dau o dată precisă, se scuză Kate cu amabilitate.

Ochii pătrunzători ai lui Greg n-o slăbeau nici o clipă, din spatele predelei formată de genele lui lungi, și Kate era pe deplin conștientă.

- Ați mai făcut asemenea reportaje fotografice? veni întrebarea următoare.

- Ei bine... da, destul de asemănătoare, răspunse cu greutate Kate.

- Cred că invitata noastră va găsi insula aceasta cu totul deosebită de cele pe care le cunoaște deja, interveni în discuție Greg.

Se amesteca din nou unde nu-i fierbea oala, și Kate se săturase.

- Cum eu sunt invitata, începu ea cu un aer trufaș, părerea mea poate are mai multă importanță.

Ziarista oftă și aruncă o privire încărcată de înțelesuri spre tehnicieni. Tăcută, ridică mâna, asemenea unui regizor de film, ca să anunțe: „Opriți!"

- Domnișoară, cred că ar fi preferabil să așteptați întrebări precise înainte de a răspunde. În felul acesta, vom avea mai puține dificultăți la montaj.

Făcu semn să se reia înregistrarea, iar Kate roși. Evita să-l privească pe Greg Henderson. Acest bărbat afurisit părea pe punctul să izbucnească. Nici măcar nu încerca să-și ascundă râsul care i se simțea în voce când continuă să descrie animalele care populau insula.

Kate tuna și fulgera în sinea ei. Greg trebuie să fi organizat totul, deoarece se pare că știa pe dinafară desfășurarea operațiunii. Dar el nu câștigase încă partida. Kate avea timp să revină la atac.

- Veți vizita câmpia, domnișoară Lawrence? veni întrebarea următoare.

Dacă Greg spera s-o vadă luată pe nepregătite, nu se va alege cu nici un folos, de data asta. Cuvântul „câmpie" venea de la sud-

americanul „campos" sau teren agricol. Kate își învățase bine lecția și știa că, în afara orașului Francistown, locuitorii considerau restul insulei drept „câmpie"; tocmai voia s-o spună când o idee șireată îi trecu prin minte. De ce nu, Greg n-o merita oare? Inima începu să-i bată mai repede și, cu respirația pe jumătate tăiată, răspunse:

- Da, mă voi duce să vizitez câmpia.

Se opri o clipă și continuă:

- Domnul Henderson a consimțit foarte amabil să mă ducă la Sealbank, cu avionul său.

Figura bărbatului vizat rămase de piatră, dar privirea lui se înăspri și buzele i se strânseră. Ziarista nu înțelesese malițiozitatea și termină interviul urându-i lui Kate o ședere plăcută.

La puțin timp după aceea, se regăseau cu toții pe culoar: Greg cu brațele încărcate de cărți, Kate îmbrăcându-și impermeabilul. Își regreta deja impetuozitatea. Oare ce va spune Greg? De ce nu protestase? Dar erau deja afară și, în ceea ce o privea, era mulțumită să plece.

- Vrei să te întorci cu mine? îi propuse Greg.

Deschise portiera Land Rover-ului său, dar Kate scutură din cap și el nu insistă. Auzi portiera trântindu-se și, când întoarse capul, mașina se hurduca pe drum și lua viteză. În fine, ieși din raza vederii și Kate putu să respire mai în largul ei.

Ușurarea ei a fost însă de scurtă durată. Kate nu putu rezista dorinței de a asculta emisiunea, înainte de masa de seară. În intimitatea camerei sale, își permise să râdă de răspunsurile ei bâiguite. Era convinsă că Greg ordonase să se taie comentariul ei, dar n-o făcuse. „Domnul Henderson a consimțit foarte amabil să mă ducă..." Fraza era la locul ei. Acum, el era strâns cu ușa.

* * *

În seara aceea, după cină, Kate își luă din nou cafeaua în salon; de data aceasta, îi întâlni aici pe cei doi bărbați de la stațiunea meteorologică, veniți o dată cu ea. Familiile celor pe care aceștia îi înlocuiau își sărbătoreau plecarea și cele două soții, care nu se întorseseră în Anglia de patru ani, o asaltară pe Kate cu întrebări referitoare la modă.

- Cât de lungi se poartă rochiile?... Oh, să regăsească niște coafori buni...

În mod inevitabil, cei patru bărbați începură o discuție separată. Kate acceptă această flecăreală care o relaxa, după încercările prin care trecuse în ultimele zile. Încetul cu încetul, întrebările privitoare la Londra se epuizară și i se puseră altele despre ea însăși. Interlocutoarele ei ascultaseră emisiunea de la radio. Cea mai în vârstă dintre cele două, o femeie veselă, cu o privire poznașă, o întrebă pe Kate cum de reușise să-l convingă pe Greg Henderson s-o ducă la Sealbank.

- Avem metodele noastre, răspunse ea pe un ton de glumă.

Încerca să facă pe reporterul experimentat și să uite de golul pe care-l simțea în stomac. Dacă s-ar putea să nu depindă de el ca să ajungă acolo! Dacă ar putea închiria un Land Rover... Își aminti atunci remarca lui Dougal și propria ei hotărâre de a ști la ce să se aștepte în legătură cu drumurile. Trebuia totuși să existe câteva pe insula asta!

- Nu, nu există, îi confirmă cealaltă femeie.

Aceasta avea un păr castaniu, scurt, care ar fi avut într-adevăr nevoie de o tunsoare corectă.

- Întreținerea unei rețele rutiere pe acest gen de teren ar necesita sume astronomice. Așa se explică de ce fermele se găsesc toate pe coastă, pentru a putea fi aprovizionate cu vaporul. Abia de puțin timp se poate recurge la serviciile companiei lui Greg, dar numai în locurile unde este posibilă aterizarea.

- Este de-a dreptul neobișnuit din partea lui să ia cu sine... vizitatori, zise cealaltă femeie cu o ușoară ezitare.

Vizitatori... Fusese oare pe punctul să spună „ziariști"? Dar Kate cunoștea deja sentimentele lui Greg față de genul acesta de creaturi.

- Dacă vom mai fi aici când vă întoarceți, veți veni să ne povestiți despre vizita dumneavoastră, nu-i așa?

Tonul vocii ei părea să insinueze că această întoarcere era puțin probabilă... Kate zâmbi, dar nu răspunse. Întoarse capul la intrarea unei tinere blonde și elegante. Înaltă și zveltă, avea ținuta aristocratică a unui pursânge. Ea fiind scundă și brunetă, Kate ofta întotdeauna de invidie la vederea unor asemenea femei.

- Este fiica mai mare a guvernatorului, Laura, murmură cineva.

Tânăra se întoarse spre ușă, așteptându-și însoțitorul.

Kate auzea pentru a doua oară vorbindu-se despre guvernator. Îi reveni automat în minte prima ocazie: acolo, în holul de la intrare, când Greg Henderson ridicase telefonul. De aceea, era pregătită să înfrunte inevitabilul când el își făcu intrarea și o ghidă încet pe distinsa și eleganta Laura spre o masă mai ferită. Kate se aștepta să-l vadă îmbrăcat simplu, cum i se înfățișase întotdeauna. Dar n-ar fi crezut posibil un asemenea contrast: în seara aceasta era extraordinar de seducător. Purta un constum splendid de culoare închisă, bine ajustat pe umerii lui largi, o impecabilă cămașă albă, care îi punea scandalos în valoare tenul bronzat, și o cravată neagră care dovedea că nu avea nici o

nevoie de podoabe de prisos. Trecu pe lângă masa lor și făcu un mic semn din cap care nu se adresa nici ei, nici cuiva anume. Kate abia dacă îi răspunse, dar remarcă degetul mare al lui Greg care mângâia ușor brațul Laurei prin mâneca de mătase roz. Kate îl simți ca și cum o atingea pe ea însăși.

Bărbații se alăturară din nou conversației generale: se vorbea despre zboruri și condiții atmosferice. Lui Kate i se aduse un pahar, ceea ce o ajută să-și ocupe mâinile. Era foarte bine să râdă și să glumească într-o companie amicală, dar cum putea să se comporte firesc când îl vedea pe Greg Henderson cu coada ochiului? Trebuie să se fi așezat acolo intenționat, ca să se expună permanent vederii ei, în timp ce se apleca tandru spre însoțitoarea lui, îi zâmbea fermecător și mișca în joacă o veioză bine plasată pe masă, ca să-i facă părul să strălucească. Liniștea serii era distrusă, și el o știa prea bine. Va veni oare la ea pentru câteva clipe ca să-i spună că nu va fi nici o călătorie? Kate se simțea încordată, plină de îngrijorare, și asta o irita. Foarte bine, își spuse ea, ești pe o cale greșită și ești tulburată. Cuvinte rezonabile, dar care n-o ajutau cu nimic. Greg Henderson era prin urmare foarte obișnuit cu femeile, el nu ducea o viață de călugăr, dar asta nu era de natură să-i ușureze sarcina. Încercase degeaba să redevină stăpână pe sine, neliniștea n-o părăsea. În fine, Greg și Laura se ridicară. Dar nervozitatea făcu loc unei deprimări nelămurite. Se părea că, oricum, nu-și va regăsi liniștea.

Puțin înainte de miezul nopții, grupul se despărți; le ură noapte bună și promise să vină să bea o cafea cu ei, la următoarea lor trecere pe acolo. Apoi urcă scara. Sala de baie era liberă, remarcă în treacăt.

Își strânse lucrurile în câteva clipe. Făcu o baie cu multă spumă și se destinse după grijile din timpul zilei.

Greg Henderson lăsase să-i scape două ocazii: în primul rând, ar fi putut face o tăietură în interviu; în al doilea rând, când o revăzuse în salon, ar fi putut să-i spună că nu putea fi vorba de o ședere a ei la Sealbank. Ar fi umilit-o de față cu martori, dar asta nu era de-ajuns ca să-l rețină. Kate ieși din cadă fără tragere de inimă. Poate că o va duce realmente acolo, la urma urmei? Dar când?

Kate ocupase baia mai mult timp decât avusese intenția. Își lăsă părul strâns în vârful capului, își îmbrăcă rapid capotul și se enervă cu cordonul. Când să iasă din baie, ușa îi opuse rezistență; când reuși în sfârșit să iasă pe palier, trusa de toaletă îi scăpă pe podea. Blestemând în șoaptă, se aplecă să adune totul.

- Era și timpul!

Își ridică brusc capul. Se părea că-l făcuse din nou să apară ca prin farmec.

- Eu... nu știam că aștepți. Ar fi trebuit să bați.

Îi tremurau degetele. Culese o cutie de pudră și un borcănaș de cremă care se rostogoliseră până la picioarele goale ale lui Greg Henderson. El se aplecase ca să i-o ia înainte. Halatul lui de baie se deschise și descoperi un picior bronzat, până la coapsa musculoasă.

- Mulțumesc, murmură ea fără să-l privească.

Îi auzi râsul ironic.

- Poți fi gata dimineața devreme?

Se ridică și Kate făcu la fel. Nu încercă s-o ajute; își îngrămădea lucrurile în trusă și, în același timp, își ținea capotul strâns pe ea.

- La ora șapte? continuă el pe același ton. Aș vrea să plec rezonabil de devreme.

Kate nu se așteptase la o plecare atât de rapidă.

- Perfect! răspunse ea.

Făcu un efort ca să-i susțină privirea. Găsi acolo aceeași expresie de dorință calculată... Calculată, poate, dar cu siguranță eficace, și Kate își simți brusc palmele umede.

- De ce ți-ai schimbat părerea? întrebă el.

Kate nu înțelegea, era evident; după o scurtă pauză, el adăugă:

- De ce te-ai hotărât să accepți regulile mele, în cele din urmă?

Kate își aminti de propunerea lui din dimineața aceea. Dar atunci, el glumea. Doar nu vrusese totuși să spună... Inima ei începu să bată mai tare.

- Vin la Sealbank potrivit propriilor mele reguli, domnule Henderson, reuși ea să spună. Vreau ca lucrul acesta să fie foarte clar.

Greg făcu ochii mari în fața acestei îndrăzneli.

- Este inutil să mai discutăm, continuă Kate, deoarece două mii de persoane sunt la curent cu acest plan. Prin urmare, dacă ții să-ți păstrezi reputația în ochii comunității, te sfătuiesc să nu întreprinzi nimic ce ar putea să rupă acest echilibru fragil. Guvernatorul, sunt sigură de asta, ține ca unui reprezentant al presei să i se acorde cea mai deplină ospitalitate. Dacă nu sunt tratată cu tot respectul cuvenit, va fi cu siguranță nemulțumit s-o afle.

Greg nu se arătă câtuși de puțin impresionat de această replică promptă; de fapt, își exprimă printr-un zâmbet asemănător cu o grimasă disprețul pentru astfel de păreri.

- Doar nu-ți închipui că mă sinchisesc de aprobarea publică, îi aruncă el calm. Și nici un guvernator nu va vedea cu ochi răi

concepția mea despre ospitalitatea față de o tânără femeie atât de întreprinzătoare. Te-am pevenit, dacă vii, accepți regulile mele, Kate. Știu exact cum trebuie să se termine o asemenea vizită și ar fi o prostie din partea mea să încerc să te înșel sau să mă amăgesc singur.

- În cazul acesta, călătoria nu va avea loc, îl anunță Kate cu un aer indiferent.

Își ridică bărbia, se răsuci pe călcâie și vru să se îndepărteze rapid pe culoar; dar el o prinse brutal de umăr și o obligă să se întoarcă pentru a-i face față.

- Călătoria aceasta nu poate fi anulată, Kate, deoarece ai anunțat-o la radio. Ce ajutor crezi că poți obține de la ceilalți locuitori ai insulei când vor lua cunoștință de această schimbare bruscă de atitudine? Ce se va spune la Londra când se va afla vestea?

Era mult mai aproape de adevăr decât voia Kate să recunoască. Aproape că auzea râsul disprețuitor al lui Dougal McInnes. Peste măsură de enervată, îi aruncă printre dinți:

- Presupun că șantajul este singura dumitale armă ca să ai femei!

- Nu-ți frământa frumosul dumitale cap cu felul în care îmi procur femei, murmură el sălbatic.

O împinse cu spatele într-un perete și continuă:

- Întreabă-te mai curând ce le fac femeilor mele, o dată ce ajung acolo!

Capitolul 4

- Nu încerca să mă intimidezi, domnule Henderson, ripostă Kate, palidă de furie. Dă-mi drumul imediat sau îl chem pe director în ajutor!

- Oh... foarte bine... nota zece pentru curaj, domnișoară.

Greg o ținea lipită de perete cu mâinile lui puternice, dar Kate refuza să se zbată și îl sfida cu ochii ei strălucitori.

- Și ce îi vei spune prietenului meu, directorul hotelului?

Greg vorbea pe un ton calm și sigur de sine, și lui Kate îi venea să urle.

- Îi vei spune că refuz să mă las manevrat și că țin să-i dau abilei noastre domnișoare lecția pe care o merită? E timpul s-o faci, Kate, și cum se pare că m-ai ales pe mine...

- N-am făcut nimic de felul acesta. Numai pentru că vreau să fac câteva fotografii...

- În special la Sealbank...

Reproșul era clar și încărcat de suspiciuni; Kate pierdu puțin din îndrăzneala ei.

- Așa-i mai bine, zise el.

Mâna care o ținea de mijloc își slăbi puțin strânsoarea; degetul mare al lui Greg îi mângâie spatele.

- O femeie trebuie să știe când să se lupte, dar și când trebuie să se oprească.

Ezită o clipă, apoi continuă:

- Prin urmare, Kate, iau asupra mea sarcina să te învăț.

De ce oare părul acestui bărbat cădea astfel... puțin încrețit la extremități? Și de ce se gândea la asta? Ce-i păsa ei? Kate cunoștea răspunsul, trebuia să iasă rapid din această situație.

- Mă duc la culcare, anunță ea, reluându-și îndelung respirația, în genul unei ducese ofensate. N-am să țin seama de impertinența dumitale, domnule Henderson, dar dacă vei uita din nou, nu voi avea de ales și voi fi nevoită să merg mai departe.

Cu o mișcare disprețuitoare a încheieturii mâinii, împinse brusc brațul lui Greg și așteptă ca el să dea înapoi. Apoi, cu o stăpânire de sine supraomenească, se îndreptă spre camera ei, cu capul sus, cu toată aparența unei femei calme, liniștite, sigură de ea. Dar nu reuși să reziste și aruncă o privire în urmă înainte de a deschide ușa.

Greg era în capătul celălalt al culoarului, sprijinit cu spatele de perete, cu unul din degetele mari vârât sub cordonul halatului de baie. N-avea aerul unui om care tocmai întâlnise un adversar demn de el sau care să se fi amuzat. Oricare ar fi fost reacția înțeleasă de Kate, această privire rapidă îl surprinse într-o meditație serioasă, fără vreo urmă de zâmbet pe buze.

Kate se stăpâni până la capăt: o dată în siguranță în camera ei, răsuci cheia în broască, lăsă să-i scape un suspin adânc și se prăbuși pe pat. Poate că ar trebui să renunțe la această călătorie

înainte să fie prea târziu. Dacă ar exista vreun avion spre continent, a doua zi... Dar singurul care urma să decoleze se va îndrepta spre Sealbank. Kate încercă să-și închipuie ce o aștepta acolo. Nu era nevoie să dea frâu liber imaginației, deoarece avea toate amănuntele. Puse mâna pe servieta cu documente și o goli. Își făcea de lucru până când își va regăsi liniștea.

Timp de un an și jumătate, Dougal McInnes trimisese la Londra rapoarte amănunțite. Kate avea un rând de fotocopii și găsi toate informațiile necesare. Era greu de ajuns la Sealbank, uneori imposibil, dar era una dintre moșiile cele mai importante de pe insulă... un fel de mic cătun englezesc. Aici trăiau mai multe familii, fiecare într-o casă personală... Va reuși cu siguranță să stabilească legături cu una sau cu alta. Acoperișul lui Greg Henderson nu va fi singurul posibil.

Îndată ce pricepu asta, Kate se simți oarecum ușurată, dar cu toate acestea petrecu încă o noapte destul de agitată. Se răsucea în patul ei și revedea toată situația în minte. Totul va merge mai bine, o dată ajunsă acolo. A doua zi dimineață, continua să se agațe cu disperare de această idee, în micul birou al aeroportului.

Greg nu se răzgândise, iar Kate nu știa dacă trebuia să se bucure sau să regrete. Îl privea îndeplinind nenumărate formalități.

De ce oare bărbatul acesta o tulbura atât de mult? Ce se întâmpla cu ea? De ce misiunea ei nu mergea bine, înainte chiar de a fi început? Degetele îi tremuraseră, seara trecută, când își strânsese lucrurile răspândite din trusa de toaletă. Fusese oare numai din cauza prezenței lui Greg? Putea să se lase impresionată de înfățișarea lui seducătoare, în vreme ce-l ura în mod

conștient? Seducător... cine vorbea de seducător? Dar era, într-un anume fel, fără să corespundă idealului ei. Ea aprecia mai degrabă un bărbat sofisticat, un orășean... Dintr-o dată, imaginea unei tinere în rochie de mătase roz se ivi în fața ei, cu Greg Henderson lângă ea, arătând irezistibil în acea împrejurare. Kate oftă. Totul era confuz în mintea ei. Unde era existența ei londoneză, atât de bine ordonată?

- Să luăm copilașul! zise Greg.

Se apropiase în timpul reveriilor lui Kate. Porni în urma lui pe pistă. Ușoara ei îngrijorare se transformă într-o teamă care îi strânse inima, la vederea micului avion. Trebuie să-și fi pierdut mințile... Dar Greg o ajuta deja să urce la bord, îngrămădea bagajele lor în spate și se așeza pe scaunul pilotului.

O oarecare apropiere era inevitabilă într-un spațiu atât de limitat: umerii li se atingeau, brațele de asemenea, când Greg se apleca în fața ei ca să rotească manetele și să citească indicațiile aparatelor de măsură. El își scosese haina, iar ea taiorul; cămașa bleu pal a lui Greg îi sublinia forța și îi scotea în evidență umerii largi. Kate găsea copleșitoare virilitatea lui; reuși cu greu să-și stăpânească reacția când o ajută să-și prindă centura de siguranță.

Fețele lor erau la câțiva centimetri una de alta, încât o vedea pe cea a lui Greg în detalii microscopice... Îi încredința viața ei. Dacă avionul va ateriza normal, îi va rămâne îndatorată. Ideea o tulbură brusc.

Greg îi citea oare gândurile? Știa oare, în clipa aceea, că nu se simțise niciodată atât de vulnerabilă? Calmul ei aparent nu-i trăda zbuciumul interior? Privirile lor se întâlniră o secundă.

Kate avu impresia că era un mic animal prins în cursă de un vânător, ținut strâns, cum era ea în realitate, într-o plasă solidă. Haide, fata mea, stăpânește-te!

- Ai mai zburat într-un avion ca acesta? o întrebă Greg liniștit.

Era întors spre ea și un braț se sprijinea pe spătarul scaunului lui Kate. Credea că este speriată? Era o excelentă portiță de scăpare; Kate scutură din cap și ridică din umeri cu nepăsare: reacționase bine.

- Totul va fi bine, spuse el.

O bătu liniștitor pe braț și reveni la comenzi; făcu ultimele verificări înainte de plecare și uită cu totul de existența lui Kate.

Motorul demară zgomotos, făcând-o pe Kate să tresară. El trebuia să piloteze avioane, ca alții mașini sport: ca să-și demonstreze vigoarea. Kate își stăpâni un râs înăbușit, mulțumită să-și vadă sentimentele revenind la măsuri corecte: în sfârșit, aprecia bărbatul după valoarea lui. Cel puțin, la înălțime el nu va avea răgaz: trebuia să-și păstreze mâinile pe manete până la aterizare, altfel ar fi amândoi în pericol de moarte.

Încetul cu încetul, autoritatea lui calmă avu asupra lui Kate un efect liniștitor. Era tot atât de atent la decolarea micului său avion, ca oricare pilot al unui avion cu reacție.

Elicea care se învârtea forma o pată vagă, imprecisă; zgomotul era asurzitor. Greg își puse casca și vorbi în microfonul încorporat; Kate nu auzea un cuvânt. El scrise în grabă ceva în planul de zbor. Porniseră și se îndreptau anevoios spre capătul pistei.

- Centura de siguranță este prinsă bine?

Oprind avionul, Greg se întoarse spre ea. Era din partea lui o ultimă verificare automată, înțelese Kate. Faptul că o fixase el însuși puțin mai înainte nu avea importanță. Greg, pilotul în orice caz, părea să se intereseze de binele ei.

După un alt control, când motorul fu bine ambalat și când totul vibra, înaintară în sfârșit pe pistă și prinseră viteză ca să decoleze. Liniile albe defilau dedesubtul lor. O ușoară tresărire: micul avion părăsise solul și își ridica botul spre cer, însetat de libertate.

Kate nu avea destui ochi ca să vadă totul. Aeroportul rămăsese departe în urma lor. Greg virase ușor pe o aripă și se îndrepta spre lanțul înalt de munți care o fascina de când sosise.

Urmară noi însemnări în planul de zbor, un savant control al traiectoriei, și mansa deveni ușoară ca un fulg: lui Greg îi era de-ajuns un deget ca s-o manevreze. El își scoase casca, privi cerul ca să se asigure de limpezimea lui și se lăsă pe spătarul scaunului ca și cum partea dificilă a programului era îndeplinită și nu mai rămânea decât să aștepte.

Pentru Kate, nimic nu mai avea importanță, în afară de ea însăși și de Greg în vacarmul și izolarea aceea. Își lăsase pe pământ toate problemele, devenite neînsemnate. Universul ei, viața ei, totul depindea de mâinile îndemânatice ale bărbatului așezat în stânga ei. Îi recunoștea cel puțin priceperea. Existența ei, sau mai exact sfârșitul acesteia, nu mai depindea de ea. În aceste condiții, la ce bun să-și facă griji? De aceea, nici nu-și făcea. Privea în jurul ei, uimită, tot atât de fermecată de priveliștea neguroasă a pământului ca primii oameni ajunși pe Lună.

- Te simți bine?

Greg își reluase personalitatea de pilot și punea întrebarea din obișnuință, dar Kate nu reuși să ascundă licărirea de încântare care strălucea în ochii ei.

- Minunat! mărturisi ea.

Se obișnuise cu zgomotul și găsea conversația relativ ușoară, ridicând tonul.

- Suntem cam pe la jumătatea drumului, continuă Greg. Vezi locul acela, jos?

Îi arăta o întindere de apă în formă de furcă.

- Ne aflăm aici, zise el bătând cu degetul harta în învelitoare de plastic de pe genunchii lui. Am zburat bine. Vântul din spate ne este favorabil.

- Cum de știi asta?

- Sosim la repere mai curând decât este prevăzut.

Îi întinse planul de zbor și Kate văzu lista cu posibilele ore de sosire la diverse puncte de reper.

- Iată ora la care ar fi trebuit să ajungem aici, îi spuse Greg arătându-i prima coloană, și iată ora reală a sosirii noastre. După cum vezi există o diferență serioasă. Dar, dacă am fi avut vântul în față...

- Am fi fost încetiniți?

- Exact.

- Și în felul acesta zbori?

Situația părea ciudat de învechită. Unde erau oare toate echipamentele sofisticate de care auzise vorbindu-se?

- Pot să mă întorc la Francistown bazându-mă pe instrumentele mele.

Greg părea mulțumit că poate să dea câteva explicații. O făcea ca să se simtă în largul ei?

- Dar, continuă el, la Sealbank nu există radar. De aceea, fără vizibilitate, nu pot merge acolo.

Luară altitudine ca să treacă peste crestele înzăpezite. Locul părea sălbatic și neospitalier, și Kate se surprinse întrebându-se ce va găsi la Sealbank și cu ce probleme va fi confruntată când va ajunge pe pământ. Se zărea din nou oceanul, în depărtare, dincolo de munți.

Fără să fi avut senzația unei coborâri progresive, Kate își dădu dintr-o dată seama că vedea totul în amănunt. Micul avion viră pe aripa stângă: Greg părea să fixeze un punct de pe sol, dar ea nu distingea nimic.

- Centura de siguranță este prinsă bine?

Mereu aceeași rigurozitate. Se pregăteau de aterizare și ideea era surprinzătoare, deoarece zburau desupra oceanului. Greg redresă avionul și încetini. Se apropiau de un port minuscul, mărginit de câteva case. Kate nu zărea nici o urmă de pistă. Își simți gura uscată și un mare gol în stomac când Greg făcu un viraj de patruzeci și cinci de grade.

Jos, exact în fața lor, în spatele unei case mari și albe, se afla un câmp mic... cu oi! Dincolo de el, o faleză și toată întinderea oceanului. Era așadar câmpul cu oi sau nimic.

Kate îi aruncă o privire lui Greg, temându-se să scoată vreun sunet care să-i distragă atenția. Trebuie să-și fi pierdut capul, dacă se gândea că poate așeza avionul pe fâșia aceea minusculă de teren.

Avionul zbura mai încet și dădea impresia că este suspendat în aer, oscilând ca o pendulă între vânturi contrare. Figura lui Greg era încordată; își dirija încet avionul și-l așeză fără necazuri pe iarbă, după un mic zid de pietre. Oile bătuseră în retragere.

El frână treptat și rulă pe un teren nu foarte neted, în direcția casei. Acum, câmpul părea imens; nu folosiseră decât jumătate din el ca să aterizeze, și temerile lui Kate dispărură, lăsând loc unei mari ușurări care îi provocă un fel de amețeală.

În sfârșit, Greg întrerupse contactul și se întoarse spre tânăra femeie. Fusese probabil pe punctul să facă un comentariu, dar se răzgândi și trăsăturile lui aspre se destinseră încet; zâmbi când văzu expresia ochilor însoțitoarei lui.

- Atenție, o sfătui el cu amabilitate. Nu te lăsa amețită, este o pasiune plină de sacrificii.

- Eu... aș putea încerca? M-ai învăța?

Ideea de a trece peste asemenea obstacole i se părea de necrezut, iar pe Greg îl făcu să-și uite animozitatea.

- Vom vedea.

El își desprinse centura de siguranță și nu mai zise nimic; dar cuvintele lui avuseseră un ton aproape indulgent. Înțepenită, Kate coborî clătinându-se din avion. Mintea ei era prada unui vârtej de posibilități. Suspină și se simți aproape fericită privind în jurul ei acest nou peisaj.

Greg își oprise avionul în spatele casei albe zărite din înaltul cerului. Kate trecu în spatele lui printr-o deschizătură practicată într-un zid și îl urmă pe un drumeag care îi duse în spatele casei. Aceasta era așezată într-o scobitură a terenului, apărată din trei părți de relief, dar păstrând spre sud o vedere asupra coastei stâncoase și crestate. Dougal voia să instaleze o nouă platformă pe undeva pe acolo, jos; dar Kate respinse deocamdată această idee. Erau abia la jumătatea drumului când apăru un câine negru cu alb, cu urechile culcate și limba roșie atârnând ca un drapel; se repezi spre Greg ca un uragan.

Acesta din urmă lăsă jos valiza lui Kate și se aplecă să primească animalul. Între timp, un alt câine, mult mai liniștit, sosi în urma celui mai tânăr. Ceremonia de primire se repetă și Greg se lăsă lins pe față. În fine, ordinea se restabili și își reluară mersul spre casă.

- În lipsa mea, ei rămân cu administratorul meu, îi explică Greg.

Își căuta cheia.

- Zgomotul avionului le anunță întoarcerea mea.

Se aplecă și ciufuli un cap cu blană lungă.

- N-am reușit niciodată să ajung la casă înaintea acestui prieten tânăr!

Era un mod potrivit de a sparge gheața, de a trece pragul și de a intra în bucătăria lui Greg fără acel sentiment jenant că nu ești la tine acasă. El umplu cu apă gamelele câinilor, aruncă o privire unui blocnotes de pe perete, în căutarea unor eventuale mesaje. Cum nu exista nici unul, Greg se întoarse în sfârșit spre Kate și își reluă rolul de gazdă... sau poate altul, poate mai neliniștitor? Expresia lui îi reaminti imediat tinerei femei cuvintele înspăimântătoare din seara trecută. Acum, era aici... Care erau oare intențiile exacte ale lui Greg Henderson în privința ei?

După cum se părea, el nu considera că venise momentul să atace problema. Kate se simți ușurată când el o conduse spre camera ei; urcară o scară destul de abruptă, traversară un palier larg, coborâră două trepte și Greg deschise o ușă. Puse valiza ei pe covor.

- Nu îți va lipsi nimic, sper. Am să pun apă la încălzit. Cafea?

O mișcare din cap a fost de-ajuns ca să răspundă celor două întrebări.

Era într-adevăr o cameră de oaspeți? Să fi fost oare genul de loc unde să găzduiești o ziaristă care îți displace total? Patul cu baldachin era acoperit cu o cuvertură dintr-o țesătură ușoară cu desene mari, asortată cu perdelele și cu perna aruncată pe un fotoliu tapițat cu catifea roz. Mobilierul de culoare închisă era din stejar masiv, iar în șifonier s-ar fi putut ascunde. Pereții erau împodobiți cu gravuri de plante și animale; pe măsuța de toaletă se găseau un buchet de trandafiri și șervețele de toaletă de culoare roz; plutea un miros de ceară. Camera fusese pregătită cu dragoste și grijă, se vedea clar. N-avea importanță dacă Greg nu ceruse toate aceste atenții. Kate văzu pe fereastră soarele sclipind pe valuri. Pentru prima dată de la sosirea pe insulă, avu impresia că este vară.

Se duse în baie și se aranjă puțin. Era ciudat de jenată să-și lase lucrurile alături de acelea ale unui bărbat: un aparat de bărbierit, perii, o loțiune după ras. Aceasta mirosea a lemn de santal, ca și crema de ras; amestecul trezea în Kate o certă plăcere senzuală pe care o putea explica în întregime.

Greg trebuia s-o fi auzit coborând scara, deoarece îi strigă:

- Sunt aici!

Kate se orientă după sunetul vocii lui, traversă un salon spațios și se trezi într-o seră lungă. Nu se aștepta să descopere acolo o temperatură plăcută, chiar caldă; atmosfera era amenințătoare, din cauza mirosurilor amestecate ale mai multor specii de trandafiri. Cei din camera ei proveneau așadar de aici, nu puteau crește afară.

Un asemenea confort o surprinse pe Kate. Vederea lui Greg o uimi și mai mult: era întins pe un șezlong și ținea o fermecătoare ceașcă de cafea din porțelan, care părea deplasată în mâini atât de mari.

- Ți-am turnat cafea.

O urmări cu privirea; ea se duse să-și ia ceașca de pe o masă și reveni să se așeze într-un leagăn de grădină, cocoțându-se foarte confortabil pe marginea lui. Îl urmări la rândul ei pe Greg golindu-și ceașca, punând-o încet pe pământ și întinzându-se din nou, aproape la orizontală. El închise ochii și se încredință soarelui ca și cum era în croazieră pe mările sudului.

Fermecător! Dar cel puțin Kate nu era obligată să susțină o conversație cu el. Unde erau câinii? Închiși în bucătărie, după toate probabilitățile. Ce bădăran! Neavând altceva de făcut, își lăsă privirea să rătăcească peste frunzișuri, corole catifelate și plante agățătoare. Era locul cel mai agreabil dintre cele descoperite în ultimul timp, dar de ce aparținea acestui bărbat? Totul părea de necrezut, extraordinar. De exemplu, această cafetieră din argint, în locul unui vas de faianță. Aceste cești... Kate întoarse discret farfurioara: Spode. Ar fi trebuit să bănuiască... și ea se aștepta să găsească un serviciu grosolan. Oare ce alte surprize îi rezerva Greg Henderson? Și de ce era întins acolo, liniștit, ca acalmia dinaintea furtunii?

Pulovărul i se lipea lui Kate de spate; de ce nu-și pusese o bluză? Cât timp va trebui să rămână acolo? Totul era calm; auzea tic-tacul orologiului de la intrare, o muscă zburând desupra capului ei. De ce el nu spunea nimic? Aștepta ca ea să facă primul pas? Începu să numere ochiurile de geam ca să nu înnebunească.

- Am să plec curând, zise Greg.

Ea nu ajunsese la cincizeci și se întreba dacă o văzuse privindu-și ceasul. Aruncă o scurtă privire în direcția lui, dar el abia deschidea niște ochi somnoroși.

- Voi lipsi cea mai mare parte a zilei, ca să rezolv afaceri cu Ralph... administratorul meu, adăugă el ca și cum ea nu înțelesese. Trebuie să punem totul la punct pentru tunsul oilor.

Kate se străduia să-l asculte, dar el putea să-i tot vorbească mereu despre amănunte practice. Să-l vadă culcat acolo în toată lungimea lui, în pantalonii bleumarin strânși pe corp... și în această cămașă descheiată care lăsa să se vadă mici picături de transpirație... Prin urmare, și lui îi era cald. Cu atât mai bine! Poate că soarele era de vină, la urma urmei, și nu această senzație stranie pe care o încerca din nou, ca în avion, sau ca în prima seară când stătea în pragul camerei ei: un bărbat puternic, hotărât, intangibil.

Ieși de aici cât mai ai încă posibilitatea! Kate se îndreptă spre masă ca să-și lase pe ea ceașca. Mai putea gândi încă logic sau era prea târziu? Ochii somnoroși care o urmăreau începură să strălucească periculos. El îi întinse ceașca s-o ducă pe masă, dar, în clipa când înaintă ca s-o ia, el își retrase mâna și Kate trebui să se apropie; cu mâna liberă, o prinse prompt de încheietura mâinii și lăsă după aceea ceașca jos ca să n-o spargă. Venise pur și simplu în întâmpinarea intențiilor lui și Kate se necăji că se lăsase prinsă atât de ușor.

- Sunt sigură că ai o zi foarte încărcată, zise ea pe tonul cel mai liniștit cu putință. Nu vreau să te rețin... Trebuie să ai multe treburi de...

Dar la ce bun să continue? Ar fi putut tot atât de bine să dea cu capul de un zid de cărămidă.

- Am timp destul pentru toate, murmură Greg cu o voce atât de blândă încât Kate se înfioră. De ce nu te așezi confortabil și să te destinzi, să profiți de soare... Aș putea să-ți fac un locșor aici.

Nici măcar nu avu timp să reacționeze: mâna lui Greg se strânse și o obligă să se așeze lângă el.

- Așa este mult mai bine. Acum pot să te văd fără să-mi sucesc gâtul. Și de ce să mă duc la treabă? Nu merit să mă odihnesc după ce te-am adus aici cu avionul?

Îi mângâia încet brațul. Ar fi putut să scape, dar nu avea curajul... Respirația i se acceleră, încercă să și-o stăpânească, dar Greg observă și o licărire de triumf trecu rapid prin ochii lui.

- Unii s-ar gândi că merit chiar mai mult... Nu ai obținut ce voiai, Kate? Ai ajuns la Sealbank. Nu putem uita întrebările de genul „de ce" și „cum"?

Zâmbetul lui se lărgi.

- Acum, vino să-mi mulțumești cum se cuvine.

Nu prevăzuse că lucrurile se vor petrece în felul acesta. Ar fi trebuit să găsească un mijloc să-l oprească, o remarcă banală, dar nu-i venea nimic în minte. Se lăsa în seama dispoziției nepăsătoare a lui Greg, care o copleșea ca parfumul îmbătător al trandafirilor, îi anihila orice rezistență și îi suscita o anume plăcere senzuală. Degetele de pe umărul ei începură să se joace cu părul ei lung, castaniu; cu ochii lui, cu mâinile, Greg o trăgea spre el. Buzele lor se atinseră ușor și, o clipă, bunul simț o făcu pe Kate să dea înapoi, dar Greg o sorbea din ochi neînduplecat și mâna lui, aflată în spatele capului ei, o făcu să se aplece din nou înainte.

De data aceasta, orice timiditate dispăru, iar Kate începu să accepte acest sărut, și chiar cu plăcere. Nu mai era vorba de agresivitate din partea acestui bărbat care o manipula cu o abilitate de necrezut. Dintr-o dată, deveni incapabilă să se minuneze sau chiar să gândească: o cuprinse o senzație plăcută de căldură și îi

afectă simțul realității. Căldura deveni mai puternică, mai intensă, mai exigentă și el obținu ceea ce urmărea. Încetul cu încetul, Kate prindea curaj, răspundea tuturor inițiativelor lui Greg...

Ce făcea oare? Nu mai era stăpână pe ea.

Ceva, totuși, o opri brusc: Greg nu mai reacționa. Încremenise cu totul. Își ridică ochii ca să-i întâlnească pe ai lui, nesigură, gata să zâmbească timid... Poate că se lăsase antrenată... Dar privirea lui nu era aceea la care se aștepta, figura lui Greg se înăsprise.

- Nota zece, domnișoară Lawrence, murmură el.

Kate abia îi recunoscu vocea. Cum era posibilă o asemenea vehemență? Își reținu respirația și el continuă cu asprime:

- Mă gândeam că te vei înfăcăra cu ușurință, dar, în ceea ce mă privește, nu credeam că mă voi lăsa ispitit atât de repede. Dar nu acum, dulce Kate. N-am deloc timp să fac pe judecătorul pentru amândoi.

O respinse, se ridică și își aranjă cămașa la locul ei. Kate vru să vorbească, dar nu reuși să scoată nici un cuvânt. Îl privea fix și se întreba ce o să mai spună.

- Trebuie să-mi cer scuze pentru că am îndrăznit să insinuez că ești lipsită de experiență. Îmi scot pălăria în fața Londrei! adăugă el din ce în ce mai furios.

Înaintă spre ea și îi prinse cu putere bărbia ca s-o oblige să-l privească.

- Nu știu cine te-a trimis aici, dar știau bine ce făceau.

Capitolul 5

- Nu-i amesteca pe patronii mei în povestea asta!

Kate își regăsise în cele din urmă vocea și o folosea cu toată intensitatea.

- Ei nu m-ar fi trimis aici dacă ar fi știut ce fel de om ești...

El nu-i dădea drumul, ca și cum nu știa sau nu-i păsa că o făcea să sufere.

- Și ce fel de om sunt, Kate? Numai pentru că nu-mi plac intervențiile străine...

- Cine intervine, aș vrea să știu? protestă ea fără măcar să se gândească.

- Și eu aș vrea să știu. Doar nu-ți închipui că nu cunoșteam interesul pe care l-am stârnit în acești ultimi ani. Înainte am fost lăsați să ne ducem viața în tihnă. Apoi, dintr-o dată, sub pretextul că posedam poate un lucru foarte râvnit, ni se trimite o bandă de tâlhari, și acum...

Se întrerupse, îi dădu în sfârșit drumul și o măsură cu o privire disprețuitoare din cap până-n picioare.

- ...Și acum, apari aici cu sacoșa cu aparate de fotografiat pe umăr, dacă n-ai lăsat-o să zacă pe undeva, dintr-o dată interesată de Sealbank. Trebuie oare să cred că este numai pentru suplimentul de duminică al unei reviste? Două incidente fără legătură? Ei bine, nu-mi place să fiu înșelat, Kate; prin urmare, nu încerca să joci aici una dintre stratagemele tale de londoneză. N-o să-ți meargă!

- Dacă aveam stratageme în sacoșa mea, nu mi-aș pierde timpul experimentându-le asupra dumitale! strigă Kate, indignată. Dar, în ceea ce te privește, constat că nu ești lipsit de așa ceva!

El își ridică sprâncenele într-o expresie de falsă surpriză. Kate își continuă diatriba:

- Dar dumneata nu ți-ai pierdut timpul, pot să te asigur: călătoria cu avionul, toate aceste ocolișuri și tertipuri, sentimentul de ușurare de a fi încă în viață. Este un truc bun, domnule Henderson, ar trebui brevetat. Și, după asta, mă aduci aici...

Aruncă o privire în jurul ei.

- Oh, este foarte plăcut aici! Cald, parfumat... Sunt șezlonguri și leagăne de grădină, și mă faci să mă apropii ca să-ți iau ceașca. Și îmi vorbești mie despre stratagemele londonezilor. Îmi pare rău dacă te-am ofensat răspunzându-ți la sărut. A fost pur instinctiv... să spunem că am fost bine programată, dar pot să te asigur că nu se va mai repeta!

- Oh, ba da, Kate, și o știi prea bine.

Vocea lui era acum un murmur amenințător.

- Te prevenisem cu privire la ce se va întâmpla dacă vii aici. Recunosc, nu mă așteptam la o reacție atât de spontană. Dar graba ta, Kate, oricare ar fi motivele, mă face să cred că ai fi de acord cu o repetiție.

Îi venea să-l strângă de gât!

- Dacă încerci, îți pierzi timpul!

Brusc, Kate era pe punctul să izbucnească în plâns; de aceea, încercă să treacă prin fața lui. Dacă ar putea măcar să ajungă în camera ei!

Dar el o reținu și ea nu văzu nici o urmă de milă în ochii reci și duri care o cercetau. Îl găsise vreodată seducător? Acum, părea incredibil.

- Eu n-am nimic de dovedit, Kate, dar tu poți încă încerca să-mi demonstrezi că n-am dreptate!

În ce privință? se întrebă Kate. Îl privi cu disperare. Nu consimțise oare? Dar nu era așa. Nu avea oare legături cu cei din domeniul petrolului? Dar nici asta nu era adevărat. Cum să explice situația ei unui om ca Greg Henderson? Toate argumentele erau în favoarea lui. Nu întâlnise niciodată o ființă atât de demnă de ură.

- N-ai nimic de spus? Bineînțeles că nu.

El nu reuși un zâmbet prea convingător.

- Iată de ce acest sejur va fi interesant, Kate. Ai curaj, prin urmare vei continua să te lupți. Mă întreb cât timp îmi va trebui ca să te oblig să ceri îndurare.

- N-am venit aici ca să ascult genul acesta de discurs...

- Atunci, de ce ești aici, Kate?

Fața lui Greg nu mai avea decât trăsături ascuțite. O trase cu putere spre el, dar ea se zbătu, se eliberă și fugi; traversă sera și urcă scara sărind câte patru trepte o dată. Credea că o va urmări, dar el n-o făcu și ea se simți ușurată deoarece nu exista cheie în broască. Se prăbuși pe pat și începu să plângă, ceea ce o lăsă epuizată, cu ochii roșii și fața umflată.

Greg Henderson era un individ josnic... Kate își căută o batistă în buzunar... O brută josnică și egoistă... Își șterse

nasul și aruncă o privire în oglinda măsuței de toaletă. Totuși, el avea dreptate într-o privință: ea nu va abandona partida.

Un lătrat o făcu să se apropie de fereastră: câinele mai tânăr încerca să se joace cu stăpânul său și sărea în jurul lui. Greg aruncă un băț și așteptă, cu degetele mari vârâte sub cureaua pantalonilor și cu capul dat spre spate; bolidul negru cu alb depăși ținta, frână pe toate patru labele, ridică proiectilul și-l aduse în goana mare lui Greg. Kate urmărea scena cu indiferență. Greg se schimbase: purta niște blugi decolorați, o cămașă în carouri maro și bej, căreia îi ridicase mânecile. Aruncă din nou bățul în partea cealaltă a casei și dispăru rapid, probabil ca să se ducă la Ralph. Când urcase să se schimbe? În timp ce ea plângea? Nu-l auzise... Dar el, îi auzise oare hohotele de plâns? Dacă da, nu venise s-o consoleze... din fericire!

Casa era acum pustie și Kate putu în sfârșit să respire. Își desfăcu bagajele și făcu un duș; își lăsă fusta elegantă și pulovărul în șifonier. Se va simți mai bine în pantaloni.

Apoi o cuprinse curiozitatea. Coborî și hoinări prin casă. Impresia generală era de confort și eleganță: parchet, covoare cu desene frumoase, mobile de culoare închisă și bine lustruite, canapele mari tapițate cu țesături din bumbac în culori agreabile. Sufrageria, ca și bucătăria, se afla în spatele casei, cu vedere spre munți. Pe pereți, mai multe scene de viață sălbatică: un pui de focă, un pinguin nesigur, un bătrân care se lupta cu un pește enorm. Regăsindu-și zâmbetul, Kate se duse la bucătărie ca să-și facă o cafea. Câinele bătrân era încolăcit în coșul lui; deschise un ochi la sosirea lui Kate, dădu din coadă în semn de aprobare și adormi din nou. Exista cel puțin cineva de la Sealbank care n-o vedea cu ochi răi!

Își duse cafeaua în salon, găsi un exemplar vechi de șase luni al unei reviste geografice și se instală confortabil pe una dintre canapele. Dar, la apropierea prânzului, o cuprinse din nou agitația.

Neliniștea ei se dovedi însă inutilă. Greg nu rămase mai mult de cinci minute: lua masa cu Ralph, îi spuse el, ca să-și continue lucrul. O lăsă pe Kate la intrare, unde se dusese la venirea lui. La revederea lui, simțise o oarecare jenă, dar Greg nu dădu nici un semn că își amintea de ultima lor înfruntare, nici de plânsul ei, dacă îl auzise.

Lăsase ușa biroului întredeschisă. Kate se apropie, curioasă; el nu încerca să prindă postul local de radio. Părea să cheme pe cineva, bombănind cu nerăbdare și învârtind butoanele; în afară de câteva zgomote stranii, nu primi nici un răspuns. Opri aparatul cu un gest enervat. Kate se întoarse repede în salon, își reluă revista și o răsfoi cu un aer indiferent.

- Pregătește-ți ceva de mâncare, îi spuse el, din ușă.

Era un ordin, și Kate se mărgini la un mic semn din cap drept încuviințare. Greg scoase un mormăit care exprima aprobarea sau disprețul, ea n-ar fi știut s-o spună. El era pe punctul să plece, când își aminti brusc ceva. Kate își ridică instinctiv ochii, înțelegând că va vorbi.

- Suntem invitați la cină, în seara asta, la ora opt. Să fii gata!

Și plecă, urmat de câinele său.

Încă o surpriză pentru Kate! Era oare o modalitate de a se scuza? Un bărbat ca Gred Henderson se gândea vreodată că este necesar să-și ceară scuze? Aceste două întrebări îi preocupară mintea toată după-amiaza. Începu să exploreze Sealbank. Făcu fotografii ale casei: cărămizile zugrăvite în alb, țiglele

acoperișului de un cafeniu roșcat și sera mare care îi oferea o abundență de culori pe o întreagă fațadă. Nu exista cu adevărat o grădină: câțiva arbuști plini de viață, câteva legume care creșteau la adăpostul unui zid, un șopron plin de bucăți de turbă, pregătite de ars pe timpul iernii. Poteca ce mergea de-a lungul casei cobora spre un pârâu lângă care se aflau niște pietre mari pentru a face din ele un vad, apoi urca în partea cealaltă. Iarba tunsă era presărată cu pietre albe răspândite acolo de generații. Ajunsă în vârful colinei următoare, Kate domină în sfârșit întreaga moșie. Se întindea în interiorul insulei spre stânga, cu o duzină de case, un hambar considerabil, mari împrejmuiri, zgomot de mașini, oameni și câini. Greg trebuia să se găsească acolo și Kate n-avea nici un chef să dea ochii cu el; de aceea, urmă o potecă spre dreapta și coborî spre ocean. Portul nu era exact cum și-l imaginase din avion, dar cu siguranță acolo își arunca ancora vaporul cu aburi despre care îi vorbise Dougal, ca să aprovizioneze pe cei care lucrau pe moșie și ca să ia produsele acesteia. Ore când va sosi? Legătura aceasta cu libertatea, oricât de firavă ar fi fost, o îmbărbătă.

Străbătu toată lungimea coastei, escaladă stânci periculoase și ajunse în cealaltă parte a brațului de mare, în dreptul casei lui Greg. Se așeză pe o piatră și reflectă la situația ei.

- Ascultă, își spuse ea cu hotărâre, acum două zile, nu sperai să ajungi aici... și acum te afli pe moșie. Marele John ar fi impresionat. Ți-ai reluat misiunea. Acum, gândește-te. În zilele următoare, va trebui să aduci vorba despre petrol. Ai făcut-o deja...

Călătoria aceasta nu semăna deloc cu precedentele pe care le făcuse. Sincer vorbind, nu era ușor. Înainte, avusese rapoarte,

statistici, bun-simț, iar acum... Închise ochii și încercă să alunge imaginea care o obseda: trandafirii, acest bărbat puternic, plin de viață, cu ochi negri, călduroși, care o făcuse să-și piardă capul timp de zece minute bune. Kate nu cunoscuse niciodată ceva asemănător. Să se lase sărutată, de acord, dar cu o pasiune amestecată cu tandrețe, cu o asemenea ardoare? Greg o obligase să răspundă din adâncul ființei ei, din partea ei cea mai intimă... atât de intimă încât îi ignorase existența până în clipa aceea. Greg i-o dezvăluise, ceea ce marca ziua aceea cu o piatră albă.

Dar ea nu trebuia să uite cealaltă expresie a ochilor lui, rece și dură ca stâncile care se vedeau acolo jos, și la fel de înșelătoare. Exact în clipa aceea, din îndrăgostit sălbatic, Greg se transformase într-un stăpân autoritar. El nu va accepta nici un amestec din afară în afacerile lui. Atunci, ce se va întâmpla când va aborda problema petrolului? Va putea oare să-l cheme pe Dougal în ajutor? Va fi el în măsură să intervină? Va vrea măcar s-o facă? Dacă evenimentele luau o turnură proastă, va considera poate mai avantajos pentru companie s-o renege, ca pe un veritabil spion. Se înfioră la această idee.

* * *

Kate se înțelese imediat cu Ralph și Jean West. A fost evident chiar din clipa când tânăra femeie înaltă și roșcată le deschise ușa. Erau probabil amândoi mai în vârstă decât Greg. Ralph era un bărbat uscățiv, bronzat, cu părul încărunțit prematur; soția lui, Jean, era bine făcută și îi primi cu un zâmbet fermecător.

În timpul mesei, Kate îl surprinse în mai multe rânduri pe Ralph cercetând-o. Dacă își petrecuse toată după-amiaza cu

Greg, vorbiseră oare numai despre problemele moșiei? Sau fusese și ea subiect de discuție? Alungă această idee din minte. Dacă Ralph West dezaproba venirea ei, el nu voia să strice plăcerea soției sale, care era mulțumită să primească o vizită din afară.

- Sunt fericită că am insistat să veniți amândoi la cină, zise Jean adunând farfuriile goale după felul principal de mâncare. Știam bine, Greg, că ea nu va fi obosită. Și cu dispoziția ta din seara asta, n-ai fi fost deloc o companie plăcută.

Cum îndrăznea oare să-i vorbească astfel? Dar Jean scăpă ușor: Greg chiar îi zâmbi. Ea continuă:

- Nimic nou, presupun?

Aducea o prăjitură cu ciocolată, acoperită cu un strat bun de frișcă. Kate avea un aer nedumerit și Jean exclamă:

- Greg nu ți-a spus nimic?

Aruncă o privire soțului ei înainte de a continua.

- Este vorba de unul dintre ciobanii noștri, Tom. Este stabilit să trimită mesaje radio la intervale regulate. Dar astăzi n-am captat nimic de la el...

- Probabil că nu s-a întâmplat nimic, o întrerupse Greg.

- Cu el încercai să iei legătura, la prânz? întrebă Kate.

El confirmă.

- Ne temeam de o pană tehnică. Era preferabil să verificăm.

- Ați făcut o nouă încercare? îi întrebă Jean pe cei doi bărbați.

Le punea în față farfurii bine umplute.

- Ralph a încercat în după-amiaza asta, iar eu am făcut-o înainte de a veni.

Își înfipse furculița în desertul apetisant, dar se opri la jumătatea drumului spre gură.

- Idiotul acela trebuie să fi uitat... sau și-a spart aparatul. N-are rost să ne facem griji fără motiv. Oricum, în seara asta nu putem face nimic.

Greg vorbea ca să se convingă pe el însuși.

Kate insistă s-o ajute pe Jean, în timp ce se făcea cafeaua. Conversația lor deveni mult mai veselă. Dacă Jean remarcase o tensiune ascunsă între Kate și Greg, nu făcu nici o aluzie la ea. Kate încerca să umple mașina de spălat vesela.

- Nu suferi prea mult de singurătate, aici? întrebă ea.

- Nu, nu chiar. Este un anumit stil de viață.

Jean așeza cești și farfurioare pe o măsuță pe rotile.

- Oamenii sunt cei mai importanți... și familiile. Băieții îmi lipsesc, desigur...

Kate se necăji că nu se gândise la asta. Jean îi explică:

- Cei doi fii ai noștri sunt la internat în Francistown. Janice va împlini curând șapte ani, astfel că este încă acasă. O învăț ce pot; avem un învățător care trece pe la noi din când în când.

Arătă radioul cu un semn din cap.

- Și, bineînțeles, prindem emisiunile școlare. Dar, peste trei sau patru ani, va pleca și ea.

Jean ridică din umeri și zâmbi.

- Asta-i viața, trebuie s-o accepți. Sacrificiul merită osteneala.

Apoi, Jean începu să vorbească despre vizita lui Kate. Se întoarseră în salon aducând cu ele măsuța pe rotile. Kate se așeză atât de departe de Greg cât îi permitea decența. Jean se așeză lângă focul aprins de soțul ei în șemineul de piatră.

- Vorbeam cu Kate despre planurile ei, începu Jean. Nu-mi pasă ce credeți voi, dar ideea unui reportaj despre Sealbank mi se pare pasionantă!

Kate se mișcă în fotoliul ei, stânjenită. Din fericire, lumina era difuză și era ocupată să-și amestece frișca din cafea. Ralph se ridică pentru a servi coniac, iar Jean se duse la casetofon ca să pună muzică.Totul se petrecea foarte simplu, prietenește, aproape ca în familie, la lumina focului de lemne și în acordurile lui Jacques Loussier care improviza pe o temă de Bach. Dar remarca Jeanei dovedea că discutaseră despre diverse posibilități. Numai Jean o considerase pe Kate nevinovată. Aceasta din urmă îndrăzni să-i arunce o privire lui Greg: judecata lui nu avea nimic omenos și amical, la lumina flăcărilor care dansau în fața ochilor lui neîndurători...

În seara aceea nu era lună. Greg îi arătă drumul de întoarcere, de-a lungul unei mici poteci, și silueta lui o împiedica pe Kate să vadă cerul și stelele. Umeii lui largi erau încurajatori și pașii lui mari făceau drumul agreabil în liniștea aceea misterioasă. Kate se simțea ciudat de tristă că îi părăsiseră pe Jean și Ralph, care le făcuseră semne de rămas bun din pragul casei lor atât de primitoare. Cât de plăcut ar fi fost să se îndrepre spre o atmosferă asemănătoare!

Pe neașteptate, se împiedică de o piatră și se ciocni de bărbatul care însemna atâtea lucruri pentru ea. Purta din nou haina lui de tweed, care zgârie nasul lui Kate. El se întoarse ca s-o ajute. În întunericul acela, ea nu-i vedea fața, dar îi simți respirația pe frunte.

- E în ordine? întrebă el.

Kate ar fi vrut să aibă calmul lui. O ținu de mână, după aceea; strângerea lui era caldă și puternică. Dar asta dură doar cât traversară pârâul; după care, el merse din nou în față și o lasă să-l urmeze, ca un cățel bine dresat.

La urma urmei, poate că seara nu fusese chiar atât de dezastruoasă... își spuse Kate, încercând să se liniștească, dar o oarecare agitație începu să pună stăpânire pe mintea ei.

Când ajunseră acasă, Greg scoase câinii și se ocupă de diverse treburi; brusc, Kate își luă rămas bun și se duse la culcare, simțind că-i lipsea ceva, dar n-ar fi știut să spună ce.

* * *

Greg se trezise oare la cinci și jumătate dimineața? Kate încercă să citească ora pe ceasul ei, scoase un mic geamăt și se întoarse pe partea cealaltă ca să adoarmă din nou. Dar se trânti o ușă; cineva ieși în goană din casă, o altă persoană mergea la parter fără nici un respect pentru invitații adormiți. Kate înțelese imediat că ceva nu era în ordine. Coborî din pat și ieși pe palier.

- Ce s-a întâmplat?

Greg aduna un întreg echipament pe masa din bucătărie. Nu păru surprins că o vede.

- Este vorba de Tom. A reușit în sfârșit să trimită un mesaj; a avut un accident: crede că și-a rupt un picior. Trebuie mers în căutarea lui.

Morocănos din cauza trezirii matinale, Greg o privea. Kate fu descumpănită de atitudinea lui preocupată, aproape agresivă, care îi sublinia și mai mult masivitatea umerilor.

- Drumul va fi lung. Vino cu mine, am să-ți arăt.

Kate trebui să alerge ca să se poată ține după el până în birou. Nu îndrăznise să intre aici în timpul inspecției din ajun. Era micul lui colțișor, numai al lui, dar ea era ciudat de încântată de un pretext ca să poată pătrunde aici.

Încăperea nu era mare. Exista o blibliotecă, plină de cărți ce păreau citite adeseori. Stația de radio și biroul mare din lemn de acaju aveau nevoie să fie șterse de praf. Persoana care făcea curățenie nu avea probabil permisiunea să se atingă de ele. Nici urmă de fotolii confortabile sau de un glob pământesc uriaș pe un suport, nici altceva decât clasoare metalice, liste de animale, instrumente de veterinar în saci de plastic și un fel de cupă de argint, oferită cu siguranță cu ocazia unei expoziții agricole. Pe pereți se vedeau forografii de oi și de bovine, certificate înrămate, indescifrabile de la distanța la care se afla Kate, și imaginea, deplasată în acest loc, a unui mic avion la un miting aviatic. Kate remarcă aceste amănunte în timp ce traversa încăperea până la peretele de care era agățată o hartă la scară mare.

- Iată Sealbank. Francistown este acolo sus.

Greg bătu ușor peretele cu palma.

- După cum vezi, continuă el, suntem rupți complet de restul insulei de acești munți.

Își trecu degetul peste lanțul de munți pe care îl survolaseră în ajun.

- Toate terenurile din partea aceasta îmi aparțin.

Nu se lăuda, exprima un fapt. Kate se întrebă de cât timp poseda familia lui acest domeniu. Probabil că de mai multe generații, după calmul cu care vorbea.

- Trebuie să ajungem aici.

Greg arăta un punct aflat la nord-vestul terenurilor sale.

- Ciobanul care îl înlocuiește a plecat deja. A luat un cal bun și va ajunge acolo înaintea noastră. În consecință să nu pierdem timpul.

O privi pe Kate și ținuta ei neglijentă, apoi adăugă:

- Ai face mai bine să te duci să te îmbraci, drumul va fi lung.

- Dar cu siguranță n-ai nevoie de mine, protestă ea. Nu sunt infirmieră. Ce ajutor aș putea da eu?

Grez izbucni în râs.

- Nu aștept nici un ajutor de la dumneata. La drept vorbind, vei fi mai curând o povară considerabilă.

Păru că vrea să mai spună ceva, dar își schimbă părerea.

- Dar nu pot să te las singură aici. Du-te și îmbracă-te... Să nu ne pierdem timpul cu discuții.

- Sunt întru totul capabilă să rămân singură aici câteva ore, replică ea furioasă.

- Câteva ore!

Greg își trecu o mână peste față. După aceea, ea descoperi o expresie stranie în spatele nerăbdării lui.

- Kate!

Se apropie de ea și își puse cu toată greutatea mâinile pe umerii ei.

- Kate, există o jumătate de duzină de băieți instalați în clădirea vecină.

Lăsa impresia că explică realitățile vieții unei fetițe de opt ani.

- Ei n-au văzut... pe nimeni de genul dumitale.... de luni și luni de zile. Mintea dumitale poate fi puternică, dar trupul lor va fi slab. Vii cu mine, fata mea, și fără discuții.

Kate își simțea obrajii în flăcări.

- Pot să mă duc la Jean.

- Are destule de făcut ca să mai fie nevoită să se ocupe și de dumneata.

O privea într-un fel amenințător.

- Atunci, pot foarte bine să mă ocup singură de mine.

- Cu băieții mei? ...Mă îndoiesc.

- Și de ce ar fi altfel cu dumneata? Poate că nu este rezonabil să rămân cu ei, dar cum să știu dacă este înțelept să plec cu dumneata?

- Nu poți să știi!

Era singurul răspuns la care se putea aștepta, dar Kate vru să șteargă de pe buzele lui Greg zâmbetul acela arogant.

- Eu sunt mai liber decât ei... Cu alte cuvinte, pot să-mi ofer luxul de a fi... mai pretențios. În plus, ei sunt singuri, iar ei ar fi șase.

Presiunea de lângă gâtul lui Kate se accentuă o secundă.

- Poți oricând să încerci să-mi ții piept. Dar, cu ceilalți...

Nu își termină fraza, clătinând din cap cu un aer descurajat, ca și cum lupta era pierdută dinainte. Kate făcu o mutră furioasă și se eliberă; dar putea numai să se dea înapoi, deoarece biroul masiv îi opri foarte repede retragerea.

El știa bine că ea nu putea ieși din cameră fără consimțământul lui. Se priveau insistent și ea văzu că expresia ironică a lui Greg căpăta o nuanță subtilă, aproape sinistră.

- N-am să te însoțesc, anunță ea cu mândrie.

Voia mai cu seamă să risipească tensiunea.

El o sorbea aproape din ochi.

- Eu sunt acela care decid și nu vreau să te las singură, ca să-ți vâri nasul peste tot și să pui întrebări.

Cu o licărire diabolică în ochi, adăugă:

- Și vreau să te pot supraveghea... douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru!

Nu se punea problema să discute în contradictoriu cu un bărbat care stătea la mai puțin de cincizeci de centimetri de ea, cu un aer atât de puternic, atât de autoritar, atât de invulnerabil.

Capitolul 6

Kate se trezi singură, cu buzele strânse și cu mâinile în șolduri; părul încurcat îi cădea pe față. Greg Henderson era un tiran! Credea că poate face pe stăpânul și s-o trateze pe ea, practic drept o criminală... Nu-l va lăsa s-o facă. Încă nu era ora șase; se va întoarce să se culce, ca orice persoană civilizată.

Mâna ei atinse în treacăt un obiect aflat pe birou, care căzu cu zgomot. Era o fotografie înrămată și Kate spera că geamul nu se spărsese. O ridică de jos... geamul era întreg și Kate aproape că regretă. Era o fotografie a Laurei! De ce uitase oare de fata aceea? Imaginea o privea cu o liniște neclintită și asta o făcu să se decidă. Greg nu avea cu adevărat nevoie de compania ei și nu ținea în mod deosebit s-o ia cu el. Dacă ar fi putut alege, ar fi preferat-o pe această blondă de o frumusețe rece, inspiratoarea orelor lui de muncă... Dacă fotografia s-ar fi aflat în salon, în văzul tuturor, ar fi fost mai puțin grav. Biroul acesta, însă, era pentru el un fel de sanctuar, după toate aparențele la fel de prețios ca locul rezervat Laurei în viața lui. Cu atât mai bine pentru ea!

Kate urcă scara; aruncă o privire furioasă spre ușa deschisă a camerei lui Greg și îl auzi făcându-și de lucru acolo. Nu va putea totuși s-o facă să meargă cu forța. Intră repede în camera ei, se culcă din nou și își vârî capul sub pături.

Cât timp va lipsi oare? O zi? Două? Ce fericire! Încercă să se destindă în culcușul ei, așteptându-se totodată dintr-o clipă în alta la o năvălire a lui Greg. Dar el nu venea... nu încă. După cinci minute, îl auzi coborând la parter. Se gândi să-și repete discursul teribil pe care i-l va ține, dar cuvintele nu veneau; o singură figură trecea și revenea prin fața ochilor ei. Aceasta nu era nici a lui Greg, nici cea a Laurei... ci aceea a lui Dougal McInnes; aproape îi auzea respirația hârâită. Îi reveneau în memorie mânia și cuvintele lui neîndurătoare:

- N-ați venit cu siguranță într-o călătorie organizată de Compania Cook, îi reamintise el.

Era sâcâită de această remarcă. Misiunea ei nu va fi ușoară. Nu se afla aici ca să se distreze. Drumul pe care îl plănuia Greg va fi un adevărat supliciu, dar nu i se oferea oare o ocazie extraordinară? El va fi obligat s-o asculte, dacă vor fi închiși amândoi în același vehicul toată ziua. Ce altă ocazie ar mai avea ca să-i capteze atenția?

Se ridică oftând în capul oaselor, împinse pătura cât colo și își trecu gânditoare o mână prin păr. Foarte bine, domnule Greg Henderson, stăpân atotputernic, vă însoțesc... deoarece aceasta este marea mea plăcere! Începu să strângă grămadă pantaloni și pulovere și se întrebă dacă Marele John va descoperi într-o zi sacrificiile pe care consimțise să le facă pentru el.

* * *

Un nor jos cobora de-a lungul muntelui, dus de o învolburare de vânt; dezvăluia crevase, pe care apoi le ascundea în spatele unei magice perdele de ceață. Dimineața era rece; aerul era saturat de umiditate și Greg trebuia să lase ștergătoarele pe parbriz să funcționeze în permanență. Nu era ceața de vară care precede o zi călduroasă, ci una care te pătrunde până la oase și te face să-ți clănțăne dinții.

Kate estimase un drum de o oră sau două? În ritmul acesta, vor avea nevoie de una sau două săptămâni. Se prinse de tabloul de bord când una din roți trecu peste o groapă; Greg se luptă cu volanul, redresă mașina și își reluară de bine de rău drumul. Pentru a parcurge acest ultim kilometru, au avut nevoie de zece minute, cu ceasul în mână. I se spusese că pe insulă nu existau drumuri, dar nu și-ar fi închipuit niciodată o călătorie atât de anevoioasă. În fața lor nu erau decât munți, iar în spatele și în jurul lor, terenurile se întindeau cât vedeai cu ochii, cenușii și pustii.

Sealbank părea la o distanță de kilometri, Francistown pe o altă planetă. O pasăre enormă plana pe cer, în apropierea munților; se vedea o turmă de animale sălbatice păscând, în depărtare. Cu cât înaintau, cu atât înțelegea Kate mai bine izolarea insulei. La Francistown, puteai uita că te aflai în Atlanticul de Sud; acolo se vorbea despre guvernator, aveai de-a face cu o societate colonială de clasă mijlocie care păstra cu fermitate tradițiile patriei-mamă. Aici însă, în vehiculul acesta care se zdruncina, plin de noroi, alături de un bărbat obișnuit să-i vadă pe oameni supunându-i-se fără crâcnire, Kate era tentată să creadă că civilizația nu trecuse dincoace de munți. Nu se gândise deja că venirea ei aici echivala cu a sări legată de mâini și de picioare în vizuina leului? Și vizuina acestui leu nu se limi-

ta la Sealbank, ci la tot teritoriul, peste care domnea ca stăpân absolut. Îl cercetă o clipă; înfățișarea lui aspră părea să ascundă o latură și mai periculoasă. Un foc clocotea în el. O dată sau de două ori, văzuse scântei izbucnind la suprafață, dar până acum reușise să stăpânească flăcările. Va mai reuși oare s-o facă, atunci când ea va aborda problema petrolului? I se părea puțin probabil, ceea ce o făcu să amâne încă o dată acest moment teribil... care va veni destul de repede și ea ce-i putea spune, atunci?

După câteva clipe de reflecție zadarnică, îi aruncă din nou o privire cercetătoare. Purta pantaloni de velur și un pulovăr gros care lăsa să se vadă gulerul unei cămăși în carouri verzi. Astăzi, se contopea cu peisajul din care făcea parte integrantă, ca stâncile, ca râurile și căderile de apă.

Cu excepția câtorva opriri scurte, rulară până la orele opt ale serii. Atunci reapăru norul, aducând cu el întunericul.

- Aici va merge, zise Greg.

„Aici", era un spațiu cu iarbă, relativ plat, lângă un curs de apă. Trebuia să ridice corturile, să pregătească masa... Ziua fusese într-adevăr lungă.

O primă problemă se ivi când Greg vorbi despre ridicatul cortului... un singur cort! Foarte bine, probabil că prefera să doarmă în Land Rover. Imediat după ce-l ridicară, începu din nou să plouă. Kate își înfundă pălăria mare pe cap, dar ploaia îi picura de pe boruri și îi cădea pe nas. Se șterse cu dosul mâinii. Trebui apoi să facă mai multe drumuri ca să aducă lucrurile din mașină.

- Păstrează totul uscat! strigă el.

Ușor de spus. Kate se străduí cât de bine putea, și cel puțin Greg nu-i făcu nici un reproș. Domnul fie lăudat, începură să pregătească ceva de mâncare.

Luară masa în cortul destul de mic. Stăteau pe sacii de dormit, iar cizmele pline de noroi le lăsaseră lângă intrare; zgomotul ploii pe foaia de cort era aproape liniștitor.

- Îl vom găsi mâine pe Tom? întrebă Kate.

Îi era greu să-și țină ochii deschiși și Greg îi luă farfuria din mâini înainte ca ea s-o scape.

- Greu de spus. Cu puțin noroc, vom ajunge la el. Să sperăm că totul va fi bine.

- Mm…

Lui Kate îi era cald și somn; își potolise foamea și moliciunea sacilor de dormit, întunericul crescând, totul contribuia să audă vocea lui Greg tot mai îndepărtată.

- La culcare? sugeră el.

Propuse să se ocupe el de veselă ca s-o lase să se dezbrace. În clipa când trăgea pe ea cămașa de noapte, își dădu seama că poate nu era ținuta cea mai potrivită. Ar fi trebuit să împrumute o pijama de la el... Dar cu siguranță el nu purta așa ceva. Se simți brusc încordată, fără să știe prea bine de ce.

- Pot să intru?

Greg terminase repede treaba. Kate îmbrăcă rapid un hanorac. Se simțea mai decentă cu umerii acoperiți.

- Nu știu care este sacul dumitale de dormit, murmură ea cu un aer bănuitor.

- Ia-l pe cel verde, este mai călduros.

Era acum înăuntrul cortului și-l umplea aproape complet, ca să zicem așa. Spre marea uimire a lui Kate, el începu să-și scoată pulovărul. Expresia de pe fața tinerei femei îl făcu să se oprească.

- Dacă intenționezi să dormi aici, ai face mai bine să reexaminezi chestiunea! rosti ea, indignată.

- Dacă te gândești că am să dorm afară, sub ploaia asta, replică el oftând, atunci dumneata ești aceea care trebuie să reexamineze chestiunea.

- Ei bine, dacă nu dumneata, o voi face eu.

Cu o mișcare semeață a capului, se ridică pe jumătate, cortul fiind prea scund ca s-o poată face mai bine. Luă sacul de dormit cel mai apropiat și vru să iasă.

- Unde te duci?

Greg, furios, o prinse și o făcu să cadă pe salteaua pneumatică.

- Dacă pui un picior afară, totul se va uda. Sacii de dormit nu vor ieși de aici.

Kate îl fixă insistent, dar privirea lui Greg exprima o hotărâre de neclintit.

- Dacă erai civilizat, te duceai să dormi în Land Rover, reuși ea să spună cu o voce gâtuită.

De ce lucrurile cele mai simple deveneau o încercare teribilă cu el?

- Nici nu poate fi vorba de așa ceva! Nu fi ridicolă. În droaga aceea intră apa peste tot. În spate nu există geam și vântul năvălește direct prin deschizătură.

Lampa cu gaz adăuga o forță lipsită de indulgență umbrelor de pe fața lui.

- Mâine voi avea o zi de șofat dificil și am nevoie de o noapte de somn bun. Am să dorm aici.

Îi arătă locul unde căzuse.

- Poți să rămâi acolo, dacă vrei, sau în partea cealaltă. Pentru mine n-are nici o importanță. Și, dacă aș fi dispus să.... ceea ce nu este cazul, se grăbi el să adauge, aș alege pe cineva...

Se întrerupse, dar Kate știa exact ce gândea.

-Nu este momentul unei indignări pudice, continuă el cu fermitate. Trebuie să rămânem la adăpost de ploaie și să dormim. Acum, întinde-te și lasă-mă în pace.

După care își așează sacul de dormit.

- Păstează-ți sacul și fă ce vreai cu el! Dar n-o să mă împiedici să ies.

Se întrebă prea târziu dacă nu cumva îi aruncase mănușa, așteptându-se ca el s-o ridice. Dar n-o făcu. Pentru a ieși, trebui să treacă peste el, fără nici o urmă de demnitate.

- Îmbracă cel puțin asta.

Fără vreun protest, fără un gest galant de ultimă clipă, Greg îi întindea haina lui de piele.

- Nu poți să ieși cu o cămașă de noapte atât de subțire... și un hanorac atât de scurt...

Aluzia era cum nu se putea mai limpede și Kate se necăji că roșește.

- Haide, ia haina asta, este îmblănită. O să ai nevoie acolo unde te duci.

Kate îmbrăcă haina groasă care îi ajungea până la genunchi. Își încălță cizmele. Știa că arăta ca o sperietoare de ciori, dar nu-i păsa. Îi fu greu să deschidă cortul, iar el era acolo, urmărind-o, la căldură cu cei doi saci de dormit...

- Pune-ți și asta.

Îi puse pe cap pălăria roșie de plastic și o reținu de braț ca să-i spună cu voce tăioasă:

- Kate... du-te... dar, puțin mai târziu, când te vei fi calmat... întoarce-te.

- Să nu crezi că mai pun piciorul aici.

Un deget hotărât pus pe buzele ei o împiedică să continue. Fața lui Greg era foarte aproape de a ei și se simți brusc tulburată. Era atât de viu, atât de viril.

- Să nu rămâi afară din principiu. Nu merită osteneala. Va fi foarte frig și te vei simți foarte singură. Îți acord o jumătate de oră... o oră cel mult.

Se culcă și se întinse cât era de lung.

- Ne întâlnim la micul dejun, replică ea.

Trase fermoarul cortului și avu grijă să nu acorde atenție expresiei scrutătoare și dominatoare a privirii lui. El putea încă să încerce s-o facă să asculte cu rațiune, cu acest aer de siguranță diabolică și cu această înfățișare devastatoare.

În mașină intra într-adevăr apă, dar o picătură de ploaie n-a făcut niciodată rău nimănui. Vântul sufla prin spate, dar aerul rece este bun pentru ten. Kate putea să-l suporte... primele douăzeci de minute, cel puțin. Schimbătorul de viteze i se înfigea în coaste, ploaia bătea acoperișul și capota, asemenea unei armate în retragere... Dacă se ridica în capul oaselor, poate reușea să adoarmă... Se agăță de volan și privi prin parbrizul șiroind de apă, care deforma totul.

Atunci, auzi un fel de lătrat... un răget, poate? Urmară apoi zgomote de apă împroșcată. Dumnezeule, era ceva, acolo! Coborî geamul și privi pe fereastră; zgomotul se auzi din nou, mai puternic. Părea foarte aproape... în râu. Vedea într-adevăr o umbră care se deplasa?

- Greg!

Chemarea ei era un mic țipăt ascuțit; cum degetele îi tremurau, se luptă cu clanța portierei și căzu practic din mașină. Nu jurase ea pe toți sfinții că nu se va întoarce în cort până a doua zi dimineață? Dar, cu atât mai rău pentru mândria ei: îi era viața în joc.

- Greg! strigă ea cu o voce răgușită.

Îl scutura energic, dar el scoase un mormăit și se afundă și mai mult în sacul de dormit. Apa care picura de pe mâinile ei curse pe fața somnorosului.

- Trezește-te! E ceva acolo, afară!

El se întoarse în sfârșit și deschise ochii.

- Scumpo... mă înec...

Dar nu părea să-i pese. Un braț ieși din sacul de dormit și o prinse de gât.

- Scoate-ți pălăria asta, murmură el.

Ea n-avea timp de pierdut cu asemenea aiureli... El nu-și dădea seama...

- Este... un monstru uriaș, acolo, afară, lăsă ea să-i scape. Trebuie să fi fost pe mal... acum este în râu... Face un zgomot îngrozitor!

Greg deschise sacul de dormit și ieși afară în câteva secunde. Îi făcu semn lui Kate să rămână unde era.

- Era acolo, zise ea.

Ajunse de bine de rău până la el și-i arătă direcția cu o mână nesigură. Pe el îl uda ploaia, stând acolo, îmbrăcat doar în pantaloni, nu-și dădea seama? Ploaia cădea pe umerii lui goi... Unde era haina lui? ...Realiză că era încă îmbrăcată cu ea.

- Nu văd nimic...

Dar se auzi un nou răcnet. Kate îl prinse de braț, neliniștită.

- Oh...

El nu mai spuse nimic, ceea ce nu avu darul s-o liniștească.

- Ce este?

Îl simți că se înfioară.

- Foci.

- Foci?

Kate își închipui niște pui adorabili, ca aceia din gravura din sufrageria de la Sealbank; sau foci de circ, curate și civilizate. Dar bruta aceasta nu părea îmblânzită.

- Foci uriașe, de fapt, continuă Greg.

Acum avea un aer grav.

- Sunt destul de mari... Trebuie că ne aflăm pe teritoriul lor. Nu se știe niciodată.

Urmară niște mișcări violente, țipete... Erau cel puțin două.

- Ar fi mai bine să nu rămâi singură afară.

O luă cu hotărâre de braț și o conduse spre cort.

- Nu vor face probabil nimic.

- Nu am fi mai în siguranță în Land Rover? sugeră Kate...

Puțin o mai interesa unde se găsea, acum, din moment ce Greg era lângă ea. Avea nevoie de forța acestui bărbat, în clipa asta.

- În mașină ar fi mai periculos.

El ezită.

- Avem acolo proviziile. Vor fi atrase mai curând de hrană.

- Ca urșii?

Kate îl privea cu ochi larg deschiși. Toată lumea cunoștea atracția urșilor pentru resturile menajere. Desigur, focile, uriașe pe deasupra, vor fi exact la fel.

- Într-adevăr!

El o ajută să intre în cort, frecă un băț de chibrit și aprinse lampa.

- Prin urmare, rămânem aici, fără să ne mișcăm, fără să facem un zgomot.

Dispăru din nou, fără să-i lase timp să răspundă.

„Presupun că vorbește serios. Sunt cu siguranță periculoase." Dar gândul acesta n-o preocupă mult timp. Își scoase haina de piele îmblănită și se strecură în sacul de dormit pregătit pentru ea. La întoarcerea lui Greg toate temerile ei se risipiseră. Aducea cu el o enormă cheie franceză ca să facă din ea o armă, dacă va fi necesar.

- Pentru orice eventualitate, zise el.

Afară, agitația reîncepu. Kate rămase ore întregi trează, ascultând vacarmul acela enervant. Focile păreau foarte numeroase și patrulau cu entuziasm pe malul unde se găseau călătorii. Greg adormi rapid, Kate își dădu seama ascultându-i respirația regulată. Dar știindu-l între intrare și ea se simțea mai liniștită, ceea ce îi permise să ațipească. Dar nu pentru mult timp. Se trezi tresărind: afară, zgomotul era înspăimântător. Se ridică în capul oaselor, dreaptă, cu urechea atentă, pândind o mișcare în iarbă și primele vibrații ale frânghiilor.

- Nu te neliniști, dragă, se auzi o voce adormită lângă ea.

Apelativul acesta acceleră pulsul lui Kate.

- Nu-ți vor face nici un rău.

El scoase un braț din sacul de dormit ca s-o facă să se culce la loc.

- Par atât de... aproape.

Se culcă din nou, cum i-o cerea el, dar tremurând din cap până-n picioare. Acum nu se mai temea de foci. Exista ceva inevitabil în felul cum se purta Greg cu ea: ferm, cu siguranță, ca și cum știa din instinct că nu-i va rezista.

- Cât este ceasul?

Prin întrebarea ei spera să-l oblige să-și privească ceasul; atunci i-ar fi dat drumul.

- Numai Dumnezeu știe.

Diversiunea nu reușise. Acum se apleca desupra ei; capul lui se contura în lumina slabă a zorilor.

- Este foarte frig... Ți-e destul de cald?

Îi atinse nasul înghețat, bărbia; își strecură mâna la ceafa ei, îi atinse în trecăt pielea sensibilă a umerilor.

- Eu... aș suporta un pulovăr.

Kate încerca să-și stăpânească vocea. Începea să distingă fața lui Greg.

- Al meu este cel mai apropiat, zise el.

Întinse brațul și îi întinse pulovărul lui gros pe care-l purtase în ajun. Kate se ridică pentru a desface mânecile, care fuseseră suflecate. El se culcă pe spate, cu mâinile sub cap, și o urmări. Oare distingea acum silueta ei? O licărire de lumină, chiar slabă, putea fi trădătoare. Totul se petrecu fără probleme până când trebui să ridice pulovărul acela mare deasupra capului. În momentul acela dificil, îl auzi pe Greg reluându-și respirația.

- Am o idee mai bună ca să-ți fie cald.

Vocea lui era răgușită, ca aceea a unui animal sălbatic care rage la trezire. Îi smulse prompt pulovărul din mâini și-l aruncă într-un colț al cortului. Kate îl privi îngrozită și văzu dansând în ochii lui o licărire malițioasă.

- Vino aici, am să-ți arăt, șopti el.

El o trase și, de data asta, o făcu să cadă lângă el.

- Nu, Greg, te rog...

Îl împingea cu mâinile de umeri, dar protestul ei era zadarnic.

- Nu dorești să refuzi, știi bine...

Îi simțea respirația caldă pe gât. Voia s-o facă să iasă din sacul ei și blestema încet în timp ce ea se zbătea.

- Greg, nu poți... nu așa...

Dar gura bărbatului puse stăpânire pe a ei cu o forță și o hotărâre care o dominară. O trase în sacul lui de dormit.

Picioarele ei goale găsiră căldura care îl înconjurase toată noaptea. El închise sacul peste amândoi. Pentru prima dată în viața ei, se găsea în patul unui bărbat.

Kate Lawrence, unde te-ai rătăcit? se întrebă ea. Dar ea știa, oricine ar fi știut-o... Greg era atât de hotărât! Dar cum putea oare să fie? Era atât de pasionat, atât de frumos, și ce era important, mâinile lui coborau spre sânii ei... Instinctiv, se strânse; el se opri imediat și o sărută din nou îndelung.

- Nu puteai aștepta de la mine să rămân culcat aici... zise el. Purtai cămașa asta de noapte atât de fină... Nu sunt de piatră!

Spunea adevărul. Kate simțea viața pulsând în el, corpul lui musculos lângă al ei...

- Scumpa mea, murmură el.

Ochii lui exprimau dorința, și el o știa împărtășită. Respirația lui se accelera. Kate era înfricoșată... înfricoșată să nu-i fie teamă. Îl dorea chiar în clipa aceea și în același timp o copleșea rușinea. Nu lăsase până acum nici un bărbat să meargă atât de departe.

- N-aveam nevoie de asta, murmură el.

Începea să-i scoată cămașa de noapte, dar ea se împotrivi și el o privi amuzat.

- Draga mea, nu va fi nici o deosebire... Mai curând ne-ar deranja.

Mângâierea mâinilor lui o scotea din minți.

- Nu este ca și cum n-ai...

Se opri, cu figura încremenită; încerca să se stăpânească.

- Kate, iubita mea, nu mă tortura.

Dar ea era ca paralizată. Nu era ca și cum nu... ce? El nu părea să înțeleagă că vorbele lui erau deplasate. O credea obișnuită cu genul acesta de întâmplări? Se purta așa nu din tandrețe, ci pentru că o considera disponibilă și libertină!

Gândindu-se ce trebuia să creadă despre ea, se simți brusc pătrunsă de groază.

Capitolul 7

- Greg, te rog... nu înțelegi...

O notă de disperare trebuie să se fi strecurat în vocea ei, deoarece el își ridică privirea și îi zâmbi.

- Ai încredere în mine...

- Nu, nu, vreau să-ți spun...

Nu mai reuși să continue, pentru că el își reluase mângâierile. Dar, încetul cu încetul, figura lui se posomorî, ca și când înțelegea în sfârșit.

- Kate, ce vrei să spui? Că n-ai... murmură el pe un ton sălbatic. Că ești...

Părea uluit. Ea își mușcă buza inferioară și încuviință cu un aer deznădăjduit.

- Doamne Dumnezeule, Kate... Dar la ce te gândeai? Te-ai pus într-o asemenea situație! izbucni el.

O respinse cu violență.

- Credeam... Aș fi putut... Kate, ce a fost în capul tău? Să te întorci aici... cu flecuștețul ăsta de cămașă de noapte!

De enervare, nu-și mai găsea cuvintele, dar Kate nu era în aceeași situație. Avea neobrăzarea s-o acuze pe ea!

- Port această cămașă de noapte pentru că nu credeam că voi împărți un cort cu dumneata. Pe de altă parte, dacă am revenit aici, te rog să-ți amintești, a fost din cauza acestei hoarde de foci.

- Haide, Kate, ele nu fac rău nimănui. Îți căutam o scuză, știi bine.

Își căută pulovărul și-l îmbrăcă.

- Prin urmare, animalele acestea mari și greoaie sunt inofensive? Te-ai folosit de viclenie ca să mă faci să intru în cort...

Îl fulgera cu privirea, dar expresia lui Greg îi impuse tăcere: un calm impresionat pusese stăpânire pe el; îl mai văzuse deja dominându-și mândria.

- Trebuie să fim la fel de buni, și unul și celălalt, pentru vicleșuguri.

Tonul lui era glacial.

- Ieri era rândul dumitale, astăzi este al meu.

- Foarte bine, puteai să nu știi încă totul, dar înveți repede. Trebuia să te învăț restul, nu-i așa? Și vei recunoaște de asemenea un alt punct asupra căruia aveam dreptate.

Ea își ridică bărbia, gata să protesteze, și-l privi cu un aer furios.

- Ți-am spus-o, continuă el, vei consimți din nou. Consideră-te fericită, deoarece încă mai am unele scrupule.

Deschise cortul cu mici pocnete scurte.

- Unde... te duci?

Kate fu cuprinsă brusc de panică. Doar n-avea de gând să plece cu mașina!

- Să fac o baie.

Privirea lui ar fi putut s-o facă să intre într-o gaură de șoarece.

- Și este preferabil să speri că voi ieși din apă potolit. Cât timp lipsesc, începi să strângi lucrurile. Mai bine să plecăm devreme: acum, nici unul nici altul nu vom reuși să dormim.

Greg plecase. Kate scoase un fluierat lung de uimire. Ce mijloc de a se elibera de tensiune! Alesese o baie rece. Mult bine o să-i facă... ar putea să se aleagă cu o pneumonie. Dar Kate nu avea un remediu atât de draconic. Ea nu-și va găsi atât de lesne ușurarea. Îi trebui mult timp să strângă și să pună totul în ordine. Încetul cu încetul, nervii i se liniștiră, dar rămânea agitată. Într-un fel, se simțea mulțumită că nu se întâmplase nimic. Atunci, de ce îi venea să plângă?

Dar ea nu va ceda. Când îl auzi pe Greg apropiindu-se, îmbrăcă un pantalon și un pulover, își luă lenjerie curată și lucrurile de toaletă. Se îndreptă spre râu.

- În aval! îi strigă el.

De ce avea întotdeauna dreptate? Îi aruncă o privire furioasă, se răsuci pe călcâie și porni în direcția opusă.

Se așeză pe malul apei și rămase un timp acolo: încerca să-și adune curajul ca să se dezbrace și să se spele în apa aceea rece. Poate că merita o asemenea pedeapsă! Crezuse oare realmente în răutatea acelor foci? Nu se repezise și ea asupra acestui pretext? Îi ceruse un pulovăr; era acesta un motiv suficient ca să se poarte astfel? se gândi Kate scoțându-și puloverul. Dar ce văzuse Greg în lumina matinală a zorilor? O tânără femeie cu părul castaniu în dezordine, forma sânilor, o talie fină. Se așezase lângă el

fără să se gândească, dar cămașa ei de noapte era practic transparentă... și soarele tocmai răsărea... Kate își stropi corpul cu apă rece și se înfioră. Dar zâmbea în timp ce se îmbrăcă și își perie părul lung. Corpul ei stârnise pasiunea lui Greg... Kate se simțea înflăcărată, dar și puțin speriată, deoarece nu mai era stăpână pe propriile ei reacții. Dacă el n-ar fi avut unele scrupule, oare cât timp i-ar fi putut rezista? Nu i-ar fi spus că era virgină, dacă ar fi crezut că ține cât de puțin la ea.

Kate reveni spre tabără. Dintr-o dată, nu mai dorea să se întoarcă acolo, nu voia să regăsească responsabilitățile acestei călătorii. Nu te lași în seama oricui, raționă ea, nici măcar dacă acest cineva îți dovedește afecțiune după ani de zile, nici chiar dacă este vorba de atracție. Trebuie să iubești, înainte. Iată de ce nu ajunsese niciodată până aici.

- E în ordine?

Greg o cerceta cu o privire pătrunzătoare. El pregătea micul dejun.

- Da, răspunse ea cu nepăsare. Mi-a rămas numai să-mi strâng lucrurile de toaletă.

Intră în cort și găsi sacul de pânză pregătit de Greg în ajun. Bineînțeles, nu era îndrăgostită de el. Haide, de Greg Henderson? Niciodată!

Nu era ușor să păstreze o atitudine de dezaprobare severă și să arate un profil semeț la fiecare privire a lui Greg. Mai cu seamă într-un Land Rover mizerabil care saltă ca un cal sălbatic. Kate făcu tot posibilul și reuși să nu deschidă gura toată dimineața.

Nici el, slavă Domnului! Îi aruncă o privire pe furiș, fără a-și întoarce capul. Ei da, ar trebui să pari furios, i se adresă ea în gând, cu mintea ta diabolică... Fusese destul de proastă ca să-și

imagineze, fie și pentru o clipă, după felul în care părea să se preocupe de ea... Felul în care așteptase ca ea să consimtă... S-ar fi purtat astfel dacă ar fi avut vreun sentiment față de ea? Sau ea însăși încerca să-și găsească scuze? Își mușcă buzele și continuară să salte și să se zdruncine în tăcere.

- Oh, aceia sunt pinguini?

Spre mijlocul după-amiezii, ostilitatea începea să-și piardă din putere. Vor ajunge vreodată la acel Tom? Peste cât timp? Vederea celor trei siluete pe un delușor, stârnise curiozitatea lui Kate.

- N-am putea să ne oprim un minut? îl rugă ea. Te rog, aș vrea să fac o fotografie.

Luă un aparat din bogatul echipament aflat în sacoșa ei și coborî din mașină.

Se apropie cu prudență de pinguini. Priviți prin vizor păreau s-o observe cu un dispreț trufaș. Semănau cu un trio de atleți care-și așteptau premiile pe podium. Dar, îndată ce reveni în mașină, își dădu imediat seama că ceva nu era în ordine.

Trăsăturile lui Greg erau încordate. Porni motorul, intră în viteză deosebit de repede și Kate fu aproape proiectată în spate. Ce-l apucase? Îl indispusese oprirea aceasta de cinci minute? Bietul de el! Dar, cel puțin, ea avea aceste fotografii care îi vor reaminti unul dintre aspectele plăcute ale insulei.

Când se opriră ca să bea o cafea, Greg întinse harta pe capota mașinii.

- Mai este mult? întrebă Kate.

Încerca să nu lase să i se vadă oboseala. Să-i arate epuizarea ar fi fatal.

El netezi îndoiturile hărții cu mâna lui mare și bronzată.

- Șaisprezece kilometri, aproximativ.

Îi arătă cu degetul o cruce însemnată pe hartă. Kate se apropie și cercetă locul, ca și cum era în perfectă cunoștință de cauză.

- Vom ajunge la Tom până la căderea nopții?

El studiase poziția unde se aflau și împăturea harta.

- Cu puțin noroc... dacă n-o lungim prea mult pe aici.

De data asta, sarcasmul era însoțit de o anumită iritare. Kate se grăbi să-și termine cafeaua și strânse totul. Greg o lăsă să se descurce singură și ocoli mașina ca să verifice pneurile cu vârful cizmei. Prin urmare, călătoria lor se apropia de sfârșit. Era cu el de aproape două zile. Îi trecu prin minte figura lui Dougal McInnes. Dacă trebuia să abordeze într-o zi chestiunea petrolului, era acum sau niciodată.

- Ești gata?

Greg își reluase locul în fața volanului și se întorcea spre ea. Privirea lui era stranie, circumspectă, și Kate se simți cuprinsă de teamă.

Abia îi lăsă timp să trântească portiera, și ea trebui să se agațe de ceva ca să reziste zdruncinăturilor.

Cu ce să înceapă oare? Ce va putea să spună el când va afla adevărul? Va ști îndată la ce să se aștepte. Atunci, nu va mai fi vorba de presupuneri... și nici de teamă. Totul va fi limpede ca apa de izvor, iar el va putea să urle și să facă scandal, să devină nebun de furie... sau de orice altceva. Nu va fi nici o deosebire, deoarece ea nu avea nimic de pierdut. Totuși, se temea de clipa asta ca de cel mai rău moment din viața ei. Ce spunea oare, în împrejurări asemănătoare? Își frământă mintea ca să-și

amintească. Dar era inutil să-și închipuie, la Greg Henderson, o reacție asemănătoare cu aceea a precedenților ei adversari. Își trecu limba peste buzele uscate înainte de a vorbi.

- Trebuie să existe o bună parte din terenurile dumitale unde nu te duci niciodată, începu ea.

Acum era obligată să continue.

- Unde nu mă duc niciodată? întrebă el.

Câtă încredere avea în ea ca să răspundă la o întrebare cu alta!

- Vreau să spun, ai atât de multe. Trebuie să ai unele care sunt nelucrate, ca aici. N-ai nici un motiv să mergi acolo...

- După părerea dumitale, aici n-ar fi nimic?

Părea în continuare absorbit de gândurile lui, ca și cum nu era cu adevărat atent. În cele din urmă, însă, își luă o mână de pe volan, ca să facă un gest larg.

- Nimic, Kate? Eu văd o mulțime de lucruri care mă interesează.

- Dar fără utilitate. Sunt numai terenuri pustii...

Deveni imediat foarte atent și când începu să vorbească, vocea lui era plină de ironie.

- Fără utilitate?

Astăzi părea că repetă toate cuvintele ei. De ce nu-și găsea propriile cuvinte?

- Neroditoare, atunci, sugeră ea.

Remarca ei nu ușură deloc conversația, dimpotrivă. O făcea oare intenționat? Se juca de-a pisica cu șoarecele? Dar pisica aceasta era un leu... Intrase cu mâinile și picioarele legate în vizuina lui... Ce se va întâmpla oare în momentul pedepsei? Kate spuse în tăcere o rugăciune și aștepta.

- Te interesează productivitatea lor?

Greg nu avea nici o ezitare, acum.

- Credeam că te interesează pe dumneata, încercă ea să spună pe un ton degajat.

- Viața nu este făcută numai din bilanțuri și din statistici, Kate.

Îi pândea reacția, dar ea continua să privească drept înaintea ei.

- Credeam că cei din agricultură au întotdeauna nevoie de bani.

- Ți-am dat eu această impresie?

- Nu tocmai.

Kate încercă să râdă.

- Desigur, eu nu cunosc nimic despre pământ, dar nu sunt pășuni bune pretutindeni. Poate că ai putea să găsești o altă modalitate...

Ea nu își termină fraza, dar cuvintele păreau să răsune în acest spațiu mic, rămânând suspendate în fața lor. Greg avu nevoie de mult timp ca să răspundă, iar Kate număra cu spaimă minutele.

- Și ce altă modalitate ai putea sugera?

- Trebuie... să existe aici resurse naturale...

Încercă să scape de nodul din gât. Greg încetini, nu în fața unui obstacol, ci pentru că nu mai acorda nici o atenție conducerii.

- Poate... bâigui ea.

- Unde? Dă-i drumul, ascult.

Și asculta. Toată ființa lui era încordată. Mâna pusă pe volan se încleșta și se destindea rând pe rând. Kate avea impresia că un arc enorm se strângea din ce în ce mai mult.

- Aștept, zise el cu asprime, în momentul când vehiculul sărea peste o groapă. Ce se întâmplă, Kate? Ești în lipsă de idei?

Pe neașteptate, apăsă furios pedala de frână și Land Rover-ul se opri brusc. Își coborî spre tânăra femeie niște ochi furioși, care sclipeau ca două sloiuri de gheață. Kate paraliză de teamă. Știa! Știa totul, și chiar de la început!

Îl privea îngrozită. Încercă să clipească din ochi, să frângă această viziune a unei figuri schimonosite de mânie, a acestor ochi care n-o slăbeau nici o clipă. Gâtul i se uscase, iar bătăile violente ale inimii îi răsunau în cap.

- Nici măcar nu ești fotograf, nu-i așa? răcni el. Să fotografiezi pinguini cu aparatul acela... când ai altele mult mai bune.

Aruncă o privire sacoșei de la picioarele ei. Își ridică apoi capul și scoase un râs disprețuitor.

- Credeam că măcar această parte a poveștii dumitale este adevărată. Chiar dacă revista era de conveniență cu... Haide, Kate, continuă, recunoaște. Spune-mi că lucrai pentru mafia lui McInnes... că ai venit numai cu scopul de a obține concesiunea pentru a fora pe terenurile mele! Pentru petrol!

Pe Kate o cuprinse un sentiment de eșec; de eșec, de disperare și tristețe apăsătoare. Era incapabilă să se miște, să vorbească, și această tăcere o condamna.

- Coboară!

Ea făcu ochii mari de uimire.

- Am spus: afară!

Greg umplea mașina cu prezența lui; o acoperea pe Kate și o înăbușea. Fiecare mușchi o trăda și aștepta, ca paralizată, lovitura fatală. Dar ea nu putea totuși să coboare. Cum, în locul acesta îndepărtat și pustiu? Orice, în afară de asta.

Dar Greg nu era dispus s-o vadă ținându-i piept. Spusese „afară", și o făcuse cu toată seriozitatea. Bombăni ceva printre dinți, deschise brutal portiera, ocoli mașina și ajunse la cea a lui Kate.

O copleși teama. Zări cheile aflate încă în contact. Era o șansă, ar putea reuși... Cu un efort disperat, trecu pe scaunul șoferului și încercă să pornească motorul. Imposibil! Dar Greg îi înțelesese intențiile; trase de portieră gata s-o scoată din balamale și o prinse pe tânăra femeie.

- Oh, nu! Să mă lași aici... și până unde credeai că poți merge, micuțo?

O ținea de braț și o trase brusc pe solul pietros. Kate se zbătu cu lovituri de picior și de pumni, dar s-ar fi apărat mai bine de un car blindat.

Și iată cum, își zise ea, vei rămâne aici abandonată... sau asasinată... sau...

Încerca să-și imagineze reacția părinților ei la lectura ziarului: „corpul unei tinere femei..."

- Turbată mică!

Greg o ținea cu brațul întins și o scutura. Era atât de înalt, atât de puternic, încât ea nu putea face nimic. Regretă că dăduse de înțeles că vorbea despre petrolul acela. De ce fusese trimisă aici? Și de ce nu se îndrăgostise de ea? ...Ar face la fel de bine s-o ucidă acum, deoarece nu avea nici un viitor în povestea asta.

- Uită-te la mine, urlă Greg. Kate, ascultă-mă, nu poți să înțelegi?

Încerca s-o facă să deschidă ochii ca să vadă ceva. Dar erau deschiși și ea nu vedea decât furia lui. Era urât... da, aproape urât. Și eu sunt răspunzătoare de această situație, este vina mea, se gândea Kate. Asta îi făcea cel mai mare rău.

- Eu n-am nici o vină...

- Iar eu aș fi vinovat dacă aș permite așa ceva. Nu-ți poți imagina stricăciunile? Instalațiile de foraj... poluarea. Nimic de făcut!

O respinse și ea se clătină, cât pe ce să cadă pe spate.

- Cu nici un preț, Kate. Nici chiar ca să te salvez. Viața este prea prețioasă... Viața noastră de aici, vreau să spun.

Ridică o piatră și o aruncă într-o baltă, cu toată furia unui om ajuns la capătul răbdării. Apoi se întoarse spre ea și o privi cu o asemenea aversiune încât Kate uită imediat cât de vinovată se simțise doar cu câteva clipe înainte.

- Nu-i nevoie să mă privești ca și cum aș fi o ucigașă de profesie! îi aruncă ea.

Își ridică fularul care îi căzuse pe ceafă în cursul înfruntării lor. Poate că, la urma urmei, n-o s-o omoare. Ușurarea îi dădu curaj.

- Cunoști cuvântul „progres“? Știi să-l folosești când îți face un serviciu.

El se încruntă, dar Kate nu-l lăsă să vorbească.

- Ai auzit de generatoare electrice, de încălzire centrală când turba nu ajunge, avioanele... Regiunea nu este atât de înapoiată...

- Nu sesizezi deosebirea...

- Nu, îmi este imposibil, îl întrerupse ea.

- Atunci, este inutil să mă lansez în explicații...

Ar fi putut adăuga „pentru cineva atât de mărginit", deoarece era evident că avea cuvintele pe vârful limbii.

- Nu știu cine sau ce ne-a creat, Kate, reluă el. Dar această parte de lume îmi aparține. Ea îmi este încredințată, s-ar putea spune, pentru viitor. Și, dacă vrem să avem un viitor aici, va trebui să fim deosebit de vigilenți; altfel, vom ajunge într-o situație îngrozitoare.

Îi urmări involuntar privirea care cerceta terenul acela pustiu. Văzură amândoi două păsări mici care țopăiau fără nici o teamă, la câțiva pași de mașină. Vântul, răcoros și curat, sufla direct din Atlanticul de Sud; împrospăta ziua, înviora lumina palidă, aducea un aer nou pe care Kate nu-l remarcase înainte. O clipă, văzu sonde de foraj și distrugerea totală care mergea mână în mână cu ele. Ridicarea lor aici ar fi o crimă.

Dar nu-i revenea ei să judece. Adeseori trebuie să acționezi fără voia ta.

- Ar fi bine să ne reluăm drumul.

Greg își frecă ceafa și o privi gânditor pe Kate. Știa oare că încă nu abandonase partida? Își plecă ochii ca să-și ascundă hotărârea. Poate că nu exista nici un viitor în afacerea asta. Nu era un motiv bun ca să-și îndeplinească misiunea? Era în serviciul Companiei INPET... avea obligații față de ei. Urcă din nou în mașină și-l privi pe Greg întorcându-se la portiera lui. Figura nu-i mai era schimonosită; pe ea nu se mai vedea decât o expresie de

duritate impenetrabilă. Pasionat, ca în zori, sau în prada unei furii violente, el mergea până la capăt: intransigent în toate, ca paravanul pe care-l ridica acum între ei.

Kate dorea mai mult ca oricând izolarea adusă de întuneric. Ziua se îndrepta încet spre sfârșit. Din fericire, formele îndepărtate căpătau o culoare cenușie și Kate deveni conștientă că privea de câtva timp o căsuță. Ajunseseră într-adevăr? Călătoria aceasta îngrozitoare era aproape terminată? Întoarcerea nu va fi la fel de teribilă, deoarece Tom va fi cu ei.

- De ce nu mi-ai spus adevărul? întrebă Greg pe neașteptate.

Se apropiau de casă și Kate vedea o lumină tremurând în întuneric. El opri mașina în apropierea unui perete, ca pentru a-și ascunde sosirea de ocupanții locuinței.

- Credeai într-adevăr că mă puteai înșela? Să mă convingi să acționez împotriva principiilor mele?

O privea cu maliție. Ea rămase tăcută, nu avea altceva de făcut. De ce nu mai înainta? De ce n-o lăsa să coboare? Era obosită, înfrigurată, epuizată, și el continua s-o tortureze. Brusc, fermitatea feței lui Greg se destinse și lăsă loc disprețului; se părea că-i trecuse o idee prin minte.

- Încercai să mă convingi, azi-dimineață, Kate? Acesta să fie oare motivul pentru care cei de la Londra au trimis o femeie?

Râse disprețuitor.

- Și voiai să mă faci să cred în moravurile tale civilizate!

O mână mare îi prinse bărbia și o obligă să-și ridice ochii spre el. Kate își ținu respirația. Privirea lui Greg strălucea periculos. Nu reușea să-l cunoască pe bărbatul acesta. Figura lui reflecta gânduri de neînțeles pentru ea, lecții imposibil de învățat. Era

ciudat de conștientă de imensele lui posibilități: nu numai forță fizică, dar și o minte cuprinzătoare, o imaginație bogată, un milion de evenimente, de speranțe și de visuri, ale trecutului și ale viitorului, pe care nu le va împărtăși niciodată cu ea. Totul îl făcea atât de străin, dar atât de atrăgător. Corpul lui Kate răspunse acestei atracții înainte ca gura lui Greg să pună stăpânire pe a ei.

Sărutul se prelungi, lacom, exigent, sălbatic, dar puțin amar. Lui Kate nu-i păsa de motivele care-l făceau s-o sărute: o făcea, era de-ajuns. Voia să nu se oprească... niciodată. Îi răspundea din instinct. Simțea, mai mult decât auzea, respirația lui sacadată. Apoi Greg se îndepărtă și Kate îl pierdu, simțind o suferință îngrozitoare.

El plecă spre ea ochi strălucind de mânie.

- E bine, murmură el. Nu mă decepționezi. Nu abandonezi partida imediat. Vreau să văd până unde ești capabilă să mergi. Ți-am arătat deja: nu există jumătăți de măsură pe insula noastră. Angajamentul trebuie să fie sută la sută... Nu există loc pentru intrigi.

Își trecu un deget peste obrazul ei.

- Viața este dură, dragă Kate. Supraviețuiesc numai cei mai puternici.

Capitolul 8

- Ea este fotografă, zise Greg.

Intraseră în sfârșit în casă și Greg făcuse prezentările. Ciobanul înlocuitor ajunsese înaintea lor, cum fusese prevăzut. Calul este cel mai bun mijloc de deplasarte pe Insula Drake, se gândi Kate. Bărbatul o salută cu un semn din cap, ca și cum era obișnuit să vadă tinere femei apărând aici ca prin minune. Reacția lui Tom, însă, a fost diferită. Era uluit să vadă silueta neînsemnată a lui Kate în spatele lui Greg. Părea străsnit și extrem de încântat... Ea încercă să-i răspundă zâmbetului vesel.

Dar nimic nu era în ordine, nici mintea ei, nici reflexele obișnuite. Se știa ajunsă în sfârșit; o lampă cu petrol dădea o lumină șovăitoare pe masa de lemn; Greg și bărbatul mai în vârstă discutau situația. Ea era așezată lângă o canapea veche și încerca să converseze cu un bărbat cu aer vesel și ochi albaștri, obosiți. Din fericire, el nu părea să remarce răspunsurile ei monosilabice.

- Și revista dumneavoastră va publica un articol despre noi... Și ați făcut toată călătoria asta singură... Și domnul Henderson v-a permis să veniți aici... Părea să se mulțumească doar cu „da“ și „nu“. Dar Kate nu se putea concentra. Sărutul lui Greg era încă prezent pe buzele ei, iar inima ei nu își potolise încă bătăile; acorda mai multă atenție hotărârilor luate în celălalt capăt al încăperii.

Ciobanul încuviința, își golea pipa și o umplea din nou. Îl urmărea pe Greg cu o prudență avizată. Acesta din urmă trebuia să fi fost copil când ciobanul începuse să se ocupe de oi; totuși, bătrânul nu arăta nici un semn de familiaritate. Greg inspira respect... și lui i se arăta la fel.

Dar respectul nu era singurul sentiment inspirat de Greg, în seara aceea. Kate privea în jurul ei: bărbații vorbeau liniștit; câinii dormeau făcuți covrig; focul și lampa atenuau acest tablou auster. Nimeni n-ar fi bănuit că, acum zece minute, Greg o săruta cu pasiune; nici că ea se îndrăgostise total de el. Era sigură de asta ca de propriul ei nume. Era înfricoșător, absolut fără speranță dar, în același timp, scotea din asta o anumită forță. Nimeni nu o putea împiedica să fie mândră de el: de felul în care organiza totul, de felul lui de a fi, de idealul lui. Dar vulnerabilitatea mergea mână în mână cu puterea. Kate trebuia să învețe cum să jongleze cu cele două.

- Ați venit să jucați și rolul de înger păzitor? o întrebă Tom.

Ea clipi din ochi și făcu un efort ca să răspundă.

- Să văd ce pot să fac, îi spuse ea zâmbind.

Când Greg veni în sfârșit să vadă rănile lui Tom, Kate se îndepărtă, dar avusese timp să zărească piciorul contuzionat,

umflat și cu siguranță foarte dureros. Bietul Tom! Slabul lui entuziasm pentru călătoria care să-l ducă înapoi la Sealbank nu era deloc uimitor.

După cină, o singură activitate era posibilă: să meargă la culcare. Conversația nu era deloc pasionantă și, chiar dacă ar fi dorit, lumina nu i-ar fi permis să citească. Greg propuse camera lui Tom.

- Dar nu vreau să-i iau patul, protestă ea.

- Oricum nu este în stare să ajungă acolo sus, răspunse Greg.

El făcu trierea lucrurilor pentru noapte, scoase din mașină. Kate își mușcă buza inferioară, prinse ce îi aruncă el și-l urmă în tăcere. Nu se puteau spune anumite lucruri în fața unor terțe persoane.

Scara era îngustă, întunecată, făcută din scânduri simple și trosnea. Sus exista o singură ușă pe care Greg o împinse. Înăuntru, plafonul era jos, iar lumina lunii intra printr-o lucarnă; un pat încovoiat între doi suporți de aramă era acoperit cu o pătură groasă făcută din bucăți de culori diferite.

- Dacă îți pui sacul de dormit deasupra, nu vom fi nevoiți să ne îngrijim de cearșafuri. Mă duc să-ți caut o lumină. Altceva?

Kate scutură din cap dar, bineînțeles, el n-o privea.

- Mm...? făcu el cu nerăbdare.

De data aceasta, reuși să-i răspundă cu o voce abia auzită. Dar ea își dorea atâtea lucruri: nu numai să-i aducă o lampă cu petrol care să asigure un oarecare confort acestei încăperi. Dacă cel

puțin n-ar fi atât de aspru, dacă i-ar spune noapte bună cu un sărut. Dar, firește, el nu făcu nimic, chiar dacă lumina lămpii făcea camera mai intimă.

- Nu este fără îndoială asemănător cu ceea ce ești obișnuită...

Greg se întoarse în sfârșit spre ea, cu un mic gest al mâinii.

- Dar ar trebui să ai o noapte bună.

Kate remarcă o ușoară ezitare în vocea lui. Lampa sfârâia și trosnea, dar ei se priveau insistent și umbre dansau pe peretele de lângă ei. Lui Kate îi era prea cald, se sufoca; sângele îi zvâcnea în tâmple. Încetul cu încetul, văzu născându-se la Greg o dorință egală cu a ei. Un mușchi începu să zvâcnească pe obrazul acestuia, iar nările îi tremurară. Dacă mai dura un minut, Kate simțea că o să leșine. Niciodată, absolut niciodată în viața ei nu dorise atât de mult pe cineva.

- O simți și tu, Kate, nu-i așa?

Tăcerea era ruptă, dar asta n-a dus la scăderea tensiunii.

- Asta-i insula, înțelegi? Insula noastră sălbatică. Zilele sunt aspre și noi nu avem timp să ne lăsăm imaginația să rătăcească. Dar la sfârșitul zilei...

Se întrerupse, făcu un pas înainte și ochii lui lacomi se fixară pe silueta ei ostenită.

- La sfârșitul zilei, orice bărbat are nevoie de o masă caldă, zise el cu un râs nelalocul lui, și de un pat cald. Dar trebuie cineva special ca să se ocupe de acest pat, Kate. O știai? Știi măcar ce vreau să spun?

Fără să-i lase timp să înțeleagă, străbătu distanța care îi despărțea și îi prinse furtunos brațele cu mâinile lui puternice.

- Aici nu putem avea femei care să continue o carieră. O femeie trebuie să se ocupe de căminul ei cu căldură, cu dragoste.

Lupta teribilă care se dădea în el amenința să-l sfâșie.

- Și tu nu ești genul acesta de femeie, nu-i așa, Kate?

- N-am pretins niciodată că aș fi...

- Nu, este adevărat.

Părea să-i facă plăcere s-o tortureze.

- Atunci, cine ești...? Ce fel de femeie? Genul ispititor, provocator, convingător?

Părea frământat de o teribilă pasiune; pofta de a o pedepsi lupta în el cu dorința. O dorea, dar în același timp o ura. Oh, Kate știa exact ce simțea el.

- Ai face mai bine să pleci, se auzi ea spunând. Cei de jos își vor pune întrebări...

- Nu își vor pune nici una, o întrerupse Greg. Ei știu foarte bine ce fac... ce ar fi trebuit deja să fi făcut. Ai dreptate, Kate, n-ai încercat niciodată să faci altceva decât să convingi. De ce n-aș profita oare? Ce schimbă asta?

- Respectul.

Reuși, în sfârșit, să se elibereze.

- Respectul, repetă el tăios. Al tău?

- Bineînțeles că nu.

Îi văzu furia bruscă și se grăbi să adauge.

- Vorbesc despre cel al bărbaților de jos. Ce faci cu respectul lor?

- Cunoști foarte prost bărbații.

Mai făcu un pas și se dădu înapoi.

- Cum să mă respecte dacă nu îmi petrec aici toată noaptea? Și să vedem cât de mult respecți asta...

Instinctul o avertiză prea târziu. Se trezi brusc la pieptul lui Greg, ridicată de la podea și aruncată pe pat fără fasoane. Ea se zbătu ca să scape, dar el râse și bătrânul pat scârțâi.

- Cum îndrăznești! O să urlu...

- Dă-i drumul. Ei au destul bun-simț ca să nu se amestece.

Ea ridică un genunchi, dar el zădărnici fără greutate acest gest de apărare.

- Foarte bine, Kate, luptă-te. Arată-mi cât de mult crezi că mă urăști.

Fermoarul pantalonului coborî câțiva centimetri.

- Vom vedea după aceea dacă pot avea respectul tău în calitate de amant, zise el, zeflemitor. Sunt priceput, Kate; se spune chiar foarte priceput.

Ea se cutremură când o mână caldă și hotărâtă trecu peste corpul ei.

- Vrei să descoperi cât de mult?

- Nu te-aș vrea chiar dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ...

Dar Greg o întrerupse sărutând-o. Punea stăpânire pe ea, deoarece abandonase lupta.

- Și pretindeai că nu mă vrei.

Kate ar fi plâns, dacă nu s-ar fi temut să-și trădeze atât de ușor sentimentele.

- Nu pot face altfel, nu-i așa? reuși ea să murmure. Ești priceput... ai recunoscut singur... dar reacția mea este pur fizică.

El n-o asculta cu adevărat; se mulțumea s-o țină strâns lângă el.

Spre propria ei surprindere, Kate se auzi continuând fără voia ei.

- Nu există la mijloc nici un sentiment, nu este vorba de dragoste. Și asta este ceea ce are mare importanță, pentru mine. Altfel, nu valorăm mai mult ca animalele, încheie ea, gata să izbucnească în plâns.

El o privi lung; o domina, sumbru în încăperea plină de umbre.

- Ar fi trebuit să te gândești la asta mai devreme. Ai venit să te supui regulilor mele, te prevenisem.

O mână o prinse de mijloc și o țintui de pat.

- Foarte bine; în seara asta poți să dormi singură, Kate, pentru că eu consimt. Vei putea să-mi mulțumești dacă vrei, în timpul orelor în care vei rămâne trează, întrebându-te ce se va întâmpla când voi hotărî să nu te mai las să dormi singură. Și atunci ar fi inutil să-mi amintești scrupulele mele; nu am așa ceva față de membri atât de vicleni ai opoziției. Afacerea noastră rămâne în suspensie, dragă Kate, dar eu sunt acela care va hotărî momentul reglării ei.

Apoi, cu o mișcare disprețuitoare, se ridică și ieși brusc din cameră. Ce îi spusese mai înainte? Numai cei mai puternici supraviețuiesc.

Oh, voi supraviețui, până la urmă, își zise Kate. Mult mai târziu în noapte, se răsuci în vechiul pat cu arcuri scârțâitoare. Jos, murmurul celor trei bărbați se oprise. Totul era liniștit, cu excepția inimii lui Kate.

Sărutul lui Greg de aseară, în mașină, fusese o revelație pentru ea. Timpul pe care îl petrecuse în cameră cu ea nu făcuse decât să-i exacerbeze dorința și suferința cumplită de a afla că nu însemna nimic în ochii lui.

Se îndrăgostise într-adevăr de el chiar de la început? Imediat după ce sosise la aeroport sau mai târziu, la hotel, când îl văzuse în compania Laurei? Atunci, impetuozitatea lui Greg se ascunsese sub o mască civilizată... la fel cum vântul sufla fără oprire toată ziua și se potolea noaptea. Ce mult semănau, insula și bărbatul acesta!

Căutase numai să se înșele, prin toate cuvintele și gândurile ei? Eforturile ei de a-l urî, pentru că o împiedica să-și ducă la bun sfârșit misiunea... Putea ea să ridice principiile profesiei împotriva sentimentelor ei personale pentru o altă ființă umană? Puțin îi păsa ei de aspectele mai complexe ale problemei: poluarea și protecția mediului. Asta se întâmpla pretutindeni și Kate știa că nu își poate asuma responsabilități pentru întreaga lume. Dar acolo nu era vorba de întreaga lume, ci doar de această insulă, universul lui Greg... Și el iubea această insulă, iată ce conta mai presus de orice.

Cu toate acestea, gândurile ei, sentimentele ei, erau fără importanță: bărbatul acesta n-o va iubi niciodată, numai pentru că o considera incapabilă să înțeleagă. Să înțeleagă? Dar el nu înțelegea că oamenii de la Londra aveau încredere în ea? Nu aveau oare dreptul la loialitatea ei? Și Kate știa că putea fi loială față de o singură persoană în același timp.

Fața bronzată a lui Greg, inteligentă, atrăgătoare, ocupa toată imaginația ei. Dacă măcar ar fi iubit-o, puțin i-ar mai fi păsat de

misiunea pentru companie. Ar fi putut să-i explice situația lui Dougal. Dar Greg se lega de ceea ce reprezenta ea, și nu de ceea ce era realmente.

De ce oare era atât de complicat totul? În liniștea nopții, auzi un cal nechezând, lovind solul cu copita, și un câine răspunzându-i. Apoi liniștea reveni. Era preferabil să profite de acest scurt răgaz; mâine vor porni înapoi. Tom putea să aibă probleme, dar ce tortură îi pregătea Greg ei?

* * *

- Patronul și dumneavoastră, sunteți puțin...

Tom se întrerupse; o observa pe Kate din fundul Land Rover-ului; făcu o grimasă încercând să-și găsească o poziție mai confortabilă. Era mijlocul dimineții și Greg căuta cauza unui zgomot care se auzea sub capotă. Kate pregătise cafeaua obișnuită. La remarca lui Tom, ea aruncă o privire prin parbriz, dar Greg nu auzise nimic: era încă absorbit de problemele motorului. Se întoarse spre Tom.

- Am făcut călătorii mai plăcute, recunoscu ea în sfârșit.

De data aceasta, simpatia lui Tom lăsă locul unei admirații vizibile. Kate îi înapoie zâmbetul. Băiatul acesta trebuia să fie puțin aventurier, oțelit, rezistent, îndrăgostit de singurătate. Să trăiești singur în plină natură, cu doi câini drept unici însoțitori, cerea un caracter de o tărie excepțională.

Dintr-o dată, Tom nu-i mai apăru drept tânărul cioban insolent la care abia se gândise. Era o ființă reală și lui Kate i-ar fi plăcut să-l cunoască mai bine.

- Mă miră că v-a adus cu avionul până aici, este atât de pornit împotriva dumneavoastră, reluă Tom.

Kate se răsuci pe scaunul ei ca să-l privească în față.

- Nu mi-a propus cu adevărat să mă aducă la Sealbank, recunoscu ea.

Era inutil să continue minciuna; îi povesti episodul cu emisiunea de la radio și îi mărturisi identitatea ei reală.

Tom scoase un fluierat lung de neîncredere.

- Și el a descoperit.

Kate încuviință.

- Ieri după-amiază, cu puțin înainte de a ajunge aici. Dar de asta am venit. Trebuia să i-o spun, să încerc să-i explic.

Ridică din umeri, cu un aer de neputință.

- Călătoria aceasta îmi părea cel mai bun mijloc să am întreaga lui atenție.

- Trebuie s-o fi avut, cred, murmură Tom. A fost nebun de furie?

Kate clătină din nou din cap și închise ochii o secundă ca să-și reamintească reacția lui Greg.

- Și lucrați pentru țicnitul acela de scoțian? întrebă Tom.

El scutură din cap ca să-și exprime mai bine uimirea.

- Dougal nu este țicnit, replică ea râzând.

- Era, când patronul nostru a terminat cu el. Eram acolo, la Sealbank. McInnes a venit, cu unul sau doi... ingineri, presupun. Nu știu ce s-a întâmplat cu adevărat, dar a fost un tărăboi teribil. Închiriaseră unul din avioanele lui, înțelegeți. S-a crezut că pentru un zbor de recunoaștere, dar ei veneau să ne vadă pe noi. N-au rămas mult timp, totuși.

El avu o grimasă expresivă, care descria cu precizie furia lui Greg Henderson.

- Și nu s-au mai întors.

Kate nu se putu împiedica să râdă, la intonația comică a încheierii.

- Eu n-ar fi trebuit să vin, știu, zise ea.

Căută o batistă și își șterse ochii.

- Dar îl cunosc pe Dougal. Este atât de... de... afectat. Și erau trei...

Încetă să râdă și se priviră cu adâncă seriozitate.

- V-ați ales în mod straniu adversarul, remarcă Tom.

Kate nu avut timp să răspundă; capota fusese trântită. Se pare că bărbatul care făcea obiectul conversației lor își terminase treaba.

Greg ocoli mașina, puse la loc lada cu scule în spate și își șterse mâinile cu o cârpă veche și pătate de grăsime. Ochii lui bănuitori merseră de la Tom la Kate, asupra căreia întârziară o clipă; ea roși. Stânjenită, se întoarse pe scaunul ei și-i aruncă rapid lui Tom o privire complice. Dar el își întoarse ochii albaștri.

Greg se sprijinea încă de spatele mașinii. Pe buze avea un zâmbet ironic și își ridică o sprânceană cu o plăcere crudă. „Nu vei obține nici un ajutor din partea lui", părea el să spună.

Ziua trecu și deveni evident că Tom nu va putea veni în ajutorul lui Kate, chiar dacă ar fi dorit. Spre mijlocul după-amiezii, veselul lor pasager tăcu. Greg găsise în sfârșit un loc potrivit pentru noapte, Tom suferea cumplit.

- Are febră.

Greg încercase să-l așeze cât mai confortabil posibil în Land Rover.

- I-am făcut o altă injecție, este foarte agitat; asta îl va liniști, sper.

O privea pe Kate luptându-se cu gamela și cu gazul care se stingea mereu.

- Mă ocup eu de asta.

Era exasperat. Kate era pe punctul să-i răspundă, când el adăugă.

- Du-te și stai lângă Tom.

Ea crezu că era o scuză ca să salveze cina, dar când urcă lângă tânărul cioban, acesta avea realmente mare nevoie de o mână de care să se agațe.

Își luară masa pe rând. Când Greg o termină pe a lui, Kate îl auzi venind la mașină.

- Cum se simte? murmură el.

Ridicase prelata din spate și făcea un semn din cap în direcția bolnavului.

- Așa și așa, răspunse ea încet. I-am dat puțin de băut.

- Vrei să-ți dezmorțești picioarele?

Simți că o examina. Îngrijorarea lor pentru Tom se pare că stabilea între ei un armistițiu temporar.

- Am făcut cafea, continuă el. Cred că Tom se poate lipsi o clipă de noi.

O ajută să coboare. Afară se lăsase noaptea; milioane de stele străluceau pe cer.

Amenajarea lui Greg părea confortabilă; cortul era iluminat de o lumină blândă care îl făcea aproape transparent. În aer plutea mirosul plăcut al cafelei; două pahare aburinde se aflau lângă reșoul cu gaz.

- Stai jos.

Ea scutură din cap.

- Am stat prea mult înțepenită.

Își luă cafeaua și începu să meargă încolo și-ncoace. Exista un singur loc unde să se așeze: în cort, dar nimic n-ar fi făcut-o să intre acolo, în noaptea asta, cu Greg Henderson. Amuzant! Luă o gură de cafea ca să-și ascundă un zâmbet. Ce spusese? Trebuie să iubești un bărbat ca să i te dăruiești. Dar dacă bărbatul nu te iubește? Era o întrebare bună, dar Kate era prea obosită ca să caute un răspuns.

- Tom și-a rupt într-adevăr piciorul?

Kate era acum în afara zonei luminate; aruncă o privire peste umăr și fu surprinsă să vadă silueta impunătoare a lui Greg, care o urmărea. Își întoarse repede privirea, lovi cu piciorul o piatră și luă o altă înghițitură de cafea.

Va trebui să dea impresia că acordă atenție cuvintelor. Ce-l preocupa oare? Kate nu voia să se gândească la asta.

- Se pare că se simte mai rău, în seara asta; să fie din cauza călătoriei?

Greg ridică din umeri.

- Poate.

Și se lăsă din nou tăcerea.

- N-a mai rămas mâncare, cred.

- Nu.

- Am să spăl vasele.

- Am făcut-o deja.

El își puse paharul pe o piatră plată. Își terminase oare cafeaua? Ce se va întâmpla, acum? Se simți deocamdată ușurată

auzindu-l că își toarnă din nou cafea. Dacă Tom ar putea să-l cheme... Kate se simțea atât de singură...

Se aventură puțin mai departe, cu ochii ridicați spre cer, ca și cum îl studia. Stelele păreau diferite. Dar, bineînțeles, aici era emisfera sudică.

- Este o noapte bună pentru zburat.

Nu îl auzise apropiindu-se. Și el privea cerul.

- Nu este lună. Când te afli acolo sus, în cabină, stelele par suspendate în jurul tău. Este minunat, Kate, feeric... atât de calm.

Vocea frumoasă a lui Greg era puțin răgușită și inima lui Kate își accelera ritmul. O să mă sărute, se gândi ea, uimită. Poate mă iubește...

Dar speranța aceasta se risipi rapid. Greg își privi paharul gol, aruncă o privire spre Kate și, cu un efort vizibil, se smulse din această lume imaginară.

- Ți-am pregătit patul.

Vocea lui redevenise aspră.

- Voi dormi în mașină, cu Tom. Nu poate fi lăsat singur, în noaptea asta.

Cuvintele lui se pierdură în noapte. Erau pierdute pentru totdeauna, la fel cum Kate se simțea pierdută și teribil de singură.

Sacul de dormit era cald. Greg îi lăsase un pulovăr suplimentar și o pereche de ciorapi groși care îi ajungeau până la genunchi. Dar cortul era gol, și Kate trebui să admită că o pedeapsă adevărată ar fi fost mai suportabilă.

Vizuina leului. Iată cum poreclise Sealbank când proiectase să vină aici, prima dată. Dar a doua zi, spre sfârșitul după-

amiezii, Kate își dorea să vadă casa de cărămidă zugrăvită în alb, adăpostită în cavitatea care se deschidea spre mare. De ore întregi tăceau toți trei. Oboseala îi cuprinsese. Tom arăta extenuat și aproape cenușiu de epuizare.

Călătoria continuase fără nici un incident, ușurată de un timp binevoitor... pentru Insula Drake în orice caz. Vântul gonise norii, iar umbra și soarele se succedaseră toată ziua, ferindu-i de ploaie. Dar acum, la lăsarea nopții, vântul se potolea și norii mari se adunau pe crestele munților. Kate nu înțelese importanța acestui fenomen înainte de a-l ajuta pe Tom să coboare din mașină.

- Este imposibil să te ducem la spital în seara asta, îi spuse Greg.

Tom acceptă cu resemnare capriciile vremii. Greg îl urcă imediat pe păstor la etaj și rămase mult timp acolo. Kate se apucă să descarce singură totul. Când el coborî, masa din bucătărie era supraîncărcată.

- Tom a adormit.

Își trecu peste ea ochii negri și strălucitori.

- Am să trimit un mesaj radio la Francistown.

Traversă încăperea și privi munții.

- Am să le anunț sosirea lui Tom pentru mâine, dacă cerul se degajează.

Se întoarse și se sprijini de chiuvetă. Kate simțea că ochii lui îi urmăresc fiecare mișcare, în timp ce stivuia pe bufet cutiile de conserve nefolosite. Dacă cel puțin s-ar duce să caute câinii sau să-și trimită mesajul... oriunde, dar să iasă odată din bucătărie, astfel o să înceapă să urle.

Liniștește-te, Kate Lawrence, își spuse ea. Își trecu după ureche o șuviță de păr și-i aruncă pe furiș o privire lui Greg. Era încă acolo, rezemat de chiuvetă, cu mâinile în buzunarele pantalonilor și cu picioarele încrucișate: un animal impunător care își urmărește prada înaintea atacului.

Dar n-o va prinde. Kate își aruncă părul pe spate și începu să caute într-o altă cutie care conținea ustensilele de bucătărie. Oftă, deoarece toate aveau nevoie de o spălare bună.

- Lasă astea.

Tresări.

- Înainte de a trimite mesajul radio la Francistown, aș vrea să-ți vorbesc.

Vocea lui Greg era plină de subînțeles și Kate simți că o părăsește curajul.

- Te rog să-mi acorzi cinci minute, zise el politicos.

Traversă încăperea și îi deschise ușa. Ea îl privi neliniștită.

- În biroul meu. Acolo îmi tratez în mod obișnuit afacerile.

Capitolul 9

- Am făcut un drum lung, Kate, în aceste ultime zile.

Greg se balansa în fotoliul lui din spatele biroului și o privea insistent. Kate se simți stânjenită și se agită pe singurul scaun din încăpere. Era un scaun vechi de sufragerie din stejar sculptat, al cărui spătar o chinuia. Greg Henderson știa să-și aleagă instrumentele de tortură!

- A fost o călătorie lungă, dacă asta vrei să spui, răspunse ea liniștit.

Ceva se ascundea în spatele acestei situații, chiar dacă pe moment motivul îi scăpa. Își plecă ochii asupra pantalonilor ei mototoliți și visă la o baie caldă. Dar nu avea posibilitatea. Greg părea instalat pentru un timp acolo. Privirea ei căzu fără să vrea peste rama de argint întoarsă spre el. Trebuie că păreau foarte diferite, blonda fără cusur și bruneta abia prezentabilă. Dar cum ar fi arătat oare Laura după o astfel de expediție pentru salvarea ciobanilor? Probabil la fel de blondă și de impecabilă.

- Nu mă refeream la călătoria noastră.

Vocea lui Greg îi atrase din nou atenția asupra lui.

- Dar ai văzut multe, mai multe decât majoritatea oamenilor.

Păru să șovăie puțin înainte de a continua.

- Mă întrebam câtă importanță acorzi profesiei tale.

Kate deveni brusc foarte atentă, aproape uitându-și oboseala.

- Multă importanță, începu ea cu prudență.

- Și succesului... să-i spunem... misiunii tale?

- Una nu merge fără cealaltă.

Dar el știa. Kate încercă să nu se încrunte și nici să lase să i se observe încurcătura. El își plecă ochii spre birou, jucându-se cu un creion. Apoi își ridică încet privirea și o fixă cu insistență.

- Numai că știi la ce să te aștepți referitor la viața noastră de aici... Este o viață bună, Jean ar putea să ți-o spună.

Kate își aminti atunci de seara petrecută acasă la administrator. Ce mult părea să fi trecut de atunci! Și când se gândea la greșelile de tot felul făcute după aceea... Să se îndrăgostească de Greg nu era oare cea mai gravă?

- Nu înțeleg unde vrei să ajungi.

Se retrăgea din nou pe terenul profesional. Încerca să fie tânăra femeie sigură de ea pe care se bizuia Marele John. Greg făcu o grimasă ironică: nu-i era deloc greu să străpungă masca.

- În cazul acesta, am să-ți spun. Îți sugerez, sau mai curând îți propun, o soluție la toate problemele noastre.

Se opri o clipă în fața tresăririi lui Kate. Își coborî pleoapele și adăugă:

- Dar, bineînțeles, la prețul meu, potrivit condițiilor mele... cum o repet de la început.

Tonul vocii lui făcu să tresară inima lui Kate: avea impresia că el abia își stăpânea amuzamentul. Nu vorbea despre afaceri în sensul obișnuit, era sigură de asta. Se putea oare...? Îi susținu privirea cu o uimire crescândă.

- Văd că începi să înțelegi.

Îi despărțea doar biroul, dar echivala cu un zid de doi metri. Ea îl vedea, dar nu era el. Se stăpânea. Numai ochii lui negri păreau vii și ei îi reflectau sufletul, care trebuia să fie rece și sumbru.

- Îți place ideea, Kate? Crezi că poți trăi aici, pe insula noastră? Sau mai exact la Sealbank, deoarece locul acesta nu seamănă cu Francistown. Nu pot să-ți ofer...

Kate nu aștepta să afle ce.

- Acesta este oare prețul concesiunii? Compania INPET ar trebui să-mi dea câteva luni de concediu pentru a petrece aici...?

El îi zâmbi, gânditor.

- Eu mă gândeam la o ședere mai lungă, probabil nu m-am exprimat limpede...

- Într-adevăr.

Situația se agrava cu fiecare secundă. Ea visa să audă astfel de cuvinte în alte împrejurări. Dar așa... fără cuvinte de afecțiune, ca să nu mai spună de dragoste...

- Dar nu este nevoie să-mi dai explicații suplimentare, înțeleg foarte bine. Poți să îngreunezi totul aici, dar eu nu sunt la ordinele tale. Nici acum și nici pe viitor, adăugă ea cu hotărâre.

- Eu n-aș sugera să punem acordul nostru în practică... imediat, replică în sfârșit Greg.

Ea începea să se întrebe cum reușise să tacă atât de mult timp.

- O asemenea hotărâre cere timp...

- Timp! ripostă Kate.

Fără să știe de ce, privi fotografia Laurei.

- Și ei cât timp i-ai dat? Sau se păstrează pentru luminile orașului? Pentru recepțiile de la palatul guvernatorului sau pentru cinele la lumina lumânărilor? N-ar vedea nici un inconvenient să mă știe în umbră? Sau așa sunt obiceiurile pe aici? Oh, da, mi-ai spus-o într-o zi.

Izbucni într-un râs strident.

- Îmi amintesc. Când un bărbat se întoarce acasă, el dorește să găsească o masă caldă și un pat cald. Ei bine, bucătăria este în partea aceea, zise ea arătându-i direcția, și găsește pe altcineva să-ți încălzească patul. În ceea ce mă privește, ți-am spus că dragostea este indispensabilă în asemenea relații.

O dragoste reciprocă, era cât pe ce să adauge, dar se stăpâni la timp.

- Nu avem până într-atât nevoie de petrolul dumitale, domnule Henderson. De fapt, propunerea dumitale mă miră. Cu siguranță, pământul trece înaintea nevoilor dumitale personale... sau a celor pe care le-aș putea satisface eu. Îți sugerez să găsești pe altcineva, iar noi ne vom instala platforma în altă parte. De acord?

- De acord!

El clătină imperceptibil din cap și își puse cu un singur gest obosit mâinile pe birou ca să se ridice cu greutate în picioare.

- Ți-ai expus punctul de vedere foarte concis, domnișoară Lawrence.

Ea se ridică la rândul ei și se privi îndelung peste birou.

- Voi trimite un mesaj la Francistown ca să anunț sosirea lui Tom, mâine. Trebuie să anunț și sosirea unui alt pasager?

Își ridică o sprânceană.

- Trebuie să le spun că fotografa și-a îndeplinit misiunea și dorește să-și regăsească universul civilizat?

O tristețe profundă puse stăpânire pe inima lui Kate.

- Poate că este cea mai bună soluție, la urma urmei, reuși ea să murmure.

Greg își păstra masca, dar mușchii obrajilor lui tremurară: nu-i plăcea să piardă, nici măcar luptele neînsemnate.

Rămaseră un timp față în față; tăcerea era punctată de tic-tacul orologiului din vestibul. Casa părea brusc amorțită; nici un lătrat, iar vântul se oprise. Vocea lui Greg rupse în cele din urmă tăcerea.

- Probabil că ai dreptate. Te voi lua cu mine mâine. La urma urmei, cum ai spus singură, este fără îndoială cea mai bună soluție.

* * *

În următoarele trei zile, Kate a fost urmărită obsedant de vocea lui Greg și de ultimele lui cuvinte glaciale. Se reinstală la hotelul soților Bryant, se duse de mai multe ori să-l viziteze pe Tom și încercă să-l întâlnească de Dougal. Dar el era mereu plecat pe una dintre platforme, cu inginerul sosit o dată cu ea.

Nu se mai gândise la ei în timpul escapadei la Sealbank. În timpuri obișnuite, ar fi fost preocupată de problemele lui Dougal. Dar dificultățile lui și ale celor de la Londra aparțineau unei alte lumi. La un moment dat, săptămâna precedentă, începuse să analizeze evenimentele din punctul de vedere al lui Greg. Nu știa exact de când. În timpul călătoriei pentru căutarea lui Tom? Acasă la Jean și Ralph? Ea le văzuse atunci fericirea... Sperase să se bucure și ea la fel, într-o zi?

Se învârtea în camera ei, căutând cu ce să se îmbrace. Avea într-adevăr nevoie de această petrecere... Nu era de-ajuns să fie constrânsă să aștepte zborul săptămânal ca să plece? De ce dădea guvernatorul o recepție tocmai astăzi?

- Dar nu putea să mă invite, spusese Kate.

Se întorcea atunci de la una din vizitele ei inutile la Dougal.

- Guvernatorul nu mă cunoaște. Eu nu sunt o personalitate.

- Este normal, de fapt, declarase doamna Bryant. El invită de obicei vizitatorii la fiecare manifestare. O figură nouă este întotdeauna plăcută în mijlocul celor obișnuite.

Obișnuite! Își scoase din șifonier rochia largă de seară de culoare roz și o puse pe pat. Greg făcea oare parte dintre obișnuiți? Greg și Laura? Va afla imediat.

În comparație cu alte palate de guvernator, reședința de pe Insula Drake nu era deloc pretențioasă. Abia dacă era mai mare decât casa lui Greg de la Sealbank. Se pare că îi fusese alăturată o sală de bal, ca și o seră anexă.

Se trimisese o mașină pentru Kate. O tratau drept un personaj important. Guvernatorul era un bărbat scund, care purta favoriți. Kate se amestecă în mulțime, asaltată de întrebări. Dar

mintea ei nu era prezentă pe de-a-ntregul. O copleși un sentiment de irealitate. Greg va veni sau nu? Era singura ei preocupare.

I se părea straniu să se simtă atât de puțin sigură de ea. Se întreba dacă nu era pe undeva prin casă, cu Laura... Încăperea era plină de oameni care conversau... și, în secunda următoare, el era printre ei. Sosi prin spate. Avea la braț o tânără blondă? Kate trecea prin chinurile iadului că nu se putea întoarce.

- Bună seara, Kate.

Respiră adânc. Era singur. Reuși să-i zâmbească. Lui Greg i se întinse un pahar și fură despărțiți. Asta îi permise ei să-și revină. Nu mai avea nimic din crescătorul de animale care condusese un Land Rover plin de noroi timp de patru zile. Era un Greg monden și rafinat, îmbrăcat într-un smoching splendid, și o cămașă albă impecabilă. Și-ar fi dat viața de apoi ca să se afle în brațele lui.

Atunci, de la celălalt capăt al sălii, ajunse până la ea o altă voce cunoscută. Văzu în înghesuială silueta robustă a lui Dougal McInnes. Numai asta îi mai lipsea! Seara promitea să fie memorabilă.

Grupul lor fusese mai mult sau mai puțin împrăștiat. Greg fusese acaparat de cineva. Când rămase singură, Dougal McInnes profită de ocazie și se repezi la ea.

Kate clipi din ochi plictisită și încercă să facă impresie bună reprezentantului Companiei Internaționale a Petrolului.

- Sunteți foarte ocupat, mi s-a spus.

Încerca măgulirea sub un interes aparent.

- Cum merg lucrurile pe platformă? Mai sunt încă multe de făcut?

Dougal McInnes nu rezistă dorinței de a vorbi despre dificultățile lui; de aceea, uită deocamdată observațiile pe care se pregătea să le facă.

- Nu, treaba este terminată, tocmai la timp.

Trebuia să se grăbească mereu, dar de ce „tocmai la timp"? La timp pentru ce? Kate nu-l întrebă.

- Acum, sunt probleme pe continent, murmură Dougal, nemulțumit.

Era vorba despre un zăcământ din Țara de Foc, teritoriul acela pustiu și sălbatic de desupra Capului Horn.

- Inginerul nostru, continuă el arătându-l în mulțime, decolează mâine, orice s-ar întâmpla. Nu contează dacă mai avem încă nevoie de serviciile lui.

Figura lui greoaie și întunecată exprima mânia și Kate se grăbi să-l calmeze, până când o frapă prima parte a spuselor lui.

- Zboară mâine, ați spus?

Ea luă un pahar de pe tava unui chelner care trecea.

- Dar nu există nici un zbor decât peste câteva zile.

Făcu un calcul rapid în timp ce bea din lichidul spumos: șampanie! În fine, se spune că primul pahar este mai rău; după aceea, nu mai ești atent.

- Am închiriat un avion particular de pe continent, o informă Dougal. Nu e rea, nu-i așa?

Kate mai luă o înghițitură de șampanie.

- Într-adevăr.

Se încruntă. Diverse posibilități îi năvăleau în minte. Dacă a doua zi Compania avea un zbor privat, de ce n-ar profita? Simțea

că își pierde capul. Încă puțină șampanie. Rămâi calmă. Gândește-te. Care era alternativa: să rămână aici până vineri, nu departe de Greg, și să spere... Uită de această eventualitate. Nici o șansă dinspre partea asta. Atunci, de ce să nu fugă și să termine imediat toată povestea asta? Îi puse discret întrebarea lui Dougal.

- Vreți să plecați?

Apoi, uimirea lui se transformă în admirație silită.

- Ați reușit? Dumnezeule, n-am crezut niciodată că... Este o mare ușurare.

Vorbea repede, ca un copil surescitat, și fața lui cu obrajii căzuți, adeseori respingătoare, începea să semene cu cea a unui buldog binevoitor.

- Nu este tocmai asta, mă tem, murmură Kate.

Își fixa paharul pe jumătate gol.

- N-a semnat... eu... nu l-am putut convinge.

În societatea aceea bună, Dougal nu putea izbucni, dar fața lui deveni stacojie, ca și cum era gata să facă o criză de apoplexie.

- Și vreți deja să plecați! Tipic!

Reușise cel puțin să-și stăpânească șirul de calificative care-i stăteau pe buze.

- Îi prevenisem: nu aveați nici o șansă. Dacă n-am putut obține eu concesiunea, cum dracu' s-o fi obținut dumneavoastră? Afurisită pierdere de timp, într-un cuvânt. Ne-ai făcut să trecem drept niște idioți.

- Nu cred, se grăbi să replice Kate. Domnul Henderson continuă să vorbească despre mine ca despre o fotografă. Nu va spune nimic de...

El n-o lăsă să termine.

- Este puțin cam târziu din partea lui ca să se ocupe de părerile noastre. Ați încercat totul, presupun?

- Da!

Kate își urmărea colegul cu circumspecție: nu ținea să-l vadă trăgând concluzii pripite.

- Aveți idee cât costă o călătorie până aici?

Dougal se stăpânea, acum. Eșecul lui Kate îi permitea poate să triumfe.

- Avionul, hotelul, cheltuielile personale...

- Regret la fel de mult ca oricine...

Kate încerca să nu se înfurie, dar Dougal o întrerupse cu un murmur sarcastic.

- Egalitatea! Și dumneavoastră credeați că ați obținut-o? Să realizezi o treabă de bărbat apărându-ți idealul feminin. Iată de ce nu veți fi niciodată egalele noastre și nu veți reuși niciodată deplin. În jocul acesta, trebuie să nu-ți pese de scrupule.

Kate clipi din ochi. I se vorbise deja despre scrupule. Ah da, Greg. Dar ale lui nu duraseră mult. Își aminti discuția din biroul lui: ea n-ar fi trebuit să răspundă atât de repede... Ar fi trebuit să ceară timp de gândire. Atunci, poate ar fi luat în considerare eventualitatea de a rămâne aici în loc să-și organizeze plecarea. Dar acum nu exista nici un mijloc să revină asupra celor întâmplate. Se spuseseră prea multe. Îi îngheță sângele în vine. Cu cât părăsea mai repede insula, cu atât mai repede își va regăsi o relativă pace a sufletului.

- Vă las să-mi rețineți loc în avion, spuse ea de-a dreptul. Cu siguranță, nu vor exista obiecții. Dacă totuși vor fi, adăugă ea cu o ridicare din umeri, voi putea telefona oricând la Londra.

Era o amenințare, Dougal își dădu seama. Nu-i plăcea deloc, dar nu putea face nimic.

- Veți putea desigur să-l însoțiți pe inginer, domnișoară Lawrence.

Apoi ridică tonul pentru a fi auzit de cei care-i înconjurau.

- Dar sunt uimit să vă văd plecând atât de repede... Hm... la Londra, redactorul șef va fi mulțumit de ceea ce-i duceți, sper, după o asemenea deplasare!

Ce bădăran! Ce drept avea el să sugereze... Kate măsura cu pași mari sera, unde se refugiase înainte de a-și pierde răbdarea și a-l pălmui. N-ar fi fost o atitudine potrivită cu palatul guvernatorului. Trebui să-și înăbușe un râs nebun și se opri în fața unui leandru splendid ale cărui flori roz pal atingeau aproape acoperișul de sticlă. În ciuda acestei frumuseți, Kate se simțea vinovată de a fi eșuat atât de lamentabil. Banii! Costul călătoriei sale. Cuvintele lui Dougal o obsedau; inconștient, își scoase agenda din poșetă.

Exista acolo o bancă circulară în jurul unei uriașe plante verzi. Se așeză pe scândurile late și înșiră o coloană de cifre. Poate că era o simplă aparență, dar rezultatul era uluitor. Privea lung această înșiruire de zerouri. Călătoria costase atât de scump? Merita onoarea cuiva un asemenea preț? Dougal eșuase. Marele John aștepta de la ea să meargă atât de departe?

Asta însemna să rămână aici, să-și abandoneze meseria. Dar aceste două hotărâri ea le luase în acele momente extraordinare când începuse să se îndrăgostească de Greg. El n-o iubea, dar avea asta vreo importanță? Nu putea să fie ea aceea care dă... bărbatului pe care îl iubește mai presus de orice? Dragostea trebuie să fie oare într-adevăr reciprocă? Dacă rămânea destul de mult timp aici, poate că el va sfârși prin a o iubi. Își plecă din nou ochii asupra agendei: atâtea zerouri, atâția bani... Succesul sau eșecul depindeau de ei... Kate respiră adânc. Datoria îi impunea poate să rămână aici cu Greg.

Avea nevoie de un întăritor, după o asemenea idee. Se întoarse în sala de bal și pândi chelnerul cel mai apropiat. Înghiți o jumătate dintr-un pahar de șampanie cu tot atâta entuziasm cum ar fi făcut-o dacă ar fi fost ulei de ricin.

Era însă adevărat: după primul pahar, celelalte merg mai simplu. Obrajii i se îmbujorară ușor. Îl va convinge cu ușurință pe Greg Henderson. Începu să zâmbească. Totul va merge foarte bine, va putea să se descurce... În clipa aceea, îi văzu: Greg și frumoasa Laura dansau, înlănțuiți strâns, în vâltoarea mulțimii.

Capitolul 10

Muzica se opri. Greg și Laura se îndreptau spre Kate. Ea nu se putea eschiva.

- Nu vă cunoașteți.

Propoziția clasică. Greg o prezentă pe bruneta scundă, îmbrăcată în mătase roz, unei viziuni de vis, drapată în muselină argintie și cu bucle platinate. Laura făcea un contrast strălucitor cu însoțitorul ei oacheș. Se completau atât de bine, se gândi Kate. Laura semăna cu un porțelan fragil. Trebuia să trezească oricărui bărbat instinctele cele mai tandre.

- Greg mi-a vorbit mult despre dumneavoastră; nu-i așa, dragul meu? gânguri Laura.

Ridică spre el un profil delicat de alabastru.

Kate se simțea jignită în demnitatea ei, dar el nu făcu nimic ca s-o potolească.

- Încerc să te distrez, Laura, o asigură el liniștit.

În loc de răspuns, ea întoarse spre el o privire malițioasă.

Lui Kate i-ar fi plăcut să vadă una dintre lustre căzând peste cei doi. Își ridică ochii, dar nu se întâmplă nimic.

- Consider că sunteți foarte curajoasă să străbateți insula cu Greg al nostru, continuă Laura.

Tonul vocii ei lăsa să se înțeleagă că termenul „neghiobie" ar fi fost mai indicat. Ochii ei luminoși o măsurau pe Kate din cap până-n picioare.

- Eu n-aș accepta niciodată să poposesc în mijlocul naturii. Greg mi-a povestit că la un moment dat ați fost asaltați de foci.

Ideea o făcea să tremure vizibil, la fel și pe Kate. Îi povestise și altceva?

- Era pentru o cauză nobilă, zise ea puțin cam emfatic.

Apoi îi aruncă o privire lui Greg.

- M-am dus să-l văd pe Tom la spital, astăzi după-amiază. Spera să iasă rapid de acolo.

Greg încuviință.

- Într-adevăr, îl duc cu avionul la Sealbank, mâine dimineață. Cu toate acestea, nu va fi bun de nimic cu un picior în ghips...

- Dar te întorci până vineri, îl întrerupse Laura, lipindu-se de el. Ai promis!

- Da, voi fi aici.

O bătu ușor pe brat cu un gest liniștitor, apoi o privi pe Kate, fără să pară dispus să spună mai mult.

Mie îmi este indiferent, își zise Kate. Dar nu era ușor să bea șampanie și să-și păstreze în același timp un aer nepăsător.

- Laura... draga mea... trebuie neapărat să te văd...

O femeie în vârstă, cu părul bătând în roz, se repezi spre ei și luă cu ea frumusețea argintie, lăsându-i singuri pe Kate și Greg.

- McInnes te-a făcut să treci printr-un moment greu? întrebă Greg.

Îi luă paharul gol din mână și-l dădu unui chelner. El nu-i propuse altul: considera probabil că băuse destul și avea cu siguranță dreptate. Kate se sili să nu zâmbească.

- Oh, Dougal și cu mine am stat doar puțin de vorbă.

Ridică din umeri, își plecă ochii și își puse la loc una dintre bretelele rochiei pe umărul gol. Dar își reaminti sfârșitul conversației... și hotărârea pe care o luase. Își ridică spre Greg ochii mari, neîncrezători, bătu din pleoape și își înghiți nodul din gât. Poate că el își schimbase părerea. Poate că prefera s-o păstreze pe Laura. Nu, hotărât lucru, nu reușea să aibă nici o simpatie pentru Laura.

- Ai face mai bine să vii să stai jos.

Vocea lui Greg exprima un reproș amestecat cu amuzament.

- Vino, înainte să te prăbușești.

O prinse de braț.

- Cât ai băut?

- Numai două pahare.

- Și când ai mâncat ultima dată?

- La ora șase.

Lui Kate îi era greu să lege silabele. Fără un cuvânt, Greg o conduse spre seră. Banca era încă neocupată și ei se așezară acolo, în partea opusă intrării, în mijlocul unui paradis de frunziș exotic.

Greg își puse un picior peste celălalt și un braț pe spătar, în spatele lui Kate. Frunze lucioase atârnau deasupra lor. Se găseau parcă într-o altă lume.

Tânăra femeie întâmpina o oarecare dificultate ca să înceapă o explicație. Cum să-l anunți pe un bărbat că ai reflectat și te-ai hotărât să devii amanta lui?

- Vorbeai serios? începu ea.

Își coborâse privirea supra mâinilor încrucișate pe genunchi, ca un personaj de roman demodat. Dar aici se oprea asemănarea.

- Vreau să spun, în ziua aceea când mi-ai propus să rămân aici.

Gura lui Greg se înăspri, iar ochii i se acoperiră cu un văl.

- Absolut serios. De ce?

- În pofida... în pofida Laurei?

Kate nu reușea să ajungă la ce era mai important și Greg părea nedumerit. Apoi fața lui se lumină.

- Cum ai spus-o tu însăți, ea este făcută pentru luminile orașului.

Kate încuviință. Ei da, nimeni nu și-o putea imagina pe Laura zdruncinându-se în jurul Sealbankului într-o mașină plină de noroi. Și, în definitiv, Greg își petrecea mult timp în oraș. El va continua fără îndoială s-o vadă la fel de des.

Își încrețea nervoasă mătasea rochiei pe genunchi. Dacă măcar ar fi mai puțin seducător... dacă n-ar corespunde atât de exact cu ceea ce aștepta ea de la un bărbat. Exceptându-i defectele, bineînțeles. Dar nici unul nu-i venea în minte, în clipa asta.

- Eu... mă gândeam... dacă propunerea mai este încă valabilă...

Proceda oare astfel pentru Marele John, pentru companie sau pentru ea însăși? Totul părea să se prăbușească în ființa ei. Scena aceasta nu putea fi reală.

- Da, este încă valabilă, murmură Greg foarte încet.

O notă de triumf se simțea totuși în vocea lui. Nu era uimitor. Dorințele lui nu se realizau probabil atât de ușor în toate zilele.

- Nu știu de ce am făcut din asta o întreagă poveste, continuă Kate ca să umple tăcerea. Nu suntem niște străini unul față de celălalt.

- N u !

Șah mat.

- Deci, ce se va întâmpla, acum? sfârși prin a întreba Kate.

Îl privi din nou și își ținu respirația. Nu se aștepta la tensiunea intensă a expresiei lui. Dar aceasta dispăru, încetul cu încetul.

- Ce se va întâmpla? întrebă el.

În colțul buzelor lui apăru o urmă de zâmbet.

- În clipa asta chiar...?

Ridică o mână spre obrazul lui Kate și îi întoarse încet fața spre el.

- Nimic, Kate. Absolut nimic.

O privea insistent. Timpul păru să se oprească. De pe o plantă din spatele lor picura apă. Căldura jilavă a atmosferei o învăluia pe Kate, îi învăluia fără îndoială pe amândoi, într-o lume parfumată în care nu se aflau decât ei singuri.

Kate se simțea foarte vie... prinsă în cursă... incredibil de fericită... moartă de teamă.

Greg citea oare în ea? O secundă, păru s-o dorească la fel de mult cât îl dorea ea. Apoi, dintr-un motiv oarecare, ochii lui străluciră de furie.

- Mai bine pentru scrupule, murmură el cu o voce abia auzită; ale tale și ale mele.

Amenințarea asta liniștită fu cât pe ce să oprească inima lui Kate.

După asta, ea nu putea să fugă. Când reveniră în sala de bal, Greg era alături de ea. Apoi o conduse ca s-o prezinte cuiva și o

lăsă acolo, dar ea îl vedea peste umerii oamenilor: continua s-o urmărească. O urmărea și aștepta. Ce? Sfârșitul recepției? Întoarcerea la hotel? Pentru Kate, sfârșitul serii se desfășură ca printr-o ceață. Oamenii se duceau și veneau; dansă de mai multe ori, dar ar fi fost incapabilă să spună cu cine și pe ce muzică. Avea gura uscată, dar nu se mai atinse de șampanie. Va avea nevoie de toate capacitățile ei, în seara asta, ca să înfrunte ce o aștepta.

Pe neașteptate, Greg dispăru. Kate își dădu seama că nu-l mai văzuse de cinci minute bune. Nici Laura nu mai era acolo. Poate că va beneficia de o amânare. La urma urmei, poate că va avea o datorie de recunoștință față de fiica guvernatorului.

În cele din urmă, Kate se duse să-și caute mantoul. Stătea cu ochii atenți, pândind capul castaniu, bine cunoscut. Nu-l văzu nicăieri, dar holul era arhiplin. Neliniștită, așteptă câteva minute mașina care sosi în sfârșit. Kate se urcă în ea și părăsi palatul guvernatorului... Slavă Domnului, singură!

Se așeză pe confortabilul scaun îmbrăcat în piele și oftă. Puțin îi păsa că Greg și Laura erau împreună... Dacă n-o dorise cu adevărat! Oricum, n-ar fi putut s-o scoată la capăt cu el: era mult prea periculos, prea experimentat...

Mașina părăsi aleea largă și continuă drumul în bătaia regulată a motorului. Palatul guvernatorului se afla într-un capăt al orașului, iar hotelul Bryant în celălalt. Drumul de parcurs îi dădea posibilitatea să se destindă.

La această situație contribuia și interiorul luxos al acestei vechi mașini. Căptușit cu acaju și pluș, îi amintea lui Kate de eleganța altor timpuri. Se bucură de confort și gândurile ei se întoarseră la recepție.

Fără îndoială, Greg nu vorbise serios. Poate că umilința de a i se fi oferit constituia o plată suficientă. Pentru viclenia lui... nu pentru concesiune. Nu mai era nimic de sperat dinspre partea asta.

Înconjurară portul, pustiu la ora aceasta târzie. Mașina urcă încet colina, apoi părăsi drumul ca să ajungă pe promontoriu. Una sau două lumini mai străluceau încă la ferestrele hotelului. O mașină tocmai întorcea în fața intrării și farurile ei o orbiră; mergea mult prea repede pe șoseaua aceea atât de îngustă.

Șoferul lui Kate părea să-i împărtășească opinia: bombăni ceva la trecerea zgomotoasă a unei mașini tip sport, foarte joasă. El opri în fața intrării și coborî s-o ajute pe Kate. Îi ură noapte bună și ea intră în hotel.

Reuși cu greutate să învârtească cheia ușii grele de stejar. Se întoarse ca să se asigure că era bine închisă înainte de a se îndrepta spre recepție. Dar teama o încremeni locului: în fața ei se înălța o siluetă înaltă și întunecată, cu bărbia înfiptă în piept. Niște ochi grei de amenințări se ridicară încet spre ea.

- Sunt mulțumit că Laura m-a adus la timp.

Vorbea încet, dar vocea lui era blândă, vibrantă, senzuală.

- Cred că avem anumite chestiuni de lămurit.

Se ridică în toată înălțimea lui impunătoare.

- Este ziua încheierii socotelilor, adăugă el.

Ea părea îngrozită și el agravă și mai mult situația când continuă:

- Și nu vei găsi nici o portiță de scăpare, crede-mă.

În răstimpul unei secunde, Kate știu că nu dorea să scape de tot ceea ce Greg putea să-i fi rezervat. Lăsând la o parte dragostea

ei pentru el, existau celelalte motive și el știa să le folosească în avantajul lui. Chiar la distanța aceasta, exercita asupra ei un teribil ascendent. Tremura din tot corpul, în prada unei spaime minunate, care sfârși prin a o cuprinde în întregime, trup și suflet. Dar bunul simț o făcu să-și păstreze ochii plecați, ca să nu-i arate nimic lui Greg.

Holul părea pustiu. Unde erau toți? O tăcere primejdioasă vibra între Kate și Greg.

- Nu am intenția să găsesc portițe de scăpare, declară ea cu un curaj pe care era departe să-l simtă. Nu am pentru asta nici un motiv, adăugă ea.

Ea înaintă spre recepție ca să-și ia cheia.

- Ar fi existat unul, zise Greg.

Întinse mâna ca s-o pridă de braț în momentul când încerca să treacă pe lângă el.

- Asta cauți?

Ținea o cheie mare la capătul unei plăcuțe de metal. Kate înțelese din instinct la ce broască se potrivea și o cuprinse mânia, depășind orice altă emoție.

- Cu ce drept ai luat-o? întrebă ea.

Era practic lipită la pieptul lui Greg, dar nu voia să-i acorde atenție.

- Tu mi-ai dat acest drept, Kate... Îți amintești?

Își spori strânsoarea și zâmbi cu o plăcere crudă.

- N-am dat niciodată de înțeles...

- Oh, ba da.

Ea își aminti și bătu din pleoape.

- Ei bine... eu... mi-am schimbat părerea. Acordul nostru este anulat.

- Nici vorbă.

Se răsuci ca un vierme pentru a încerca să-i scape, dar numai șalul fu eliberat. Ochii lui Greg străluciră la vederea pielii satinate astfel descoperite.

- Nimeni nu mă părăsește pe furiș, zise el aplicând pe obrazul lui Kate capătul rece al cheii. Aici, un acord este un acord, Kate.

Își cobora vocea până la murmurul surd. Kate se îndepărtă, dar degeaba se aplecă spre spate, nu reuși să micșoreze plăcerea lui Greg. Kate simți un lung fior alergând de-a lungul coloanei sale vertebrale când cheia trasă o linie rece între sânii ei. El îi sesiză înfiorarea și ochii lui căpătară o strălucire diabolică. Trăsăturile lui, apoi tot corpul, se încordară. Toate simțurile lui erau treze: era dintr-o dată periculos.

Groaza o făcu să revină la viață.

- Eu spun că acordul nu mai este valabil, zise ea repede. Nu poți totuși să mă târăști, urlând, pe scară.

- Pune-mă la încercare!

Kate se certă imediat în sinea ei că făcuse o remarcă atât de stupidă.

- Toată situația asta este ridicolă.

Poate că ar avea mai mult noroc jucând pe cartea bunului simț?

- Ți-ai bătut joc de mine, domnule Henderson.

Cu un efort să nu se îndepărteze mai mult de el, întinse mâna.

- Acum, dacă vrei să-mi dai...

- Cu plăcere.

O ridică în brațe și totul începu să se învârtească în jurul ei. Rămase stupefiată, paralizată de uimire. Doar n-o s-o ducă astfel până sus... Ba da. Și dacă ieșea cineva dintr-o cameră... Nu întâlniră pe nimeni. El nu părea obosit și nici nu gâfâia.

Episodul fusese atât de neașteptat, atât de exasperant, încât Kate se trezi în picioare în fața ușii camerei sale chiar înainte de a se gândi să strige.

Greg vârî cheia în broască și o răsuci. Apăruse lumina în încăpere și îi făcu semn să intre. Încă uluită, se supuse.

Auzi ușa închizându-se și se întoarse, sperând... Dar nu va exista nici un răgaz. Greg era sprijinit cu spatele de ușă. Cheia se învârti în broască; el o scoase și o strecură în buzunarul smochingului.

Se afla prizonieră în ghearele leului. Pentru o clipă lumea se opri locului. Apoi Greg înaintă încet spre ea.

- Civilizația se oprește aici, zise el pe un ton egal.

Teama trezi la Kate însușirea vorbirii.

- Faptul că m-ai adus până aici nu înseamnă că... îi scăpă ei... eu nu abandonez...

- Contez pe asta. Contrariul ar fi plictisitor.

Vru s-o prindă, dar ea fu mai rapidă și ochii lui Greg se iluminară de un amestec de plăcere și de sfidare.

- Doar nu crezi că poți să-mi scapi?

Își bătu buzunarul cu palma; precizare inutilă. Îl privi, furioasă.

- Am să... am să...

- Țipi? sugeră el. Știm deja amândoi că n-ai să faci nimic.

El făcu doi pași și ea se refugie în spatele fotoliului.

- Ascultă, poate că am fost îndrăzneață... la recepție...

- Oh, da, scumpo, ai fost foarte imprudentă. Faci adeseori asemenea greșeli?

Aștepta cu răbdare în mijlocul încăperii, ca și cum știa că i-ar fi necesar un singur efort ca s-o aibă la discreția lui.

Lui Kate îi venea să țipe de furie. Ce situație! Îl dorea pe Greg... din tot sufletul. Dar în felul acesta... ca reglare a unui contract de afaceri? Niciodată! Cum de fusese atât de nebună ca să-și închipuie altceva? Șampania era oare de vină? Dar cum să iasă acum cu fața curată? Să facă apel la sentimentele lui cele mai nobile... dacă avea. Dar dacă tentativa fusese zadarnică jos... va avea mai multe șanse aici?

- Poate ar trebui să încheiem un armistițiu, începu ea cu prudență.

Riscă totul pe o carte și ieși din spatele baricadei sale. Se știa ciufulită complet; rochia roz și jupa amplă îi dădeau un aer delicat, fragil și instinctul îi dictă să-și privească răpitorul cu ochii mari, inocenți.

- Cred că... poate... totul nu este decât o greșeală... Nici tu nici eu nu aveam intenția, sunt sigură...

- Te înșeli! i-o întoarse Greg.

Se apropie rapid de ea și îi prinse brațele cu mâinile lui puternice; o domina agresiv.

- Te prevenisem: de data asta nu vei putea găsi nici un subterfugiu. Când ți-ai început micul joc cu mine, ai făcut o alegere proastă. Acum, lasă-mă să te învăț ce pățesc tinerele femei atât de impetuoase. Vei avea ce să povestești, la Londra.

Se opri și o examină rapid.

- Presupunând că ești hotărâtă să te întorci acolo.

Kate se luptă din toate puterile, ca atunci când o trăsese din Land Rover. De data aceasta, însă, el nu își schimbă intențiile, nemulțumindu-se să râdă; îi îndepărtă părul și se înclină ca s-o sărute pe gât.

Mâna din părul ei ținea capul lui Kate pe spate. Îi sărută și cealaltă parte a gâtului și gurile lor se întâlniră în sfârșit.

Atacul începea cu adevărat. Nu exista în el nici o dragoste, nici o tandrețe, ci o stăpânire neîndurătoare, și ea își simți sângele fierbând în vine, în timp ce mâini implacabile îi examinau corpul.

Vru să se opună, să murmure un protest... dar abandonă repede orice luptă și brațele ei înconjurară gâtul lui Greg. Uitase de toate temerile, de toate complicațiile. Îl iubea. Nu era suficient?

Greg își dădu seama de schimbare. Gura lui se temperă. Apoi se îndepărtă brusc și ochii lui negri puseră o întrebare.

- Kate, nu vrei să spui... Tu n-ai...

Avea repirația tăiată. Kate făcu un mic gest de încuviințare și el scoase un oftat lung.

- Și ne înnebunim reciproc!

Era exasperat, fericit, furios și încântat. Kate se lăsă din nou acoperită de sărutări.

El îi desfăcu una din bretelele rochiei de mătase și aceasta începu să coboare. Trecu la celălalt umăr, sărutând-o pe Kate ca s-o împiedice să protesteze; ea ținu rochia pe partea din față ca s-o împiedice să cadă.

El o ridică pe Kate în brațe și o depuse cu tandrețe pe pat.

- Brută necuviincioasă... nu trebuia...

- Adevărat? murmură el.

Îi îndepărtă cu delicatețe o șuviță de păr și ochii lui străluciră întâlnindu-i pe cei ai lui Kate.

Aceasta abandonă orice prudență și orice rezervă și se regăsiră înlănțuiți în cutele de mătase roz. Greg simțea bucurie s-o privească, s-o atingă, s-o sărute cu tandrețe.

Încetul cu încetul, mângâierile lui deveniră mai precise; bucuria și dragostea resimțite de Kate se schimbară în plăcere intensă. Acum, desigur... Dar el aștepta. Rămânea stăpân pe situație.

Brusc, el se opri; privirea lui era scrutătoare, tensiunea se citea pe fața lui, acolo unde până adineauri domnise pasiunea.

- Nu văd sosind în toate zilele o tânără persoană atât de seducătoare.

- Eram o călătoare foarte deosebită, murmură ea.

Dar se simți aruncată în tenebrele iadului când sesiză înțelesul complet al cuvintelor lui Greg. Cum putuse oare să uite? Pentru el era un joc. La bine, tăia nume de pe o listă de călători; la rău, pedepsea împotrivirea. Și ea era acolo, gata să i se predea. Ce trebuia să creadă despre ea? O mică funcționară din serviciul de relații publice, dispusă la orice ca să obțină concesiunea?

Greg devenea mai insistent și Kate simți că își pierde capul. Nu putea să-l lase s-o facă... Lipsea ceva...

- Kate, draga mea, ce se întâmplă?

Sesizase și de data asta imediat schimbarea petrecută în ea.

- Ai încredere în mine.

Dar el păru să înțeleagă că nu era vorba numai de nervi.

Ea clipi din ochi și, brusc, lumea se răsturnă.

- N-ai uitat un amănunt? murmură ea, în mijlocul unei tristeți și unei jene crescânde.

- Să uit?

Greg îi mușca încetișor urechea. Se opri și o privi cu curiozitate.

- Am lăsat ceva în suspensie, îi explică ea.

Ea spuse atunci tot ce putu găsi mai rău:

- O afacere este o afacere.

Vocea ei își pierdu toată puterea și se prăbuși în tăcere.

Fața lui Greg se schimbă încet, năprasnic.

- Afacerile înaintea plăcerii, vrei să spui?

Se strâmbă și păru brusc nemilos.

- Dar noi suntem în emisfera sudică, Kate. Aici, noi spunem întotdeauna: plăcerea înaintea afacerilor.

Furia și dezgustul îi întunecau privirea.

- Dar nu credeai totuși că ar putea exista un acord între noi? reuși el să întrebe. Că ți-aș ceda o palmă din pământul meu?

Strângea din dinți. Adăugă, cu o hotărâre teribilă:

- Nu voi lăsa cu siguranță o mică nerușinată ca tine să mi-o smulgă prin lingușiri!

Capitolul 11

Kate se afla așezată în Land Rover între cei doi bărbați. Înaintau pe drumul pustiu în direcția aeroportului.

Dougal McInnes era la volan, morocănos după cum se aștepta Kate. După telefonul din dimineața asta, ca să-i dea întâlnire, nu mai deschisese practic gura.

Inginerul era așezat de partea cealaltă a lui Kate. Nici el nu era mai vorbăreț, dar trebuia să fie pierdut într-o lume numai a lui: se gândea cu siguranță la problemele cu care se va confrunta pe continent.

Tăcerea îi convenea perfect lui Kate. Ziua nu era frumoasă: tristă, sumbră, îngrozitoate. Cu cât va părăsi mai repede Insula Drake, cu atât mai repede își va regăsi liniștea sufletului... dacă și-o va mai regăsi vreodată.

Se putea oare desprinde de un bărbat ca Greg Henderson? După ce fusese îndrăgostită de el, va compara întotdeauna. Chiar și ura lui era ușor de înțeles și ea simțea o anume satisfacție de a ști că nu voia să-și cedeze terenul. Ce spusese într-o

zi? „Cu nici un preț. Nici chiar pentru a-ți salva viața.“ Kate clipi din ochi și zări în depărtare clădirile aeroportului. Și pentru salvarea inimii mele? se întrebă ea. Nu. Terenurile lui treceau înainte de orice. Îi fuseseră încredințate pentru totdeauna. Nu așa spusese?

Încerca să nu-și reamintească scena teribilă din camera ei, din seara trecută. Dar imaginea nu-i ieșea din minte. Cele câteva ore de somn agitat n-o putuseră face să uite aversiunea lui Greg față de ea, nici pasiunea pe care o simțise pentru el. Aceste două emoții o făceau deopotrivă atât de nervoasă încât îi venea să urle.

Micul avion alb cu reacție aștepta deja pe pistă când intrară cu bagajele lor în holul aerogării.

- O adevărată pierdere de timp, toate maimuțărelile astea, bombăni Dougal aruncând o privire unor bărbați care încercau să ridice un fel de banieră.

Kate privi în jurul ei: se întâmpla cu siguranță ceva. Era acolo mai multă lume decât la sosirea ei, săptămâna trecută.

- De ce toate astea? întrebă ea.

Li se cântăreau și etichetau valizele.

- Urările sincere de rămas-bun ale guvernatorului, îi răspunse Dougal, uluit de ignoranța ei. Ați fost la o recepție, aseară. N-ați citit invitația? Are loc schimbarea reprezentanței și ei pleacă mâine definitiv, cu toții.

Laura pleca oare și ea? Ca printr-un fel de ceață, Kate îi întinse pașaportul lui Dougal și el dispăru ca să se ocupe de formalitățile acestei plecări neprevăzute.

Dacă Laura părăsea insula... Greg n-o va mai vedea... Pentru o clipă, o cuprinse o speranță nesăbuită, absurdă. Dar asta nu schimba cu nimic situația.

Scoase un oftat și privirea ei disperată făcu înconjurul sălii. Totul i se părea cunoscut. Aceeași sală de așteptare, aceeași ușă cu geamuri care își pierduseră luciul, prin care apăruse Greg: toată povestea începuse aici. Pe vremea aceea, exista aventură și speranță în aer... în timp ce acum...

Kate nu voia să insiste asupra diferenței dintre această trecere prin aeroport și cea dinainte. Se aștepta dintr-o clipă în alta să-l vadă apărând pe Greg, dar el nu părea să fie acolo. Atunci, se retrase într-un colț și încercă să înceapă o conversație cu tovarășul ei de călătorie.

Încetul cu încetul, se stabili calmul. Kate nu mai făcu eforturi să converseze, inginerul își aprinse o țigară și ea începu să privească pe fereastră: un camion-cisternă se apropia de avion. Zgomotul unei mașini de scris încetă. Sună un telefon, la care se răspunse prompt. Apoi tăcere. O tăcere apăsătoare. Unde era Dougal? De ce avea nevoie de atâta timp?

Pe peretele de culoare crem, un ceas puncta secundele. Ea îl fixa, fascinată. Ar fi trebuit să se urce în avion, acum. De ce nu i se înapoiase pașaportul? Îi aruncă o privire inginerului: răsfoia un raport și arunca scrumul țigării într-o scrumieră cu picior. Nu părea îngrijorat, dar el nu-l cunoștea încă pe Greg Henderson. Acesta din urmă se întorsese realmente la Sealbank, cu Tom? Sau se ascundea prin preajmă... gata să sară asupra prăzii?

Totul va fi bine dacă putea pleca în acest moment, fără să-l revadă. Suferința din noaptea trecută era încă prea vie. Dar, ca și cum spaima ei îl crease, se făcu auzit un zgomot... din fericire, geamul nu se sparse... Mai avusese același gând... Simți din nou o ciudată senzație în genunchi: se pregătea o înfruntare.

- În biroul meu, imediat!

Greg, crescătorul de oi, apărătorul oricărei vieți sălbatice... Greg, amantul autoritar... se înălța în fața ei, într-o furie cumplită.

Nu era momentul să se arate slabă. Tovarășul ei de călătorie părea pe punctul să protesteze. Ah nu, fără scene!

Reuși să se ridice și să-și reducă poziția de inferioritate cu câțiva centimetri.

- Dacă ai ceva să-mi spui, începu ea... poți s-o faci aici.

- Niciodată!

O prinse de braț și, dintr-o privire, îl țintui locului pe inginer. Acesta părea stupefiat.

- Veți călători singur, domnule! răcni Greg. Vorbiți cu McInnes, dacă doriți explicații. Eu n-am timp.

El încercă s-o conducă pe Kate în biroul lui, dar ea n-avea intenția să cedeze.

- Dă-mi drumul!

Inginerul sări în picioare ca s-o apere.

- Nu, este în ordine, mulțumesc, i se adresă ea cu promptitudine.

Poate că era preferabil să se ducă în biroul lui Greg. Dacă rămâneau acolo, situația putea lua o întorsătură proastă.

- Dar voi pleca împreună cu dumneavoastră, adăugă ea peste umăr, desprinzându-se din strânsoarea lui Greg.

- Nici vorbă, murmură el pe un ton amenințător. N-ai să te retragi.

- Nu poți să mă împiedici să plec, îi aruncă ea.

- Ah, crezi?

Zâmbetul amenințător îi rămase pe față până în momentul când intrară în birou. Kate privi descumpănită în jurul ei: o nouă

înfățișare a acestui bărbat, care se adăuga multiplelor lui fațete. Documente, hărți meteorologice, însemnări destinate piloților prinse cu ace pe o tablă... Vocea lui Greg o trezi la realitate.

-...Și el poate pleca atunci când vrea. Problema este rezolvată. Există un singur pasager.

- Nu, este o greșeală!

Kate se repezise spre aparat, dar el trânti cu zgomot receptorul: ochii lui negri străluceau de triumf. La naiba cu bărbatul acesta! Cum îndrăznea? Teama lui Kate făcea acum loc mâniei.

- Nu ai nici un drept să mă reții aici...

Se întrerupse, văzându-și propriul pașaport pe mapa de pe biroul lui Greg.

- Am toate drepturile. Viza ta este expirată. Dacă ai fi debarcat în America de Sud, ai fi riscat închisoarea.

- Nu fi ridicol, exagerezi și, oricum, nu este adevărat, nu poate fi expirată.

Se repezi la pașaport ca să-i demonstreze că greșea. Apoi, înțelegând că ținea în mână cheia libertății ei, se avântă spre ușă. Dar el ajunse acolo înaintea ei, o prinse de mână și îi smulse fără greutate prețiosul document.

- Ți-am spus-o și ți-o repet, Kate: nu pot fi părăsit atât de ușor.

Ea se întoarse brusc și îi aruncă o privire plină de furie. El se așeză pe marginea biroului.

- Credeai într-adevăr că puteai scăpa în felul acesta.

- Tu ești răspunzător de asta, dacă îmi amintesc bine, ripostă Kate.

Acum îl privea direct în față.

- Eram absolut pregătită să...

Tuși, jenată, și se opri.

- Cu siguranță. Și în întregime. Dar de ce ți-ai shimbat părerea? De ce mi-ai aruncat brusc în față povestea aceea cu concesiunea?

- Un acord este un acord, zise ea fără să răspundă la întrebare. Dar nu erai sincer, nu-i așa?

Încerca să se apere atacând. Orice era bun, ca să ocolească adevăratele motive ale consimțământului ei... și ale schimbării ei bruște de atitudine.

- Nici o palmă de pământ, ai spus, îi reaminti ea.

- Și vorbeam serios.

Era adevărat: Kate i-o citea în ochi.

- Ai spus-o întotdeauna, nu-i așa?

Înțelegea în sfârșit adevărul. Singura scrisoare trimisă de Greg la Londra, rapoartele lui Dougal: un refuz categoric, autoritar, de la început. Cine avusese strălucita inspirație s-o trimită pe ea, ca să încerce să-l convingă?

- N-am avut niciodată cea mai mică intenție de a semna un contract oarecare cu compania voastră, nici acum nici altă dată.

Părea surprins că ea ar fi putut crede contrariul.

-Atunci, de ce...?

Ea se întrerupse, se duse la fereastră cu pași nesiguri și privi afară. De ce îi sugerase să rămână la Sealbank, dacă nu avusese niciodată intenția să semneze?

- Care era interesul? reluă ea, fără măcar să știe dacă vorbise cu voce tare.

- Nu este evident? răspunse Greg. Nu știi, nici măcar acum?

Se întoarse spre el; fața ei exprima confuzia, atât din cauza blândeții din vocea lui cât și a cuvintelor pe care le folosise.

- Voiam să rămâi... numai pentru acest motiv. După noaptea trecută, credeam că este cât se poate de clar.

Da, avusese fizic nevoie de ea, se gândi Kate, ca amant exigent și autoritar. Dar asta constituia cu siguranță numai o parte a relației unui cuplu. Tot restul era de asemenea important.

Încerca într-adevăr și alte sentimente față de ea? Încercă să-și reamintească toate ocaziile când vorbiseră și îl revăzu dintr-o dată cu claritate în spatele biroului său, la Sealbank. Ce cuvinte folosise atunci? Răsucea în joacă un creion... Și apoi revăzu fotografia. Bineînțeles: iată de ce îi ceruse să rămână. Laura pleca. Nu mai erau multe femei pe insulă... Nu, ea nu putea rivaliza cu Laura, el nu alesese între ele. Se asigura numai de disponibilitatea ei înainte de sosirea altor pasageri... O copleși tristețea.

- Noaptea trecută n-a fost nimic deosebit... rosti ea cu curaj. Am încă o meserie de practicat... altundeva. Viața nu se oprește din cauza eșecului unui proiect.

- Viața nu se oprea dacă rămâneai aici, răspunse el cu prudență.

Își plecă bărbia în piept și o privi pe Kate printre gene.

- Poate... pentru un timp... Ascultă, nu sunt complet imbecilă. Îmi dau seama, inutil să susții contrariul. Tocmai am aflat că Laura pleacă.

El nu făcu nici un comentariu. Kate aproape urlă:

- Îți va lipsi, nu-i așa?

- Va lipsi multor oameni, zise el liniștit.

O licărire stranie juca în ochii lui.

- Vreau să spun... Nu va mai fi disponibilă.

Expresia de pe fața lui Greg se schimbă și o reduse la tăcere. El începu să zâmbească, încet mai întâi, în colțul buzelor; apoi trăsăturile i se destinseră și bucuria îi încălzi ochii.

Nu-l văzuse niciodată, nici pe el, nici pe oricine altcineva, zâmbind atât de larg. Totul se opri în loc: gândurile, cuvintele, viața chiar, în clipa aceasta fermecată.

Din exterior ajunse la ei zgomotul unui motor de avion care se încălzea. Kate încercă să revină la realitate. Oh, bărbatul acesta îi va lipsi îngrozitor. Intrase în viața ei; să se despartă de el i se părea de neconceput.

- Și credeai că încercam să te păstrez aici din cauza plecării Laurei?

Zâmbetul dispăruse și el își trecu o mână prin păr cu un gest nesigur.

- Am citit statisticile, bâigui ea. Știu că aici nu sunt multe femei...

- Nu, gemu Greg cu un oftat adânc de durere. Dar am ales dintre toate cele care sunt disponibile... Și mi s-a spus că noul guvernator are trei fete foarte atrăgătoare.

Se opri și se apropie încet de ea; de data asta, ea nu se împortivi. Mâna pusă pe brațul lui Kate era plină de blândețe; îi așeză cu delicatețe o șuviță de păr după ureche și continuă.

- Dacă nu rămâi, cine va veni în ajutorul păstorilor? Cine îmi va pregăti cina? întrebă el cu o voce răgușită de emoție... Cine îmi va încălzi patul? îi murmură el la ureche.

Kate nu mai rezistă. Greg Henderson avea o mare putere de convingere. Era o perspectivă foarte tentantă să petreacă aici câteva luni și să facă tot ce îi sugera el.

- Dar mai rămâne o problemă, nu-i așa, Kate?

Ridică spre el ochii mari de uimire.

- Ideea aceea despre dragoste, care te obsedează, continuă el cu prudență. Motivul pentru care încă n-ai acceptat să rămâi.

Stânjenită, Kate se agită între brațele lui. Nu, nu putea rămâne fără dragoste, dar cum să i-o spună? Cum să iasă din această situație înainte de a fi complet distrusă?

Afară, zgomotul deveni asurzitor. Se întoarseră împreună spre fereastră: avionul închiriat de Compania INPET decola spre America de Sud.

- Acum va trebui să mai rămân câteva zile, zise ea cu un gest spre cerul pustiu, dar asta nu schimbă cu nimic situația. Am încă scrupulele mele, cum le numești.

- McInnes trebuie să ți le fi insuflat, începu Greg. Dar avuseseși prin urmare intenția să împarți patul meu fără să mă iubești?

Kate ar fi intrat bucuroasă într-o gaură de șarpe. Cum putea fi atât de crud? Se bucura s-o vadă în pragul disperării?

- Băusem destulă șampanie, recunoscu ea ca să se apere.

El nu părea convins.

- Asta ți-ar fi dat poate curajul să vorbești, dar nu ți-ar fi insuflat ideea. Și, până să te întorci la hotel, efectul șampaniei se risipise.

Kate îl privea, descumpănită. Știa într-adevăr totul despre ea?

- Aseară, țineam în brațele mele o femeie, Kate; fermecătoare și îndrăgostită. Dar ea n-a rămas mult, a dispărut ca Cenușăreasa, imediat după miezul nopții. Am visat, oare, Kate?

Ea zâmbi mașinal. Ar fi vrut să-l întrebe dacă se referea la „eul“ ei intim. Voia să spună că-l descoperise? O nouă emoție, complet diferită, creștea în ea, în mijlocul acestui vârtej interior.

- Și, după plecarea ei, continuă Greg, mi-a rămas o femeie remarcabilă care îmi propunea contracte fără interes pentru mine. M-am înșelat, Kate, imaginându-mi acea tânără femeie? Aceea pe care o credeam îndrăgostită de mine?

Kate își stăpâni lacrimile și reveni spre birou. Își trecu un deget peste marginea lui. Cu cât vorbea mai mult, cu atât se agrava situația. De ce îi întinsese această cursă? Trebuia să recunoască faptul că îl iubea... sau chiar mai rău. Când va părăsi în sfârșit insula, ce amintiri îi va lăsa?

Greg îi aștepta răspunsul, cu spatele întors spre fereastră; silueta lui întunecată se detașa în lumină.

- Ea există, murmură Kate cu timiditate. Dar cu obsesia ei, trebuie să înțelegi.

Îi aruncă peste umăr o privire nesigură.

- Cea referitoare la dragoste? sugeră Greg.

Kate încuviință cu un semn din cap. Rămaseră tăcuți câteva clipe, apoi el întrebă liniștit:

- Este îndrăgostită de mine?

Kate înghiți în sec, își plecă ochii spre covor și încuviință din nou. Era incapabilă să-l privească.

- Și credeai că Laura avea vreo importanță deosebită în ochii mei?

- Da, murmură ea.

- Și erai sfâșiată cumplit între McInnes și meseria ta, pe de o parte, și dragostea pentru mine, pe de altă parte.

- Da.

Ce să răspundă altceva? O notă de amuzament se simți în vocea lui Greg.

- Dar nu-ți dădeai seama că te iubeam foarte mult?

Își ridică încet capul și-l privi cu ochii măriți de uimire.

- Dar abia mă cunoșteai, bâigui ea.

- Visez la sosirea ta de foarte mult timp, recunoscu el apropiindu-se încet de ea. Este foarte plăcut să ai acces la listele călătorilor...

O luă în brațe și o împiedică să răspundă, printr-un sărut rapid.

- Și când a debarcat această tânără fotografă cam zăpăcită, aruncând peste tot priviri pe furiș, lăsându-și sacoșa cu aparate oriunde, atunci am înțeles că a sosit o tânără femeie ieșită din comun.

Era prea mult pentru Kate. Nu putea scoate un sunet.

- Și, din momentul acela, totul a început să meargă anapoda. Erai când această femeie adorabilă și seducătoare... când un membru al echipei lui McInnes. Nu mai știam cum stau, Kate... pe jumătate nebun, majoritatea timpului.

- Și la Sealbank... când mi-ai cerut să rămân... Erai îndrăgostit de mine, atunci?

Greg își trecu o mână peste față ca pentru a îndepărta un coșmar.

- Nu-mi mai aminti! Am stricat totul!

Îi zâmbi și îi mângâie încet obrazul.

- Dar tu mă făcuseși să-mi pierd capul, Kate... De obicei, sunt atât de... stăpân pe mine, când sunt în companie feminină... Nu puteam să cred că vei accepta să rămâi aici... într-o regiune atât de înapoiată...

Ea roși la amintirea propriilor comentarii.

- Nu voiam să spun...

- Știu. Dar Insula Drake va fi foarte diferită, dragostea mea, în comparație cu ceea ce ai fost obișnuită.

Îi mângâie mâna.

- În fine... dacă accepți să rămâi.

Dacă accepta! Kate se simțea ca iluminată din interior. El o iubea. O voia lângă el. Puțin îi păsa unde, nu-și dădea seama?

- Mi-ar plăcea să rămân, recunoscu ea zâmbind. Desigur, va trebui să mă obișnuiesc, dar este mult mai aproape decât luna, mai plăcut ca în Mongolia!

El încruntă sprâncenele, surprins, dar, fără să-i lase timp să vorbească, ea exclamă:

- Ce o să pot găsi să-i spun lui Dougal?

- Nimic, replică Greg imediat. Voi avea eu această mare plăcere, dar mai avem de rezolvat o problemă.

Kate își încreți la rândul ei fruntea și el prelungi agonia nesiguranței printr-o lungă tăcere.

- Pe Insula Drake, dragostea nu ajunge. După cum știi, aici nu sunt multe femei. Și când un bărbat găsește una... și vrea s-o păstreze... atunci...

Se așeză pe marginea biroului și o strânse pe Kate în brațe.

- Atunci, face din ea o soție: un inel pe deget, un contract semnat și ștampilat. Ce spui, Kate?

- Da, te rog, murmură ea.

Spera că nu va mai spune nimic extraordinar, uluitor. Într-un minut, Greg alungase toate îndoielile, toate temerile zilelor trecute. Și, în clipa următoare, reînsufleți plăcerea amețitoare a nopții...

- Greg, nu, te rog, nu aici...

El se mulțumi să râdă, dar o eliberă. Îl privi ocolind cu nepăsare biroul. Se aplecă spre interfon și apăsă pe buton.

- Nu vreau să fiu deranjat, ordonă el.

Ochii lui o fixau pe Kate cu o admirabilă îndrăzneală.

- Sub nici un pretext, adăugă el cu asprime.

Dacă un Concorde ar avea nevoie de o aterizare forțată, nimeni nu va îndrăzni să-l anunțe, își spuse Kate.

Sfârșit